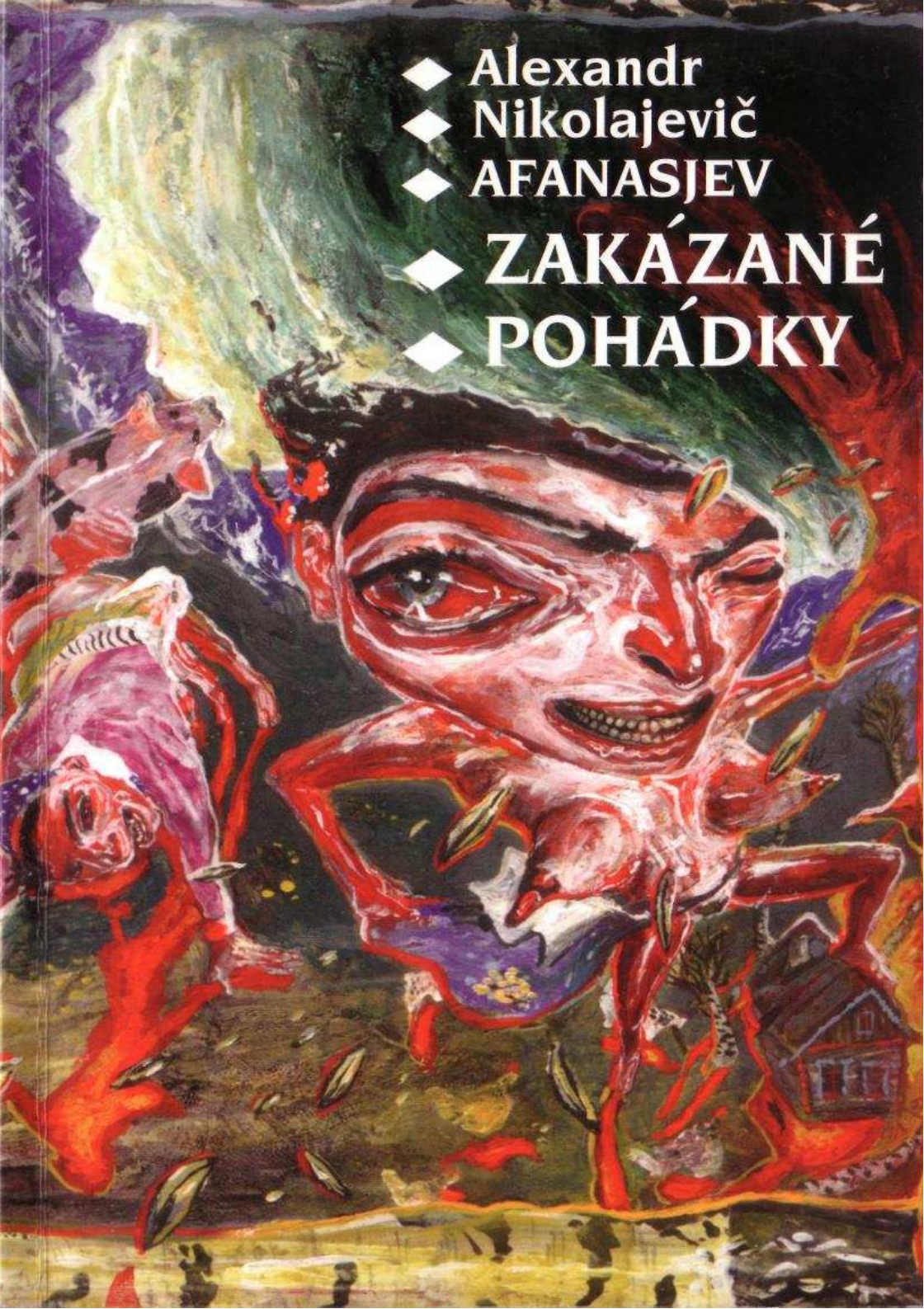
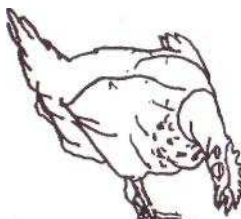

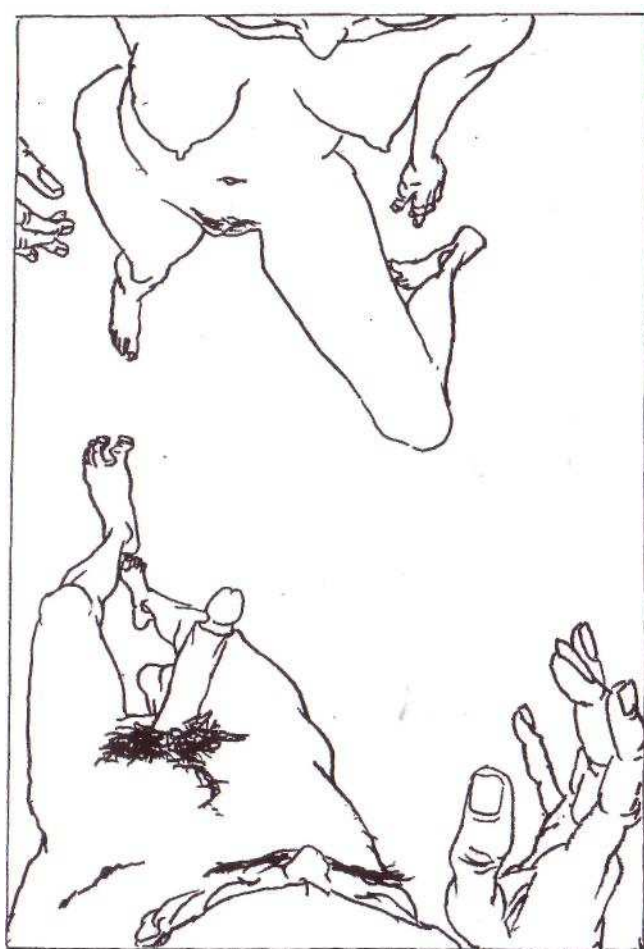

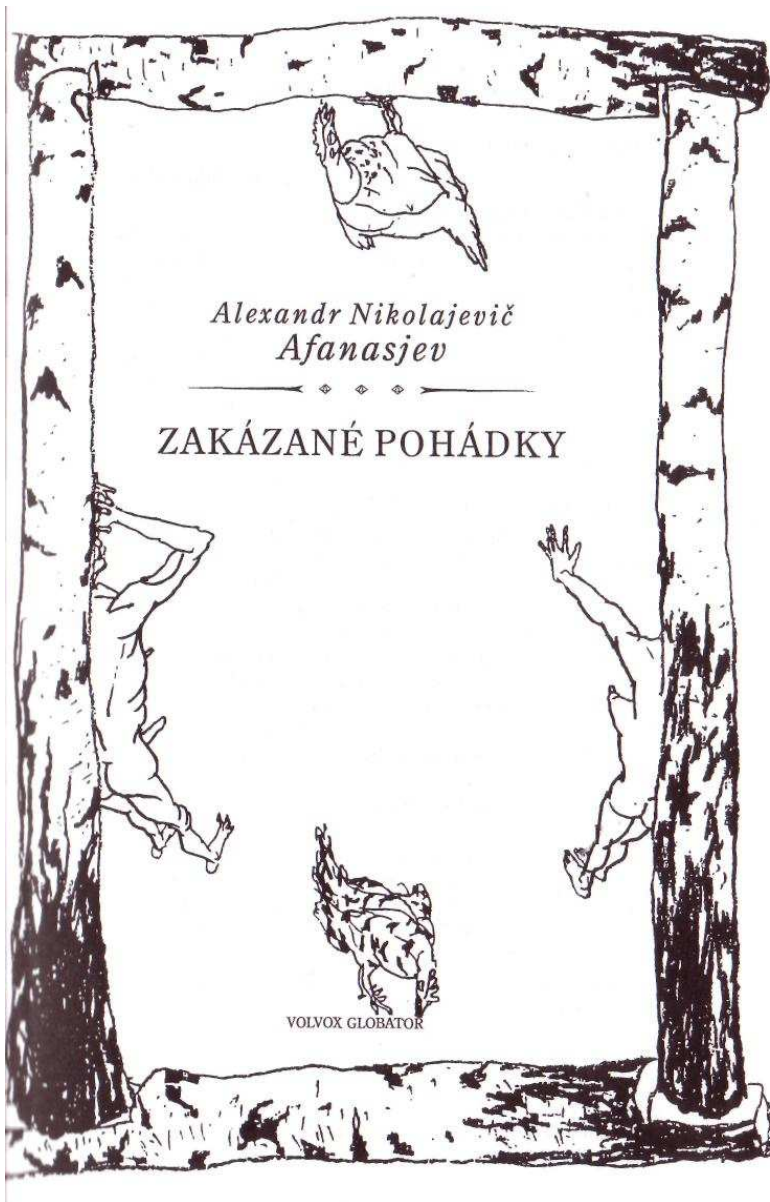
◆ Alexandr
◆ Nikolajevič
◆ AFANASJEV

◆ ZAKÁZANÉ
◆ POHÁDKY

ZAKÁZANÉ POHÁDKY

Přeložila Marcela Pittermannová

Translation © Marcela Pittermannová, 1998

ISBN 80-7207-333-8

Osudy jedné zakázané knížky

Může se zdát trochu zvláštní, že u kolébky této bujaré, prostořeké pohádkové knížky, plné otevřené erotiky a černého humoru, stáli dva úctyhodní renomovaní vědci. Učaroval jim ruský folklór, zejména lidové pohádky, jak se odedávna vyprávěly na ruských, ukrajinských a běloruských vsích, v nejrůznějších variantách a obměnách, lišících se nejen zákruty děje, ale i podobou jazyka a mírou nářečních prvků.

První z těchto vědců byl Vladimír Ivanovic Dal (1801-1872), vystudovaný námořník, vystudovaný lékař, autor monumentálního výkladového slovníku živého ruského jazyka, spisovatel, který se stýkal i s Puškinem a Gogolem, sběratel lidové slovesnosti: přísloví, rčení a pohádek shromáždil obrovský soubor - kolem 30 tisíc položek.

Část tohoto souboru předal svému mladšímu, neméně váženému kolegovi Alexandru Nikolajeviči Afanasjevovi (1826-1871) a doprovodil to písemným povzdechem: „V mém souboru je řada pohádek, které se nedají tisknout. Škoda - jsou velmi zábavné."

Afanasjev, rovněž „mistr devatera řemesel", právník, literární vědec a kritik, univerzitní profesor a také sběratel folklóru, sestavil ze svého i Dalova materiálu osmisvazkový soubor ruských lidových pohádek, které vyšly v mnoha vydáních v samotném Rusku i v zahraničí. „Zábavné" satiricko-erotické pohádky ponechal mimo, znal dobře praxi bdělé ruské cenzury, která neschvalovala do tisku ani věci méně kontroverzní.

Zakázané pohádky existovaly proto jen v rukopise, který se ale naštěstí podařilo později dostat za hranice: vyvezl ho buď sám Afanasjev při své cestě na Západ, nebo ho tam dopravil

emigrovavší revolucionář Kasatkin, mimo jiné sběratel zakázaných tisků.

Zakázané pohádky vyšly anonymně počátkem 60. let minulého století i> Ženevě a toto vydání patří k nejvzácnějším tiskům na světě: v několika málo exemplářích je uloženo v trezorech velkých světových knihoven. Pohádky poté vyšly na Západě ještě několikrát: v ruském originále i v překladech.

Jen v Rusku pořád nic, ani Říjnová revoluce se svým počátečním liberálním postojem k sexu na tom nic nezměnila; knihu dokonce odmítlo ve 30. letech vydat nakladatelství Akademie věd pro studijní účely (podle svědectví Afanasjevovy příbuzné). Čtenáři v Sovětském svazu mohli proto tuto knihu znát jenom z omezeného počtu opisů ze samizdatu. Je zajímavé, že Zakázané pohádky uvádí mezi přečtenými knihami ve svých denících i známý avantgardní spisovatel Daniil Charms.

Teprve rok před vypuknutím války s Německem, v roce 1940, byla v SSSR

část těchto pohádek vydána ve velmi zkrácené podobě. Můžeme si představit, co z nich asi zbylo.

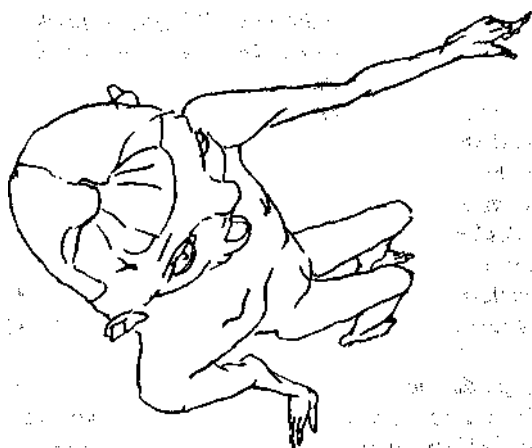
Oficiální sovětská věda většinou zaujímala k této součásti Afanasjevova odkazu rozpačité stanovisko: někteří vědci označovali pohádky v duchu vládnoucí teorie třídního boje za „protipanskou a protináboženskou satiru“ (o erotice ani slovo), protože hrdiny pohádek jsou mimo jiné i lakomí sedláci a prostopášníci popí. Jiní vědci naopak prohlašovali, že jde o pornografii.

V Rusku mohly Zakázané pohádky oficiálně a v úplnosti vycházet až v 90. letech, po pádu komunismu. Objevilo se například číslované luxusní vydání na speciálním papíru, v textilní vazbě, s četnými ilustracemi a písmem a grafikou vycházející z ruské kaligrafie 18. století; část nákladu byla určena přímo pro zahraničí a knihu je možné dostat za velké

peníze třeba v Paříži nebo v New Yorku. I jiné nové vydání, ze kterého byl pořízen tento překlad, je bohatě „starorusky“ vypraveno.

Cesta od ohmataného rukopisného sešitu, uloženého patrně v nejspodnější zásuvce Afanasjevova pracovního stolu, k okázale nazdobené knížce pro movité zájemce je příznačná nejen pro vývoj v Rusku, ale i pro uvolněnou atmosféru naší doby, kdy pomalu zapomínáme, že existovala cenzura a 'nějaká erotická tabu.

Marcela Pittermannová

Liška a zajíc

Přišlo jaro a zajíce popadly touhy. Žádný silák to sice nebyl, ale běhat uměl a vůbec to byl frajer. Šel takhle lesem a napadlo ho, že by mohl zajít za liškou. Blíží se k liščí chaloupce a liška zatím leží na peci a děti jsou u okna. Uviděla zajíce a poručila liščatům:

„Poslouchejte, děti! Kdyby přišel ušák a vyptával se, řekněte, že nejsem doma. Toho sem zrovna čerti nesou! Už mám na něj, na neřáda, dávno vzteka. Třeba ho teď skřípnu.“

A schovala se. Zajíc přišel k chaloupce a zaklepal.

„Kdo to je?“ ptají se liščata.

„To jsem já,“ povídá zajíc.

„Dobrý den, milé lištičky! Maminka je doma?“

„Není.“

„To je škoda! Když není k

mání, žádný jebání!“ řekl ušák a skočil do křoví.

Liška to uslyšela a povídá: „To je ale mizera ušatá! Sprosták! Já ti ukážu! Budeš se divit!“

Slezla z pece a postavila se ke dveřím, jestli nepřijde znova. A hele - zajíc je tu zas, přiběhl jako prve a ptá se liščat: „Dobrý den, lištičky! Maminka je doma?“

„Není.“

„Škoda,“ řekl zajíc. „Musím ji vopíchat, kdybych měl spelichat.“

A tu vyskočí liška: „Dobrý den, milánku!“

Zajíce přešly všechny chutě a uhání pryč, až mu dochází dech a ze zadku se sypou bobky.

A liška za ním.

„Neutečeš mi, ty vobšourníku!“

Už - už ho má!

A zajíc hop a skok úzkou škvírou mezi dvěma břízama.¹

Liška chtěla proskočit za ním, ale uvízla.²

Nemůže tam ani zpátky. Ať sebou mlátí, jak chce, nejde to.

Ušák se ohledl a vidí, že je to v suchu. Oběhl lišku a začal ji zezadu jebat a říkat si k tomu:

„Takhle se to u nás dělá! Takhle se to u nás dělá!“

Když ji vopíchal, upaloval na cestu, co kousek od ní byla uhelná jáma - uhlíř tam pálil uhlí. A zajíc hup do jámy, celý se vyválel v mouru, že byl černý jako bota.

Vyběhl na cestu, svěsil uši a sedí.

Zatím se liška přece jen nějak dostala na svobodu a vydala se zajíce hledat. Uviděla ho a myslela, že je to mnich.

„Dobrý den, svatý otče,“ povídá, „neviděl jsi někde zajíce ušáka?“

„Kterýho? Toho, co tě tuhle vojebal?“

Lišku fackovala hanba a rozběhla se domů.

„To je ale hajzl! Už to stačil roznýst po všech klášterech!“

Liška je chytrá, ale zajíc byl chytřejší.

¹ Varianta. Do vidlice z větví břízy.

² Varianta. Šel zajíc do lesa, uviděl lišku a dal se s ní do řeči. Povídá, povídá, najednou uhlídá, chuj se mu zdvíhá. Chce se mu píchat, nechce si říkat. Zajíc si vyčíhal tu pravou chvíli, když liška uvízla mezi břízami...

Vrabec a kobyla

U mužíka na dvoře se popelilo hejno vrabců. Jeden vrabec se před kamarádama vytahoval:

„Zabouchla se do mě jedna hnedka," povídá, „pořád po mně háže vočkem. Jestli chcete, vojobám ji tady přede všema veřejně."

„To se ještě uvidí," říkají kamarádi.

A tak vrabec letí ke kobyle a povídá:

„Dobrý den, milá kobylo!"

„Dobrý den, ptáku zpěváku! Copak bys rád?"

„Ale, rád bych tě poprosil..."

Kobyla povídá:

„No proč ne, ale u nás na vsi je zvykem, že když mládenec začíná chodit za děvčetem, kupuje jí dárečky: ořechy a perníčky. Co dáš ty mně?"

„Jen si řekni, co bys chtěla?"

„Nanos mi po zrníčku čtvrták ovsa, a pak se budeme bavit o námluvách."

Vrabec se mohl přetrhnout, nosil a nosil a nakonec nanosil celý čtvrták ovsa. Přiletěl a povídá:

„Tak, milá kobylo! Oves je tady."

Nemůže se dočkat, lomcuje s ním radost i strach.

„Tak dobře, nač to odkládat," povídá kobyla, „rozkoš je silnější než smrt a já nemůžu zůstat do nejdelší smrti nepolíbená. Chvilku podržet junákovi není přece žádná hanba. Přines oves a zavolej kamarády - co se má stát, ať se stane. Sedni mi na ocas hned vedle díry a vyčkej, až ho zvednu."

Kobyla se pustila do ovsa, vrabec sedí na ocase a kamarádi mají oči na štopkách. Kobylka jedla, jedla, pak se uprdla, zvedla ocas a vrabce to v tu ránu vcuclo dovnitř. Kobyla ho ocasem

přioplácla. Přišla bída na kozáka: myslel, že je to jeho poslední hodinka.

Kobyla jedla dál a dál a znova se uprdla. Vrabec vyletěl ven jako střela a naparuje se před kamarádama:

„Viděli jste, jak jsem ji rozparádil? Až se uprdla!"

Medvěd a ženská

Na poli orala ženská; uviděl ji medvěd a myslí si:

Jak to, že jsem ještě nikdy nezápasil se ženskejma? Jsou silnější než chlapi nebo ne? Mužskejch jsem už zřídil dost, ale se ženskou jsem to ještě nezkusil."

Přišel k ní a povídá:

„Pojď, budeme zápasit!"

„A co když mi, Michajlo Ivanyči, něco roztrhneš?"

„No, když roztrhnu, přinesu ti úl plnej medu."

„Tak se do toho dáme!"

Medvěd popadl ženskou do tlap a praštil s ní o zem - nohy jí vylítly nahoru, chytila se za pizdu a povídá:

„Cos mi to proved? Jak se teď můžu ukázat doma, co řeknu mužovi?"

Medvěd se kouknul, vidí díru jako hrom - roztrh jí to! Je z toho celej tumpachovej. A kde se vzal, tu se vzal, běží kolem zajíc.

„Počkej, ušáku!" zavolal na něj medvěd. „Pojď sem!"

Zajíc přiběhl. Medvěd chytil okraje pizdy a nařídil ušákovi, aby je packama přidržoval k sobě. Sám pádil do lesa, naloupal plnou náruč lýka, že lý ženský pizdu zašije. Přinesl lýko, hodil ho na zem a ženská se tak lekla, že se uprdla, až zajíc nadskočil na dva aršíny.

„Ták, Michajlo Ivanyči - a teď to luplo všecko!"

„To není možný, vona snad rupne celá," řekl si medvěd a upaloval pryč, co mu nohy stačily.

Veš a blecha

Potkala veš blechu:

„Kampak jdeš?”

„Jdu na noc k ženský do pizdy.”

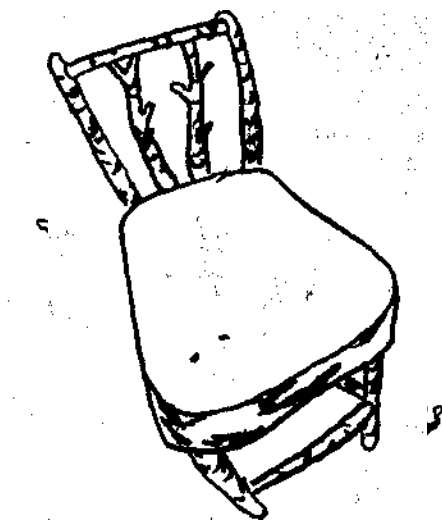
„A to já zalezu do řiti.”

A rozešly se. Na druhej den se potkaly znova.

„Tak jak ses vyspala?” ptá se veš.

„Ani mi nemluv! Mohla jsem strachy přijít vo rozum. Přišel za mnou takovej plešoun, začal mě prohánět a já jsem skákala sem a skákala tam a von pořád za mnou, a pak mě zapliv a vodešel.”

„Nepovídej, kmotříčko! To na mě zase bouchali nějaký dvě, ale já jsem se schovala, voni bouchali, zabouchali si, a nakonec taky vodešli pryč.”*

Pizda a prdel

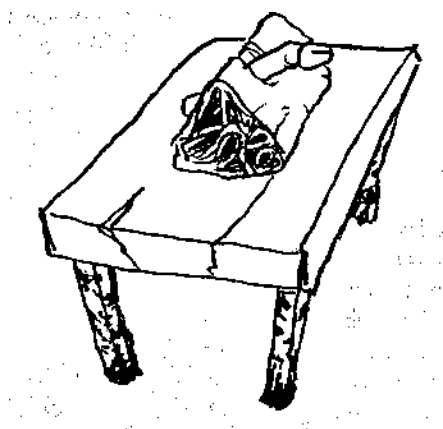
Jednou se spolu hádaly pizda a prdel a byl to kravál k nevíře.

Pizda povídá prdeli:

„Kdybys ty, mrcho, radši byla zticha! Abys věděla, za mnou noc co noc chodí jeden návštěvník a ty si zatím jen dřepíš a prdíš!"

„Ach, ty kundíro nestydatá!" říká jí prdel. „Když tebe jebou, po mně tečou sliny - a já ani nemuknu!"

Tohle se stalo už dávno, tak dávno, že lidi ještě neznali nože a hovězí se řezalo chujem.

Hlupák

Žili muž a žena a měli syna hlupáka. Vzal si do hlavy, že by se chtěl oženit a líhat se ženou. V jednom kuse otravuje tátu:

„Vožeň mě, tatínku!”

„Jen počkej, synku, ještě máš na ženění čas, pták ti ani nedosáhne k zadku; až dosáhne k zadku, tak tě vožením.”

Hlupák popadl ptáka, natáhnul ho, co to šlo nejvíc, kouknul se a opravdu - k zadku ještě kousek schází.

„No jo,” povídá, „ještě mám vážně na ženění čas, ptáčka mám malýho, ani nedosáhne k zadku! Musí se počkat rok nebo dva.”

Čas utíká a hlupák nedělá nic jiného, než že si vytahuje ptáka. A přece jen to mělo výsledky: pták mu teď dosáhne až k zadku a ještě kousek přes.

„Nebudu se muset stydět spát se ženou, udělám jí potěšení, že ho nebude hledat jinde.”

Táta si pomyslel: „Co můžeš vod hlupáka čekat!” A povídá mu:

„No, synku, když už ti pták vyrost tak, že dosáhne až k zadku a ještě kousek přes, nepotřebuješ se ženit, zůstaň svobodnej. Sed' doma a ptákem si jebež zadek.”

A tím to skončilo.

Štičí hlava

Žili - byli muž a žena a měli dceru Bárku. Ta šla jednou vláčet zahradu - vláčela, vláčela, ale pak ji zavolali, aby šla domů na lívance. Šla a koně s bránama nechala na zahradě.

„Však oni tu počkají, než se vrátím.“

Jenomže jejich sousedi měli syna a byl to hlupák. Už dávno měl na Bárku zálusk, ale nevěděl, jak na to. Uviděl koně s bránama, přelezl plot, vypráhl ho a zavedl do své zahrady. Brány nechal na místě, ale voj prostrčil skrz plot a koně znova zapřáhl. Bárka se vrátila a divila se:

„Jakpak to - brány na jedny straně plotu a kůň na druhý?“

Mlátí koně bičem a hubuje:

„Kam tě to čerti zanesli? Když ses uměl protáhnout tam, tak koukej zase prolízt zpátky!“

A mládenec tam stojí a směje se.

„Jestli chceš,“ povídá, „Já ti pomůžu, ale dáš mi...“

Marka byla mazaná.

„Tak dobře,“ povídá a nespouští oči ze štičí hlavy s rozevřenou hubou, co se válela v trávě. Zvedla ji, strčila do rukávu a řekla:

Já k tobě nepolezu a ty sem taky nelez, aby to někdo neviděl. Nejlepší bude udělat to skrz plot. Prostrč chuj a já se ti už našteluju.“

Mládenec popadl chuj a prostrčil ho skrz plot, ale Bárka vzala štičí hlavu, rozevřela jí hubu a narazila mu ji na něj. Jak se pohnul, rozedřel si chuj do krve. Chytil se za něj, běžel domů a celej zaraženej si sedl do kouta.

„Aby do ní hrom praštil,“ myslí si, „ta má ale kousavou pizdu. Jen aby se mi to zahojilo, nebo už jaktěživo nebudu moc jít za žádnou ženskou!“

Za nějaký čas si rodiče toho mládence usmysleli, že ho ožení, namluvili mu tu Bárku ze sousedství a byla svatba. Jsou spolu den, dva, tři, jsou spolu týden, dva, tři. Mládenec se bojí na vlastní manželku i jen šáhnout. A pak měli jet na návštěvu k tchyni. Po cestě novomanželka povídá manželovi:

„Poslyš, Daniluško, nač ses ženil, když se mnou nic nemáš?“

A Danilo jí odpověděl:

„Ne, mě nedostaneš. Máš kousavou pizdu. Jak jsme byli u toho plotu, můj chuj pak dlouho stonal, taktak se z toho vykřesal.“

„Ale jdi,“ povídá ona, „já jsem si tenkrát jen dělala legraci, ale teď se nemusíš bát. Pojď, zkusíme to po cestě, třeba se ti to bude zamlouvat.“

On teda že jo, nazvedl jí sukni a řekl:

„Počkej, Bárko, ale nejdřív ti přivážu nohy: kdyby zase začala kousat, můžu vyskočit a utýct.“

Odvázal opratě a přivázal ji za holý stehna. Inštrument měl parádní, a jak Barku píchnul, zaječela jako podsvinče. Kůň byl mladej, leknul se, splášil, saně lítaly po cestě sem a tam, až Danilo vylít ven a Bárka jen tak s holým zadkem přijela k mámě na dvůr. Ta se dívá z okna a co nevidí: to je zeťovo kůň; pomyslela si, že jí přivezl hovězinu na svátky, šla naproti - a ona je to její dcera.

„Maminko, maminko,“ křičí, „honem mě rozvaž, než mě někdo uvidí.“

Máma ji rozvázala a vyptává se:

„Co to má znamenat? Kde máš muže?“

„Kůň ho shodil!“

Zašly dovnitř a vidí oknem - jde Danilka a zastavil se u dětí, co tam hrály drábky.

Tchyně za ním poslala starší dceru:

„Dobrý den, Danilo Ivanoviči!“

„Dobrý den!“

„Pojď do chalupy, jen ty tu scházíš.“

„A Barka už je u vás?“

„Jo, je.“

„A krev už jí neteče?“

Dcera si uplivla a odešla. Tchyně za ním poslala snachu a ta už věděla, jak na to.

„Pojď, jen pojď, Daniluško, krev jí už dávno neteče.“

Přivedla ho do chalupy a tchyně jde naproti:

„Pěkně vítej, zeťáčku!“

„Bárka je tady?“

„Jo, je.“

„A krev už jí neteče?“

„Už dávno ne.“

A lak Danilo vytáhl svůj chuj, ukazuje ho tchyni a povídá:

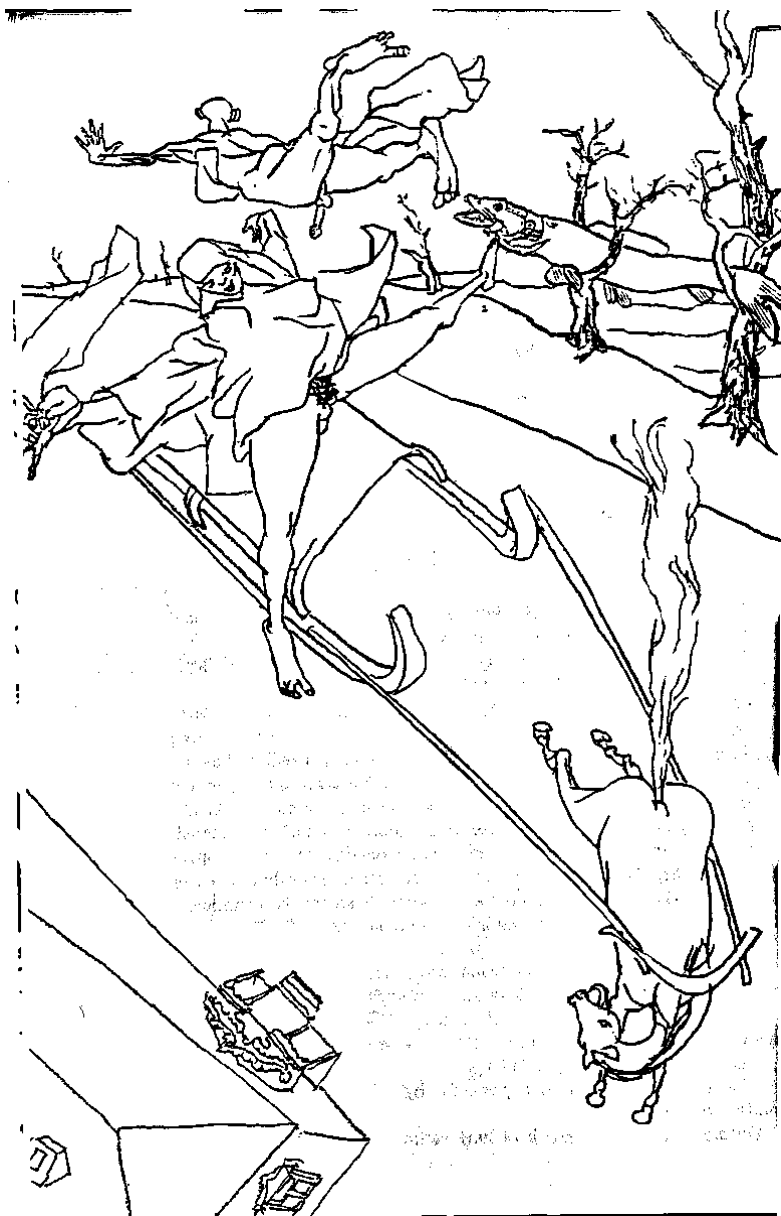
„Tak teda, maminko, tohle dílo celý v ní bylo.“

„No tak si sedni a budeme vobědvat.“

Sedli si a pustili se do jídla. Když přišly na řadu míchaný vajíčka, hlupák je chtěl mít jen pro sebe; vytáhnul chuj, poklepal na něj lžící a řekl:

„Tohleto dílo celý v Bárce bylo!“ a začal vajíčka tou lžící míchat. S tím se nedalo nic dělat. Všichni vstali od stolu, on se nacpal vejcem a poděkoval tchyni za pohoštění.

Bázlivá nevěsta

Bavily se spolu dvě kamarádky.

„Nevím jak ty, ale já se, holka, vdávat nebudu.“

„A proč ne? Vždyť nejsme žádný jeptišky.“

„Viděla jsi, holka, ten inštrument, co na nás mají?“

„No, viděla.“

„A byl tlustej?“

„Máš pravdu, holka, některej ho může mít jak ruku.“

„Ale pak jde vo kejhák!“

„Pojď, já ti to zkusím stýblem, jestli to taky bude bolet.“

Ta hloupější si lehla a ta chytřejší ji začala píchat stýblem.

„Jé, to je bolest!“

Jedna z těch kamarádek se vdala, táta ji přiměl. Přetrpěla dvě noci a přišla za kamarádkou.

Ta se jí hned vyptává co a jak.

„No,“ povídá novomanželka, „kdybych bejvala věděla, co to vobnáší, nepřinutil by mě ani táta, ani máma. Už jsem si myslela, že to nepřežiju, že je to můj konec.“

Tak kamarádku nastrašila, že nechtěla o vdavkách ani slyšet.

„Nevezmu si nikoho,“ povídá, „i kdyby se táta stavěl na hlavu, leda bych si, aby lidi neřekli, že mě nikdo nechce, vzala někoho bezvocasýho.“

V té vesnici žil jeden mládenec, který byl chudý jako kostelní myš; bohatou nevěstu nedostane a o chudou není co stát. A tenhle mládenec slyšel, co si ty dvě kamarádky povídají.

Jen počkej,“ říká si, „já ti ukážu! Najdu si chvilku a napovídám ti, že žádněj vocas nemám.“

Jednou šla holka do kostela a vidí, že mládenec žene svou vyzáblou a neokovanou herku k napajedlu. Kobylka se sotva vleče, pletou se jí nohy, a holka se může potrhát smíchy. A když se kobyla octla pod strmým

kopcem a začala se šplhat nahoru, podlomily se jí nohy a skutálela se zase dolů. Mládenec se rozzlobil, chytil ji za ocas, bil ji a nadával.

„Vstávej, ty kůže líná!"

A holka povídá:

„Ty hajzle, co ji tak mlátíš?"

On zvedl kobyle ocas, kouknul se a řekl:

„A co s ní mám dělat? Měl bych ji jebat a jebat, ale nemám ocas."

Jak to holka uslyšela, připočůrala se radostí a myslí si:

„To Pánbůh posílá ženicha zrovna pro mě!"

Přišla domů, sedla si vzadu do rohu a nafoukla se. Všichni usedají k obědu, volají ji, ale ona našťvaně odpověděla:

„Já jíst nebudu!"

„Jen pojď, Duňaško!" povídá máma. „Ty ses nad něčím zamyslela, vid? Pověz mi to!"

A táta povídá:

„Co ses tak nafoukla? Nebere tě vdávadlo? Tohohle bys chtěla a tamtoho zas ne?"

Ale jí v hlavě leží jen jedna jediná věc: jak si vzít Ivana, toho bez vocasu.

„Nechci za muže nikoho jinýho," povídá, „než Ivana."

„Tobě snad přeskočilo, náno, nebo tě chytá fantas? Budete chodit po žebrotě!"

„To jsem si mohla myslet! Když mě nenecháte, skočím do vody nebo se pověsím."

Co dělat? Dříve pantáta o nuzáka Ivana ani okem nezavadil, a teď mu jde namlouvat svou dceru. Přejde k němu a Ivan si zrovna spravuje starý škrpál.

„Buď zdráv, Ivánku!"

„Buďte zdráv, pantáto!"

„Co to děláš?"

„Chci si spravit roztrhaný láptě."

„Láptě? Měl by sis koupit pořádný boty."

„Sotva jsem dal dohromady patnáct kopejek na lýko, kde bych vzal na boly?"

„Tak proč se nevoženíš?"

„Kdo by mi asi tak dal svou dceru?"

„Když budeš chtít, dám ti ji já. A můžeme si tykat!"

A lak se domluvili. U boháčů jde všechno ajncvaj. Byla hned svatba, hostina, a už vede družba novomanžele do komory. A každý si domyslí, Co bylo dál: Vaňka ji propíchnul, tekla krev jak víno, a tohle znamená, Ať je otevříno!

„Jsem to ale husa hloupá!" pomyslela si Duňaša. „Kdybych se nebejvala tak bála, mohla jsem si vzít bohatýho! A kde vůbec vzal vocas? Musím se ho přeptat." A zeptala se:

„Poslyš, Ivánku, kde jsi vzal vocas?"

„Vypůjčil jsem si ho na tu jednu noc vod strejčka."

„Zlato, zeptej se strejčka, jestli by ti ten vocas vůbec neprodal. Ale za slušnou cenu."

„No, to můžu."

Sel ke strejčkovi, smluvili a přišel zase domů.

„Tak co?"

„Ale, škoda mluvit! Není s ním žádná řeč, chce nekřesťanský peníze – tři sta rublů, jinak neprodá. Copak kradu?"

„Zajdi za ním a ať ti ho nechá ještě na jednu noc, a já zejtra půjdu za tatínkem, řeknu mu vo peníze a koupíme ho nadobro."

„Ale ne, zajdi za strejčkem sama, já už se stydím."

Šla teda ke strejčkovi, vešla do chalupy a poklonila se:

„Buďte zdráv, strejčku!"

„Pěkně vítám. Co bys ráda?"

„Já se to, strejčku, vostejchám říct: půjčte Ivanovi ještě na jednu noc ten váš inštrument.“

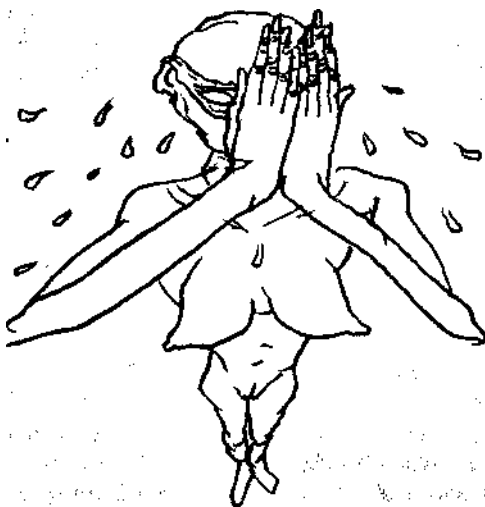
Strejček se zamyslel, pokejšval hlavou a řekl:

„Neříkám, že ne, ale na cizí vocas se musí dávat velkej pozor!“

„Dáme pozor, strejčku, dáme, přísahám! A zejtra ho vod vás už koupíme nadobro.“

„Tak pošli Ivana!“

Děkovala mu, klaněla se až po pás a pak šla domů. Na druhý den se vypravila za tatínkem, vyprosila si tři sta rublů a ten důležitý nástroj si koupila.

Rodinné hovory

Jeden mužik měl ženu, dceru a dva syny, ještě docela malé kluky. Jednou šla žena s dětma do lázně, sesbírala špinavé prádlo a že ho vypere. A jak tak slojí nad neckama zády ke klukům, ti se na ni dívají a smějou se.

„Hele, Andrijuško, máma má dvě díry!"

„Nevymejšlej si! To je jenom jedna, ale rozpůlená."

„Usmrkanci pitomí!" okřikla je máma. „Vy máte ale nápady!"

Když se máma vrátila do chalupy, lehla si s dcerou na pec a povídaly si.

„No, holka," řekla máma, „pomalu aby ses už vdávala. Budeš žít s mužem a ne s náma."

„Když je to takhle, tak to se vdávat nechci."

„Ty hloupá, čeho by ses bála? Všecky holky se na to zrovna třesou."

„A proč se na to třesou?"

„Jakto, proč? Lehneš si s mužem první noc a na tátu s mámou si ani nevzpomeneš, jaký je to blaho."

„A vod čeho je to blaho, maminko?"

„Ty jsi ale hloupá! Copak jsi nechodila s tatínkem do lázně, když jsi byla malá?"

„Chodila, maminko."

„A viděla jsi, že tatínek má na konečku chuje takovej vroubek?"

„Viděla, maminko."

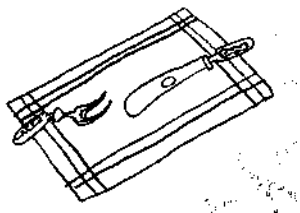
„A len dělá to blaho."

„A kdyby se tam těch vroubků zařízlo pět, to by bylo pětkrát větší blaho?"

Muž ležel, převaloval se na pryčně, poslouchal, poslouchal, a pak to už ni vydržel a zařval:

„Vy jste ale mrchy! Čert aby vás vzal! Co to žvaníte? Mám si snad kvůli vašemu blahu řezat do vlastního chuje?“

A holka si lámala hlavu: jeden chuj je málo a dva se tam nevejdou. Nejlepší by bylo je stočit a pak je tam spolu strčit.

Rozpálený chuj

Byl jeden mužik a ten měl dceru. Ta povídá tátovi:

„Tatínku, Vaňka říkal, že by mě chtěl vojebat.“

„Ty huso, proč by to měl dělat někdo cizí, když to můžem udělat sami.“

Vzal hřeb, rozpálil ho v peci a vrazil jí ho přímo do pizdy, že si nemohla tři měsíce sednout. Vaňka ji potkal a znova do ní mluví.

Ona mu povídá:

„Vymejšlíš si, ty vykutálenej Vaňko! Tatínek mé tak vojebal, tak mi spálil pizdu, že jsem si tři měsíce nesedla.“

„Neboj se, hloupá! Já mám chuj studenej!“

„Vymejšlíš si, ty vykutálenej Vaňko! Ukaž, já si šáhnu!“

„Na, šáhni si!“

Sáhla si a vyjekla:

„Ty jsi ale hnusnej lhář! Vždyť je teplej; namoč ho do vody!“

Vaňka ho namočil, a jak chvátal, uprdnul se.

A ona povídá:

„Vidíš, zasyčelo to! Já jsem to říkala, že je horkej, nic tys mě chtěl podfouknout!“

A tak Vaňkovi nedala.

První seznámení ženicha s nevěstou

Jeden mužik měl odrostlého syna a druhý dceru na vdávání. Domluvili se, že je spolu ožení.

„No, Ivánku," povídá ten první, „chci tě voženit se sousedovo dcerou, měl by ses s ní sejít a pořádně si s ní promluvit."

„No, Mášenko," povídá ten druhý, „chci tě dát za ženu synovi našeho souseda. Měla by ses s ním sejít a pořádně se s ním seznámit."

Tak se tedy mládenec s dívkou sešli a pozdravili se.

„Tatínek mi, Ivánku, poručil, abych se s tebou pořádně seznámila."

„Táta mi poručil to samý," povídá mládenec.

„Jak to uděláme? Kde, Ivánku, spíš?"

„V síňce."

„A já v přístěnku. Přijď za mnou v noci a pořádně si popovídáme."

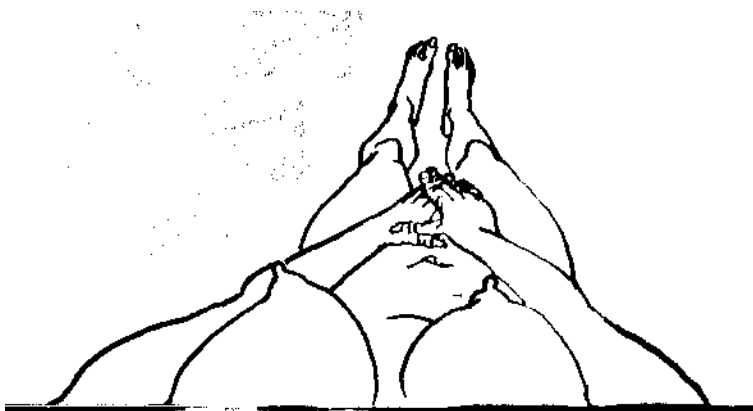
„Proč ne? Můžem!"

A tak přišel Ivánek v noci za Mášenkou. Ona se vyptává:

„Šel jsi zadem přes humna?"

„Jo, šel."

„A viděls tam ten kus hovna?"

„Jo, viděl."

„To je vodě mě."

„Paráda."

„Tak jak bysme se seznámili? Musím se podívat, jakej máš vlastně ten svůj inštrument."

„No, koukni se," povídá mládenec a rozvazuje si tkaničku u kalhot, „mám ho kapitální."

„To teda máš. Podívej, jakou já ji mám malinkou!"

„Ukaž, zkusím to, jestli se tam vůbec vejde."

A zkoušel to. Chuj mu stojí jako kolík, a když jí ho tam strčil, zaječela, jako když ji na nože bere:

„Jé, to bolí!"

„Neboj, von tam má málo místa, tak se zlobí."

„Vidíš, já jsem ti to říkala, že se tam nevejde."

„Počkej, to se poddá."

Vopíchal ji, jak náleží, a vona pak povídá:

„Ach, miláčku, ty by sis tím inštrumentem moh vydělávat."

Pak usnuli. Ona se v noci vzbudila a líbá ho na holou zadnici, myslí si, že je to tvář. On se ze spaní uprd a dívka povídá:

„Ach Váňo, z tebe táhnou kurděje..."

Šikovná hospodyňka

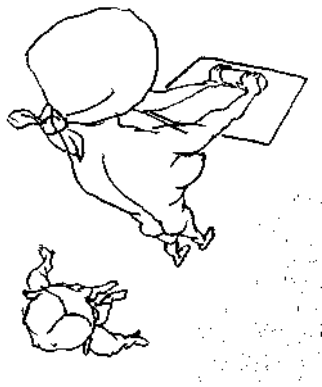
Byla jedna babka a ta měla dceru - strašnou cuchtu. Za co vzala, to zkazila. Ale časem se našel hlupák, namluvil si ji a byla svatba. Byli spolu rok a dýl a ona přivedla na svět syna. Přišla jednou k mámě na návštěvu a ta neví, čím ji uctít a pohostit. Dcera hoduje a pak povídá:

„Milá maminko! Ty máš tak dobrej chleba, a ten můj se ani jíst nedá - úplnej kámen je to.“

„Poslouchej, dceruško,“ povídá máma, „ty ho nejspíš špatně mísíš, proto není k jídlu. Musíš ho mísit tak, až budeš mít mokrej zadek. A pak se ti povede.“

Dcera přišla domů, zadělala kvásek a začala mísit chleba. Mísí, mísí, pak si nazvedne podolek a šahá: jestlipak mám ten zadek už mokrej? A znova mísí. Mísila dvě hodiny, celej zadek si zadělala těstem a pořád nemohla přijít na to, jestli ho má mokrej nebo ne. Tak si zvedla sukně, obrátila se k synáčkovi a povídá:

„Pojď sem a podívej se: nevidíš, jestli mám zadek suchej nebo mokrej?“

Chlapeček se podíval a říká:

„No ne, maminko! Máš dvě dírky nad sebou, těsto je v nich ve vobou!“

Tak už míšení nechala a upekla z toho těsta tak dobrý chleby, že kdyby někdo věděl, jak je mísila, nevzal by je do huby.

Mužik a pán

Přišel jeden pán v neděli na mši, stojí a modlí se. Najednou kde se vzal, tu se vzal, stoupl si před něj mužik a ten mizera na tomhle svatém místě začal tak prdět, že se nedalo dejchat.

„To je ale prasák, takovej puch," myslí si pán. Přistoupil k mužikovi, vytáhl rublík a ptá se:

„Poslyš, mužiku, ten smrad jsi tady nadělal ty?"

„Já, milostpane."

„No, kamaráde, za to ti dám rubl."

Mužik si ho vzal a myslí si:

„Už to tak bude, že náš pán má rád smrad. Musím každou neděli chodit do kostela, postavit se vedle něj a hodně prdět. A von mi vždycky dá rublík."

Mše skončila a všichni se rozešli domů. Mužik šel rovnou k sousedovi a vyprávěl mu, co se stalo.

„Kamaráde," povídá soused, „příští neděli půjdeme do kostela voba: když budeme dva, naprdíme toho ještě víc a von nám dá peníze voboum."

Na příští neděli šli do kostela, postavili se před pána, dali se do toho a zasmradili celej kostel. Pán k nim přistoupil a ptá se:

„Poslyšte, chlapci, to vy jste to tu tak zasmradili?"

„Jo, my, milostpane."

„Mockrát vám děkuju, ale teď, bohužel, nemám u sebe dost peněz. Víte co, až bude po mši, skočte si domů na oběd, pak přijďte do mého domu a naprdte mi tam taky. Zaplatím vám potom najednou."

„Jak ráčíte, milostpane. Přijdeme k vám teda voba dva.“

Když skončila mše, muži šli domů na oběd, pořádně se nacpali a honem k pánovi. A pán jim nachystal moc pěknou odměnu - metly a hole.

Vítá je a říká:

„Tak co, chlapci, přišli jste si zaprdět?“

„Přesně tak, milostpane!“

„Mockrát vám děkuju! Ale mládenci, měli byste se svlíknout, jste moc navlečený a ten puch bude šatama těžko prorážet.“

Mužici si svlíkli kabáty a vesty, stáhli si kalhoty i košile. Pán dal znamení svým sluhům, ti mužiky chytili, přidrželi si je a pustili se do nich: pět set ran holí na záda! Jen taktak se vytrhli a upalovali domů, ani se neohlídli, i šaty tam nechali.

Ne

Byl jednou jeden pán a ten měl mladou ženu, pěknou jako obrázek. Pán musel jednou někam daleko odjet; bál se, aby si jeho žena s někým nezačala, a tak jí říká:

„Poslyš, miláčku, musím teď od tebe daleko odjet. Nikoho nepouštěj do domu, aby tě někdo nepodvedl. Anebo ještě lepší bude: ať ti kdo chce, co chce, říká, odpovídej vždycky jenom ne a ne.“

Muž odjel a paní se šla projít na zahradu. Jak se tak prochází, jede zrovna kolem jeden mladý důstojník. Uviděl, že paní je moc hezká, a tak se jí zeptal:

„Můžete mi, prosím vás, říct, co je to za vesnici?“

A ona odpoví: „Ne!“

„Co to má znamenat?“ myslí si důstojník.

„Ať se jí člověk zeptá, na co chce, vždycky odpoví jenom ne!“

Ale důstojník nebyl dnešní.

„A co kdybych,“ povídá, „slezl z koně a přivázal ho k plotu, nebudete proti tomu nic mít?“

A paní na to:

„Ne!“

„A kdybych šel k vám do zahrady, nebudete se zlobit?“

„Ne!“

Vešel do zahrady.

„A kdybych se s vámi procházel, nebudete se hněvat?“

„Ne!“

A tak se procházeli.

„A kdybych vás vzal za ruku, nedotkne se vás to?“

„Ne!“

Vzal ji za ruku.

„A kdybych vás zavedl do besídky, ani to by vám nevadilo?"

„Ne!"

Zavedl ji do besídky.

„A kdybych vás položil a sám si k vám lehl, nebudete se bránit?"

„Ne!"

„A kdybych vám nazvedl sukni, taky se zlobit nebudete?"

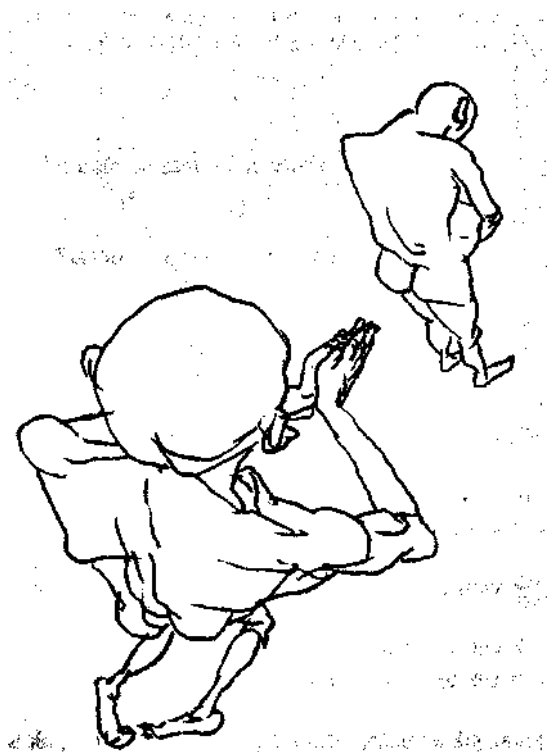
„Ne!"

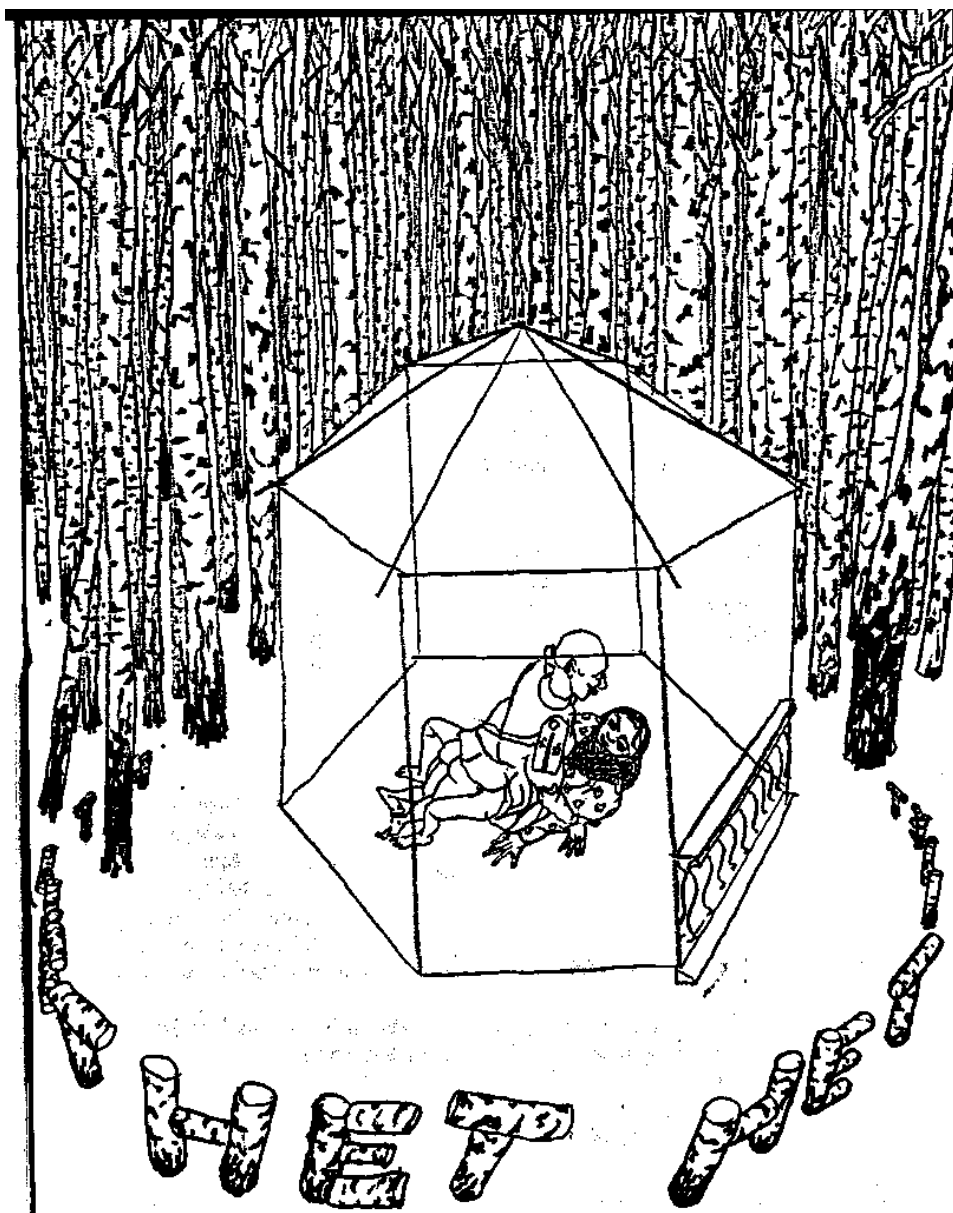
Důstojník jí vyhrnul sukni, zvedl jí nohy a ptá se:

„A kdybych vás teď začal jebat, neurazíte se?"

„Ne!"

Tak ji vojebal, jak se patří, slezl z ní, chvílku poležel a pak se znovu ptá:

„Jste teď spokojená?"

„Ne!"

„No, když ne, musíme to zopakovat."

Vojebal ji znova a pak se ptá: „A teď už jste spokojená?"

„Ne!"

Uplivl si a odjel. Paní vstala a šla do kostela.

Když se vrátil pán domů, zeptal se jí:

„Bylo všechno v pořádku?"

„Ne!"

„Jak to? Nevojebal tě někdo?"

„Ne!"

Ať se jí zeptal, na co chtěl, ona jen ne a ne,

„To jsem ji naučil pěknou blbost," zoufal si pán.

Muž na vejcích

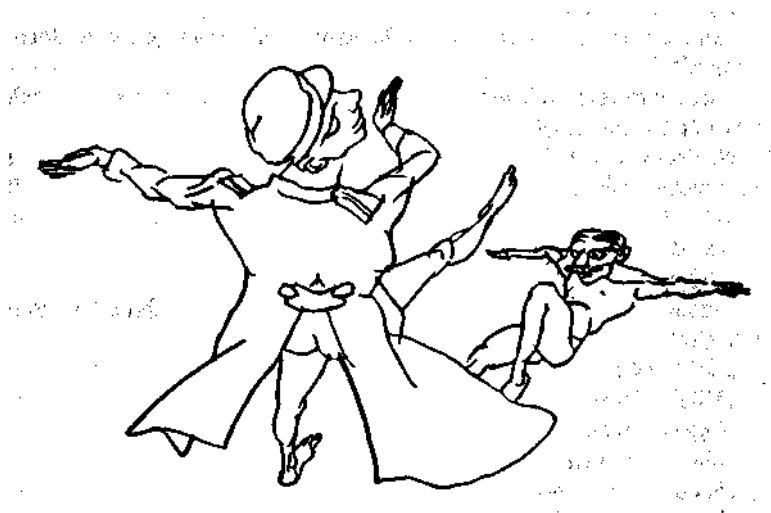
Žili jednou muž a žena: muž byl lenoch a žena pracovitá. Žena třeba orá pole a muž se doma válí na peci. Jednou takhle šla zase na pole a muž zůstal doma, že něco ukuchtí a dá pozor na kuřata, ale i tohle zladil: svalil se do postele a hlídání zaspal. Přiletěla vrána a kuřata odnesla. Kvočna běhá po dvoře a kdáká jako pomínutá, ale on spí, jako když ho do vody hodí. Vrátila se žena a ptá se:

„Kde máš kuřata?“

„Milá ženuško, stalo se neštěstí! Já jsem usnul a vrána je zatím všechny vodnesla.“

„Ach, ty mizero! Tak se teď, ty zkurvysynu, posad' na vejce sám a koukej vysedět kuřata nový!“

Na druhý den šla žena zase na pole, muž vzal košík s vejce, postavil ho na prýčnu, stáhl si kalhoty a sedl si na vejce. Žena ale věděla svoje, půjčila si od jednoho vysloužilce vojenskéj

plášť a čepici, převlíkla se, a sotva přijela domů, hned křičí na celej dům:

„Hej, hospodáři! Kdepak jseš?“

Muž leze z palandy, převrátil přitom koš a sám se natáhnul jak dlouhý tak široký.

„Co to děláš?“

„Milej vojáčku! Starám se tu vo domácnost.“

„Copak nemáš ženu?“

„Mám, ale vona zrovna pracuje na poli.“

„A co že ty jsi doma?“

Já sedím na vejcích.“

„Ty jsi ale neřád!“ Převlečená žena popadla karabáč a řeže ho hlava nehlava.

„Neválej se doma, neseď na vejcích a pracuj pořádně na poli.“

„Budu, vojáčku, budu pracovat a vorat budu, na mou duši že budu!“

„Lžeš, mizero!“

Žena ho mlátila a mlátila a pak zvedla nohu.

„Podívej se, ty šupáku! Byl jsem na hlídce a dostal jsem ránu - hojí se mi už, nebo ne?“

Muž prohlíží ženě díru a pak povídá:

„Už se zatahuje, vojáčku!“

Žena odešla, převlíkla se zase do svejch ženskéjch šatů a vrátila se domů. Vidí, muž sedí a heká.

„Co tak hekáš?“

„Ale, přišel nějakej voják a zbil mě karabáčem.“

„Kvůli čemu?“

„Poručil mi pracovat.“

„To bylo třeba už dávno! Škoda že jsem nebyla doma, řekla bych mu, aby ti ještě přidal.“

„No dobře, ale stejně je s ním amen!“

Jak to?“

„Ále, byl na hlídce a tam ho trefili rovnou mezi nohy... Ukazoval mi tu ránu a ptal se mě, jestli se mu už hojí. A já jsem řekl, že jo, ale vona je celá červená a vokoło vobrostlá mechem!"
A od té doby muž pracoval a jezdil na pole a žena se starala o domácnost.

Lovec a hejkal

Chodil jednou jeden lovec po lese, chodil a chodil a ne a ne něco ulovit, tak si natrhal vořechy a louská je. Potkal ho starej hejkal.

„Dej mi taky voříšek," povídá.

Lovec mu ale dal kulku. Hejkal ji vzal do zubů, kouše, hryže a nic.

„To nejde rozlousknout."

Lovec se ho zeptal:

„A jsi vykleštěnej, nebo ne?"

„Ne, nejsem."

„Tím to je! Pojd', já tě vykleštím a pak budeš louskat vořechy jedna dvě:"

Hejkal že teda jo. Lovec mu uskřípl chuj a to vostatní mezi vosiky.

„Pusť mě!" ječí hejkal, „hned mě pusť! Já žádný tvý vořechy nechci."

„Lžeš, chceš je!"

Uřezal mu kulky, pustil ho a dal mu vopravdickej vořech. Hejkal ho snadno rozlousknul.

„No vidíš, vždyť jsem ti říkal, že to půjde!"

A lovec zamířil na jednu stranu, hejkal na druhou a hrozí mu:

„Jen počkej, až půjdeš do sušárny, já ti ukážu!"

Lovec přišel domů, sedl si na lavici a povídá:

„Ach, ženo! Já jsem utahanej, že sotva pletu nohama. Jdi zatopit do sušárny!"

Žena šla do sušárny, rozdělala voheň, lehla si ke zdi a usnula.

Jak tak leží, přišli dva hejkalové a přej:

„Pojd', podpálíme to tu!"

„Ne, nejdřív se kouknem, jestli má taky takovou ránu, jakou udělal tobě.“

Koukli se.

„Kamaráde, ten ji má ještě větší než ty. Hele, jaká je rozcapená, větší než beranice a červená jako červenec.“

Sebrali se a šli pryč - do toho svýho lesa.

Mužik a čert

Byl jednou jeden mužik. Zasadil řepu. Když se měla sklízet, ukázalo se, že ještě není dozrálá. Dostal vztek:

„Čert aby ji vzal!" A šel domů.

Minul měsíc a žena povídá:

„Koukej jít na pole. Možná že bys moh nějakou řípu už přinýst."

Když mužik přišel k poli, vidí, že řepa se urodila veliká, převeliká. A ta! ji začal tahat. Vtom sem běží nějaký skrček a křičí na mužika:

„Necháš mou řepu!"

Jak to tvou?"

„Takto! Copaks mi ji nedal, když ještě nebyla dozrálá? A já jsem si jí hleděl a zalejval jsem ji."

„A já ji zasadil."

„Nebudem se hádat," řekl čert, „tys ji zasadil, ale já ji zase zalejval. Uděláme to takhle: přijed' sem, na čem chceš, a já taky. Když uhodneš, na čem přijedu já - řípa je tvoje. Když uhodnu já, na čem přijedeš ty - řípa je moje."

Mužik byl pro. Na druhý den s sebou vzal ženu, a když přišli k poli, poručil jí, aby se postavila na všechny čtyři, nazvedl jí sukni, vrazil jí do pizdy mrkev a rozcuchal jí vlasy. A čert chytil zajíce, nasedl na něj, a když přijel, ptá se mužika:

„Tak na čem jsem přijel?"

„Co to žere?" zeptal se mužik.

„Vokusuje vosíku."

„Tak je to zajíc."

Ted' začal hádat čert: chodil pořád kolem dokola a bručel si pod fousy:

„Ty rozježený chlupy, to bude vocas, a tohle na druhým konci musí bejt hlava - a žere mrkev.“

Čert z toho byl dočista popletenej.

„Nech si tu řípu, mužiku!“ řekl nakonec a byl pryč.

Mužik řepu vytahal, prodal ji a měl se jako prase v žitě.

Chlap a ženské práce

Byl jednou jeden muž a žena, dočkali se léta, a když dožrálo obilí, chodili na pole a sklízeli. Každé ráno budila žena muže dřív: pojede na pole a žena zůstane doma, rozdělá v kamnech, uvaří oběd, naleje do džbánů pití, donese to mužovi na pole a až do večera s ním bude žnout. Večer se vrátí domů, a druhý den zase to samé. Ale muže práce omrzela: když ho žena ráno budila a posílala na pole, on nevstává a nadává ženě:

„Žádný takový, ty děvko! Jeď na pole dřív ty a já zůstanu doma. Pořád chodím na pole moc brzo já a ty se válíš v posteli a pak si přijdeš za mnou a já už jsem zatím celej zchvácený.“

Žena ho mohla posílat, jak chtěla, ale muž se zašprajcoval:

„A nepůjdu!“

„Dneska je sobota,“ povídá žena, „a v domě je hrozně moc práce. Musí se vyprat košile, natlouct proso na kaši, zadělat těsto na buchty, utlouct krajáč smetany na máslo na zejtra...“

„To udělám já sám!“

„Když myslíš, tak to udělej. Já ti všechno připravím.“

Přinesla mu haldu špinavých košil, mouku na těsto, smetanu na máslo i proso na kaši. Ještě mu nakázala, aby hlídal slepici a kuřata, vzala srp a šla na pole.

„No, ještě si chvilku pospím,“ řekl muž a spal až do oběda. V poledne se probudil, vidí tu hromadu práce a neví, do čeho se dát dřív. Sebral košile, svázal je do uzlu a odnesl k řece, namočil je a nechal tam.

„Ať se vodmočí, pak je pověsím, uschnou a bude to.“

Ale v řece byl silný proud a košile uplavalý. Muž přišel domů, nasypal do díže mouku a zalil to vodou.

„Ať si těsto kyne!“

Pak nasypal do moždíře proso, začal ho tlouct, a co nevidí: kvočna courá po domě a kuřata běhají bůhvíkde. Pochytil je, svázal jim nožky provázkem, přivázal je ke kvočně a vrátil se k proso. Pak si vzpomněl, že je tam ještě krajáč smetany a že se z ní má utlouct máslo. Vzal krajáč a přivázal si ho k zadnici. Myslí si: „Budu tlouct proso a smetana se mi na zadku zároveň bude vrtět, a tak bude hotový máslo i proso najednou.“

Tluče proso a smetana se mu vrtí na zadku. Vtom kvočna vyběhla na dvůr a kuřata táhla za sebou. Najednou přiletěl jestřáb a popadl kvočnu i se všema kuřatama. Kvočna zakdákala, kuřata zapípala, muž to uslyšel, vyběhl ven a v běhu vrazil krajáčem do dveří, ten se rozbil a všechna smetana se rozlila. Běžel za jestřábem, aby mu vzal slepici s kuřatama, nezavřel dveře, do síně se dostaly prasata, převrhly díži, těsto sežraly, přišly i na proso a to sežraly taky. Muž jestřába se slepicí a kuřatama nechtyl, vrátil se zpátky a vidí, že síň je plná prasat a vypadá to tam hůř než v chlívě. Dalo mu to práci, než je všechny vyhnal.

„Co mám teď dělat?“ myslí si muž. „Přijde žena a bude malér! Tak jsem se nadřel a nic z toho! Půjdu k řece, vytáhnu aspoň košile z vody.“ Zapřáhl kobytku a jel k řece. Ale ouvej - ať hledal, jak hledal, košile nikde!

„Já je v tý vodě najdu!“

Svlíknul si košili a kalhoty, vlezl do vody a brodil se při břehu, ale všechno marný: tak toho nechal. Vylezl na břeh a hele - košile nikde, kalhoty nikde: někdo je ukradl.

Co dělat? Nemá si co oblíct, musí jet do vesnice nahej.

„Natrhám si dlouhou travu,“ říká si, „a vovážu si chuj, nasednu do vozu a pojedu domů, nebudu se tolik stydět.“

Natrhal zelenou travu, ovázal si chuj a odvazoval z vozu opratě. Kobykla uviděla travu, chramstla po ní a urvala ji i s chujem. Muž

hořce zaplakal a nějak se dostal do chalupy, zalezl do rohu a sedí.

Žena se vrátila.

„Tak co, všechno je hotový?“

„Jo, milá ženo.“

„Kde jsou košile?“

„Voda je vzala.“,

„A slepice a kuřata?“

„Jestřáb je vodnesl.“

„A těsto? A proso?“

„Svině to sežraly.“

„A smetana?“

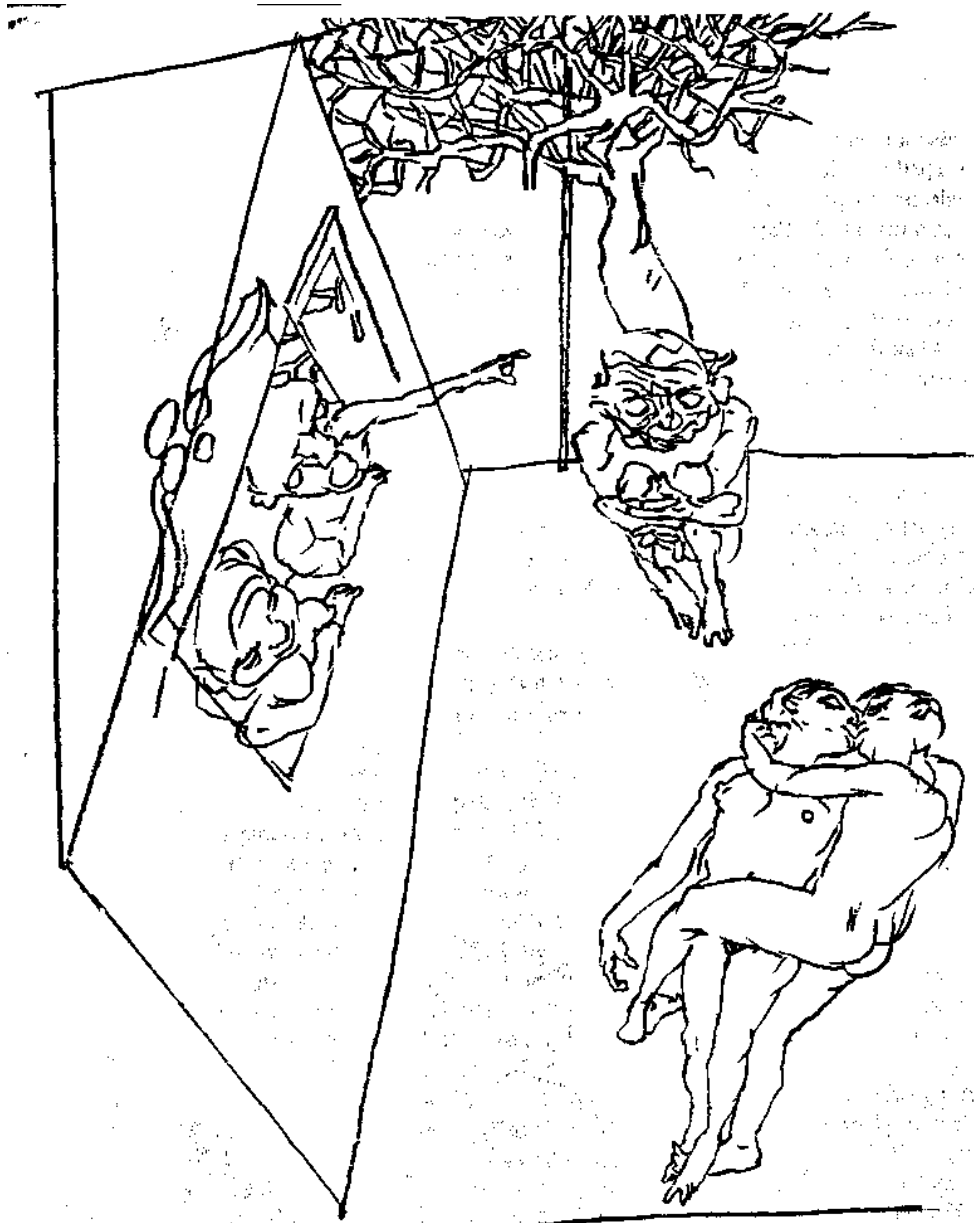
„Všechnu jsem rozlil.“

„A kde máš chuj?“

„Kobyly ho schramstla.“

„Tys tomu dal, ty blbe!“

Slepcova žena

Byl jednou jeden pán a paní. A ten pán oslepl a ta paní si začala s jistým písařem. Pánovi vrtalo hlavou, jestli mu paní nezahýbá, a nepouštěl ji ani na krok samotnou. Co počít?

Jednou šla s manželem do zahrady a písař tam přišel taky. Ona dostala chuť si zasouložit. Slepý manžel sedí pod jabloní a manželka si to rozdává s písařem. Soused se kouká z okna a co nevidí: písař leží na paní. Řekl své ženě:

„Podívej se, drahá, co se to tam děje? A co když teď Pánbůh slepému otevře oči a on uvidí, co bude pak? Vždyť on ji sprovedí ze světa.“

„Ale drahý, Pánbůh vždycky ženě nějakou výmluvu poradí.“

„Jakou výmluvu?“

„Však uvidíš.“

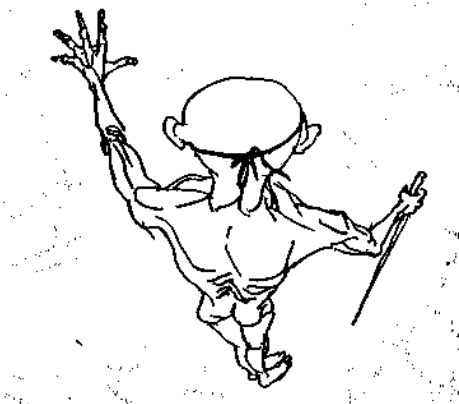
A jako s uděláním Hospodin slepci otevřel oči; uviděl, že na jeho ženě leží písař, a zařval:

„Ty hampejznice! Co to děláš, ty couru jedna?“

A paní na to:

„Ach, já jsem tak strašně ráda, miláčku! Vždyť dneska v noci jsem slyšela ve snu hlas: »Zhřeš s nějakým písařem a Hospodin

za to otevře tvému manželovi oči.« A také že je to pravda: za mé konání ti Bůh vrátil zrak!”

Tetřev

Mužik v lese lovil dva dni a nic neulovil. Na třetí den si umínil:

„Co zabiju - to vojebu."

Šel do lesa, uviděl tetřeva a trefil ho. Vrací se domů.

Z okna kouká jedna urozená paní a vidí, že jde lovec a nese tetřeva. Zavolala ho k sobě dovnitř.

„Co stojí ten tetřev?" ptá se paní.

„Tenhle tetřev není na prodej jen tak, ale s podmínkou," povídá lovec.

„S jakou podmínkou?"

„Když jsem šel na lov, umínil jsem si, že co zabiju - to vojebu."

„Nevím, co mám dělat," řekla paní, „ale mám na tetřeví masíčko hroznou chuť. Budu muset ustoupit. Ale stejně se stydím pod tebou ležet."

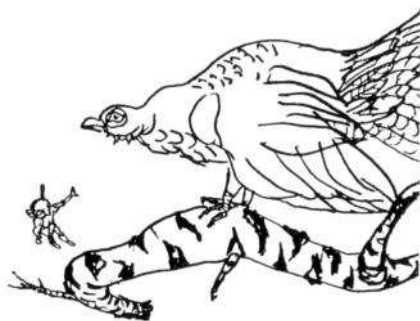
„No tak si dospodu lehnu já a ty, paní, si lehni nahoru."

Domluveno - uděláno.

„A teď mi, lovče, dej tetřeva."

„Za co bych ti dával tetřeva? Vždyť jsi jebala ty mě a ne já tebe."

Paní nechtěla o tetřeva přijít.

„Tak dobře," povídá, „vlez si na mě!"

Mužik paní vojebal i podruhý.

„Dej sem tetřeva!"

„Zač bych ti ho dával? Tím jsme se jen vyrovnali."

„Tak dobře, vylez si na mě ještě jednou," povídá paní.

Lovec si lehl na paní a vojebal ji i potřetí.

„No a teď mi ho snad už dáš.“

I když to bylo lovcí líto, nedalo se nic dělat - dal paní tetřeva a šel domů.

Archijerejova odpověď

Jednou spolu besedovali generál a biskup pravoslavné církve - archijerej. Generál se začal archijereje vyptávat:

„Vaše Přeosvícenosti, my jsme lidé hříšní a nemůžeme bez hříchu, bez souložení žít, ale jak to vydržíte vy, že za celý život nezhřešíte?“

Archijerej odpověděl:

„Pošlete si ke mně pro odpověď zítra.“

Na druhý den řekl generál svému sluhovi:

„Jdi k archijerejovi a požádej ho o odpověď.“

Sluha tam přišel a ohlásil se u řeholního sluhy.

„Ať postojí,“ vzkázal mu biskup.

Sluha stál hodinu, dvě i tři, ale odpověď žádná. Prosí řeholního sluhu:

„Řekni Jeho Přeosvícenosti ještě jednou.“

„Ať ještě postojí,“ vzkazuje mu znova biskup.

Sluha stál dlouho, předlouho, pak to nevydržel - lehl si, usnul a spal až do rána. Po ránu se vrátil ke generálovi a povídá:

„Cekal jsem tam do rána, ale odpověď jsem nedostal žádnou.“

Jdi tam ještě jednou,“ říká generál, „a nenech se odbýt, ať ti určitě odpoví.“

Sluha šel, přišel k archijerejovi, ten ho pozval k sobě a ptá se:

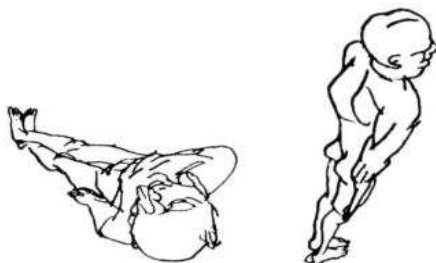
„Tys tady včera stál?“

„Ano, stál.“

„A pak sis lehl a usnul?“

„Ano, lehl jsem si a usnul.“

„A tak je to také s mým

údem: vstane, postojí si, postojí, pak si lehne a usne. Takhle to řekni generálovi."

Jak se sejou chuje

Byli jednou dva mužici, zorali pole a jeli sít žito. Jde kolem žebravý mnich, přistoupí k jednomu mužikovi a povídá:

„Bud' zdrav, sedláčku!"

„Bud' zdrav, dědoušku!"

„Co to seješ?"

„Zito, dědoušku."

„No, pomáhej ti Pánbůh, aby se tvoje žitko urodilo vysoké a bohaté na zrno."

Přistoupí k druhému mužikovi.

„Bud' zdrav, sedláčku!"

„Bud' zdrav, dědoušku!"

„Co to seješ?"

„Nač to potřebuješ vědět? Seju chuje!"

„No, ať se ti urodí pěkné chuje!"

Starý mnich odešel, mužici zaseli žito, zvláčeli pole a jeli domů.

Když přišlo jaro a zapršelo, prvnímu mužikovi vzešlo žitko husté a vysoké, a tomu druhému mužikovi vzešly samé červenohlavé chuje, celé pole jich bylo a jeden vedle druhého. Mužici se přijeli podívat, jaké je obilí: jeden se nemůže neradovat, když hledí na svůj dílec, a tomu druhému se svírají útroby.

„Co já si s tím nadělením počnu?" běduje.

Když nastala doba žní, mužici vyjeli na pole: jeden začal žít žitko a ten druhý vidí, že chuje na jeho dílci vyrostly dobrého půldruhého aršínu do výšky. Stojí, hlavičky mají červené, jako když kvete vlčí mák. Mužik chvíli koukal, pak pokýval hlavou a jel domů. Když přijel, sebral nože, nabrousil je, vzal špagát a papír, zase se vrátil na pole a začal chuje řezat. Uřeže jich pár,

zabalí do papíru, dobře ováže špagátem a uloží do vozu. Když uřezal všechny, jel do města.

„To by bylo," myslí si, „abych neprodal nějaký důře aspoň jeden pár."

Jde po ulici a křičí zplna hrdla:

„Chuje, chuje, chujééé! Prvotřídní chuje! Kdo je koupí, neprohloupí!"

Uslyšela to jedna paní a poslala služku:

„Běž a zeptej se, co to ten mužik prodává!"

Služka vyběhla:

„Poslouchej, dobrý muži, co to prodáváš?"

„Chuje prodávám, paninko, chuje!"

Služka se vrátí a stydí se to paní říct.

„Mluv, ty huso," zlobí se paní, „nestyd' se! Co to prodává?"

„Ten darebák, milostpaní, prodává chuje!"

„Ty jsi ale nána! Honem utíkej, dohoň ho a dohodni se s ním, zač by prodal pár."

Služka dohonila mužika a ptá se ho:

„Po čem je pár?"

„Sto rublů - a žádný smlouvání."

Když to služka vyřídila paní, ta hned vytáhla stovku.

„Na," povídá, Jdi a koukej vybrat nějaké kvalitní, co nejdelší a nejsilnější."

Služka dává mužikovi peníze a prosí ho:

„Jenom mi dej, dobrý muži, nějaké pěkné."

„Mně se urodily samé pěkné!"

Služka vzala pár opravdu pěkných chujů, přinesla je a podává paní.

Ta si je prohlédla a moc se jí zamlouvaly. Strká si je, kam náleží, ale ony tam ne a ne vlézt.

„Co ti ten mužik řekl," ptá se paní služky, „jak se jim má dát povel, aby fungovaly?"

„On nic neříkal, milostpaní."

„Ty jsi ale husa! Honem se jdi zeptat."

Služka znova běžela za mužikem.

„Poslouchej, dobrý muži, pověz mi, co se má říct, aby to tvé náradí fungovalo?"

A mužik povídá:

„Když mi dáš ještě sto rublů, tak ti to řeknu!"

Služka letí k paní:

„Tak a tak, milostpaní, zadarmo to neřekne, chce ještě sto rublů."

„Takovou věc koupit za dvě stovky - to docela jde."

Mužik si vzal novou stovku a povídá:

„Až bude milostpaní chtít, ať řekne »hyjé!«."

Paní si hned lehla na postel, zvedla si sukně a zavelela „hyjé!". Oba chuje na ni v tom momentě skočily a už jí dávají, už ji rajbujou, až z toho nemá žádný potěšení, naopak, ale vytáhnout je nemůže. Jak se jich zbavit? Posílá služku:

„Běž, dohoň toho darebáka a zeptej se, jak se to zastavuje!"

Služka letí, div se nepřerazí:j

„Pověz mi, dobrý muži, co se má říct, aby chuje nechaly milostpaní na i pokoji? Ty jí dávají, až je z toho celá špatná."

Mužik povídá:

„Když dá ještě stovku, tak to řeknu."

Služka letí zpátky, paní leží na posteli a je na tom zle.

„Vezmi si z prádelníku poslední stovku a honem ji zanes tomu mizerovi, nebo z toho budu mít smrt!"

Mužik si vzal i třetí stovku a povídá:

„Ať řekne jenom »pr!« a voni přestanou."

Služka se vrátila a vidí, že milostpaní je v mráкотách a má vyplazenej jazyk, tak na ně křikla sama:

„Prrrr!"

Oba chuje hned vyskočily. Paní se vzpamatovala, vstala z postele, chuje uklidila a žila si dál spokojeně jako dřív. Když dostane chuť, vyndá je, poručí jim a chuje ji piglujou, dokud neřekne „prrr!“.³

Jednou takhle musela paní jet do sousední vesnice na návštěvu a chuje si zapomněla vzít s sebou. Byla na návštěvě do večera a pak se chystala domů. Ale začali ji přemlouvát, aby zůstala na noc.

„To nejde,“ bránila se paní, „zapomněla jsem si doma jednu velmi delikátní věcičku, bez které neusnu.“

„Jestli chcete,“ říkají hostitelé, „pošleme pro ni spolehlivého člověka a on ji v pořádku přiveze.“

Paní nakonec souhlasila. Nařídili pacholkovi, aby osedlal rychlého koně, jel do panina domu a tu věc přivezl.

„Řekni mé služce,“ povídá paní, „a ona už bude vědět, kde to je.“

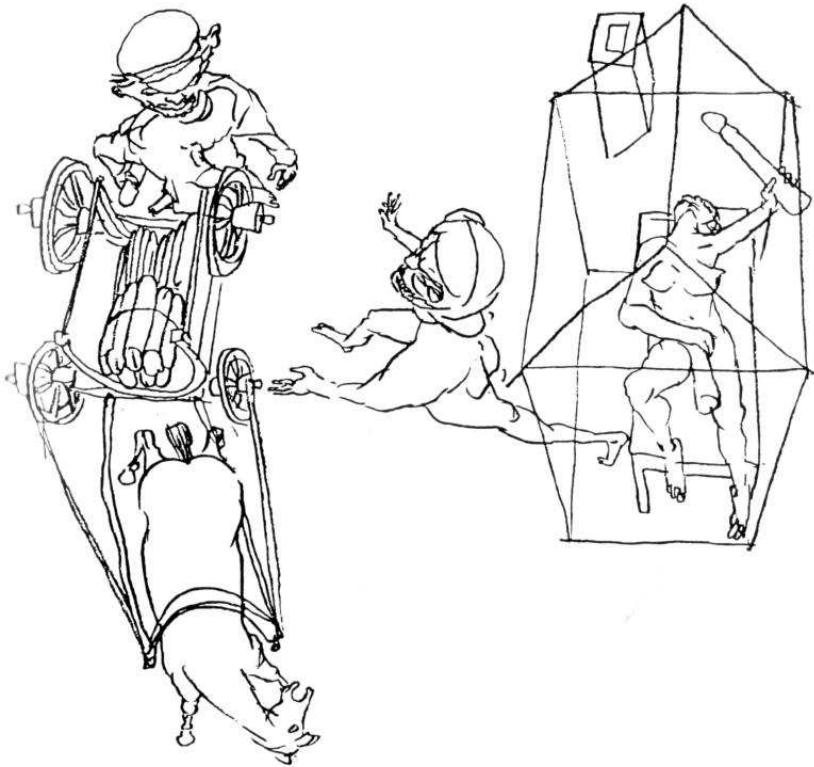
Pacholek tedy jel a služka mu dala dva chuje zabalené do papíru. Strčil si je do zadní kapsy, nasedl na koně a jel zpátky. Cesta vedla do kopce a koni se nechtělo nahoru. Začal ho pobízet „hyjé, hyjé!“ a chuje hned vyskočily a šup mu do zadku. A už ho jebou, až pacholek neví čím je. Co to je, kde se to vzalo? Pacholek div neplakal, nevěděl, co má dělat. Kůň najednou začal prudce sjíždět z kopce a on zakřičel „prrr!, prrr!“ a chuje mu okamžitě vyskočily ze zadku ven. Sebral je, zabalil do papíru, a když přijel domů, podává je paní.

„Tak co, všechno v pořádku?“ ptá se paní.

³ Varianta. Mužik učí paní říkat: „hyjé-pr!, hyjé-pr!“. Když řekne „hyjé!“, chuj tam skočí, když řekne „pr!“, vyskočí zase ven.

„Aby je čert vzal," povídá pacholek, „nebejt na cestě ten kopec, dojebaly by mě až sem na dvůr!"⁴

⁴ Varianta. Paní poručila pacholkovi přinést tu tajnou věc v truhličce, ale nakázala mu, že se nesmí podívat dovnitř. Pacholek se neudržel a po cestě se podíval, co v truhličce je. Kůň šel pomalu a on ho pobídl „hyjé!". Oba chuje se mu zapíchly do zadku a hodnou chvíli ho jebaly. Naštěstí jel kolem mužik s vozem a zavolal na svého koně „prrrr!". Pak chuje vyskočily ven.

Kouzelný prsten

a)

Daleko, daleko za horami a lesy žili tři bratři. Povadili se mezi sebou, a že si rozdělí majetek, ale ne stejným dílem, že rozhodne los. Na starší bratry připadlo víc a na toho třetího málo. Všichni tři byli svobodní: sešli se na dvoře a říkají si:

„Měli bysme se už voženit.“

„Vy to máte snadný," povídá nejmladší bratr, „Vy jste bohatí a takoví nemají vo nevěsty nouzi, ale co mám já? Jsem chudý jako kostelní myš, celý můj bohatství je v tom, že mam chuj po kolena.“

Šla kolem kupecká dcera, slyšela to a myslí si:

„Ach, to by bylo, kdybych dostala za muže toho mládence, co má chuj po kolena!“

Starší bratři se oženili a ten nejmladší zůstává svobodný. Když kupecká dcera přišla domů, myslela jen na to, jak to zařídit, aby si ho mohla vzít za muže.

„Nikoho jinýho si nevezmu," povídá, „Jen toho a toho mládence.“

Otec s matkou jí domlouvají:

„Co sis to, kačeno, vzala do hlavy? Pamatuj se! Copak si můžeš vzít takovýho chudáka z Nemanic?“

„To je moje věc, vy s ním žít nebudete!“

A kupecká dcera si vytrucovala souhlas a vzkázala tomu mládenci, aby přišel na námluvy. Zašla k němu dohazovačka a povídá:

„Poslyš, milánku, co tady chytáš lelky? Hybaj ke kupci, jejich dcera se tě nemůže dočkat, chce si tě vzít za muže.“

Mládenec si hned vzal nový kabát, novou čepici a šel ke kupci na námluvy. Jak ho dcera uviděla a přesvědčila se, že je to opravdu ten, co má chuj po kolena, začala mluvit do rodičů, aby jim dali rodičovské požehnání.

Lehla si pak s mužem první noc po svatbě a co nevidí: muž má chujíček jako prstíček!

„Ty darebáku!“ nadávala mu, „Ty ses vytahoval, že máš chuj po kolena. Kams ho dal?“

„Ach, ženo moje milá, velitelko, vždyť ty víš, že jsem byl chudý jako kostelní myš, a když jsem se začal chystat na svatbu s tebou, nezbylo mi nic jiného, než svůj chuj zastavit, když jsem chtěl trochu vypadat.“

„A za kolik jsi ho zastavil?“

„Ale za málo, jen za padesát rublů.“

„No, to je dobře. Zítra půjdu za maminkou, poprosím ji o peníze a ty fofrem svůj chuj vyplatíš. Jestli nevyplatíš, nechodíš domů!“

Ráno běžela za matkou a povídá:

„Buď tak hodná, maminko, a dej mi padesát rublů, strašně je potřebuju!“

„A nač je potřebuješ?“

„Jak bych ti to řekla, maminko: můj muž měl chuj po kolena, ale když jsme začali chystat svatbu, chtěl, chudák, přece jen nějak vypadat a svůj chuj zastavil za padesát rublů. Teď má malinkej chujíček, menší než prstíček, takže musíme ten jeho starej hned vyplatit.“

Když matka viděla, že situace je opravdu vážná, vytáhla padesát rublů a dala je dceři. Ta přiběhla domů, dala peníze zase manželovi a povídá:

„A teď běž co nejrychleji vyplatit svůj starý chuj, ať ho nikdo cizí nepoužívá.“

Manžel vzal peníze a šel. Jak tak jde, uvažuje:

„Co si mám teď počít? Kde vzít takový chuj? Půjdu, kam mě oči povedou a nohy ponesou." Jak tak šel, potkal babičku.

„Dobrý den, babičko!"

„Dobrý den, synáčku! Kampak jdeš?"

„Ale, babičko, kdybys věděla, jaký mě potkalo neštěstí."

„Pověz mi, co tě potkalo, možná že bych ti mohla pomoci."

„Když já se stydím."

„Ale nestyd' se, jen to řekni!"

„Tak teda, babičko, já jsem se jednou vytahoval, že mám chuj po kolena, uslyšela to kupecká dcera a vzala si mě za muže, a když první noc viděla, že mám chujíček jako prstíček, bylo jí to divný a vyptávala se, kam jsem dal ten svůj velkej chuj. Řekl jsem jí, že jsem ho zastavil za padesát rublů. Dala mi peníze a řekla, že ho mám fofrem vyplatit: a když ho nevyplatím, abych se doma neukazoval. Nevím, co si mám já ubožák počít."

Babička povídá:

„Dej mi své peníze a já ti pomůžu."

Vytáhl těch padesát rublů a dal je babičce a ona mu dala prsten.

„Na," povídá, „vezmi si ten prsten. Navlíkni si ho jen na nehýtek."

Mládenec si vzal prsten a navlíkl si ho na nehýtek a chuj byl rázem na lokýtek.

„Tak co," řekla babička, „máš teď chuj po kolena?"

„Ano, babičko, ještě delší."

„A teď si, synáčku, ten prsten navlíkni na celej prst."

Navlíkl si prsten na celý prst a chuj se vytáhl na sedm verst.

„Jé, babičko, to je nadělení! Kam ho dám?"

„Stáhni si prsten zase na nehýtek - a bude zase na lokýtek. To bude stačit. Jen dávej pozor, abys ho vždycky navlíkal jen na nehýtek!"

Mládenec babičce hrozně děkoval a šel domů. Jde a raduje se, že nepřijde k ženě s prázdnou. Cestou dostal hlad. Sedl si u cesty, z mošny vytáhl suchary a pustil se do nich. Chtěl si pak chvilku odpočinout; lehl si na

záda a těší se prstenem. Navlíkl si ho na nehet - chuj se postavil na loket, navlíkl si ho na celý prst - chuj se postavil na sedm verst, stáhl si prsten - a chujíček byl zase malinký jako dřív. Nemohl se na prsten vynadívat, až ho přemohla dřímota a prsten mu zůstal ležet na prsou.

Jel kolem v kočáře jeden pán s paní a vidí: u cesty leží člověk a na prsou se mu blyští prsten, háže paprsky jako slunce. Pán zastavil koně a povídá:

„Jdi k tomu člověku, seber mu prsten a přines mi ho!”

Sluha hned běžel a přinesl prsten pánovi. Jeli dál. Pán se těší prstenem.

„Podívej se, drahá,” říká své ženě, jaký je to krásný prsten. Já si ho zkusím.”

A navlékl si ho na celý prst. V tom okamžení se chuj natáhl, shodil kočího z kozlíku a rovnou se trefil kobyle pod ocas. Jebe ji a postrkuje kočár kupředu. Paní se strašlivě lekla a křičí na sluhu:

„Upaluj zpátky a přitáhni toho chlapa sem!”

Sluha přiběhl k mládenci, vzbudil ho a povídá:

„Máš jít hned k pánovi.”

Mládenec hledá prsten:

„Ty hajzle, tys mi ukradl prsten!”

„Zbytečně ho hledáš,” povídá sluha, jdi k pánovi, má ho von, ale kdybys věděl, jakou už nadělal paseku.”

Mládenec běží ke kočáru a pán ho prosí:

„Odpusť mi a pomoz mi od tohohle neštěstí.”

„Co mi za to dáš, pane?"

„Tady máš sto rublů."

„Dej mi dvě stě a pak ti pomůžu."

Pán vytáhl dvě stovky, mládenec si je vzal a stáhl pánovi z ruky prsten - chuj se zmenšil a byl jako dřív.⁵ Pán odjel a mládenec šel se svým prstenem domů. Žena ho zahlédla oknem a běží mu naproti.

„Tak co," ptá se, „vyplatils ho?"

„Vyplatil."

„Ukaž!"

„Jdi dovnitř, přece ti ho nebudu ukazovat venku."

Vešli dovnitř a žena doráží:

„Ukaž, ukaž, ukaž!"

Navlékl si prsten na nehet a chuj se protáhl na loket Vyndal ho z kalhot a povídá:

„Koukni, ženo."

Ona začala muže líbat.

„Ty můj nejmilejší mužičku! To je dobře, že máme tohle potěšení my a ne nějaký cizí lidi. Pojď, rychle se naobědváme, lehnu si a hned ho vyprubujem."

Přinesla na stůl hromadu jídla a pití a jen ho pobízí. Po obědě si šli odpočinout. Oblažil ji svým chujem tak, že si tři dni

⁵ Varianta. Mužik byl unavený, lehl si stranou, usnul a prsten si zapomněl sundat z prstu. Prsten mu sklouzl z nehýtku na celý prst, chuj se natáhl na sedm verst a leží přes cestu jako kláda. Najednou se řítí po cestě se svou u ujkou mladý pán, narazil na chuj - rach - osa je vejpůl! Co to je? Šli podíl chuje a přišli k mužikovi. Pán ho vzbudil: „Od čeho máš tak velký chuj?" Mužik mu to řekl. „Prodej mi ten prsten!" „Co stojí?" „Sto rublů." Pán zaplatil a odjel. Po cestě navlékl prsten na celý prst a pak nevěděl, co s takovým obřím chujem dělat. Šel znova k mužikovi. „Chci ho mít zase jako dřív." A mužik mu za dalších sto rublů stáhl prsten z prstu.

nakukovala pod sukně, připadalo jí, že ho pořád má mezi nohama.

Šla k matce na návštěvu a manžel mezitím zašel na zahradu a lehl si pod jabloň.

„Tak co," ptá se matka, „vykoupili jste ten chuj nebo ne?"

„Vykoupili, maminko!"

A kupcová myslí jen na to, jak to udělat, aby mohla zaskočit za zetěm, dokud je dcera tady, a ozkusit si ten jeho obrchuj. Dcera se zapovídala a tchyně peláší za zetěm. Přiběhla do zahrady, vidí, že zeť spí, prsten má navlečený na nehet a chuj mu stojí na loket.

„Já si k němu teď na ten chuj vylezu," pomyslela si tchyně a hned to taky udělala. Už na něm sedí a pohupuje se, ale naneštěstí v tom momentě prsten nějak sklouzl spícímu zeťovi z nehytku na celý prst a chuj nazvedl tchyni do výšky na sedm verst.

Dcera si všimla, že matka někam odešla, a hledá ji - ve světnici nikdo není, tak šla na zahradu a vidí: muž spí, chuj mu trčí do výšky a na něm její maminka, tak vysoko, že skoro není vidět. Točí se na chuji jako korouhvička. Co teď? Jak maminku dostat dolů? Seběhla se hromada lidu a začali se radit. Jeden povídá:

„Nedá se nic dělat, než vzít sekeru a ten chuj porazit."

Druhý povídá:

„Ne, to ne! Nač zahubit dvě duše: když pokácíme chuj, bába schrastne na zem a zabije se. Lepší by bylo se modlit, aby se stal nějaký zázrak."

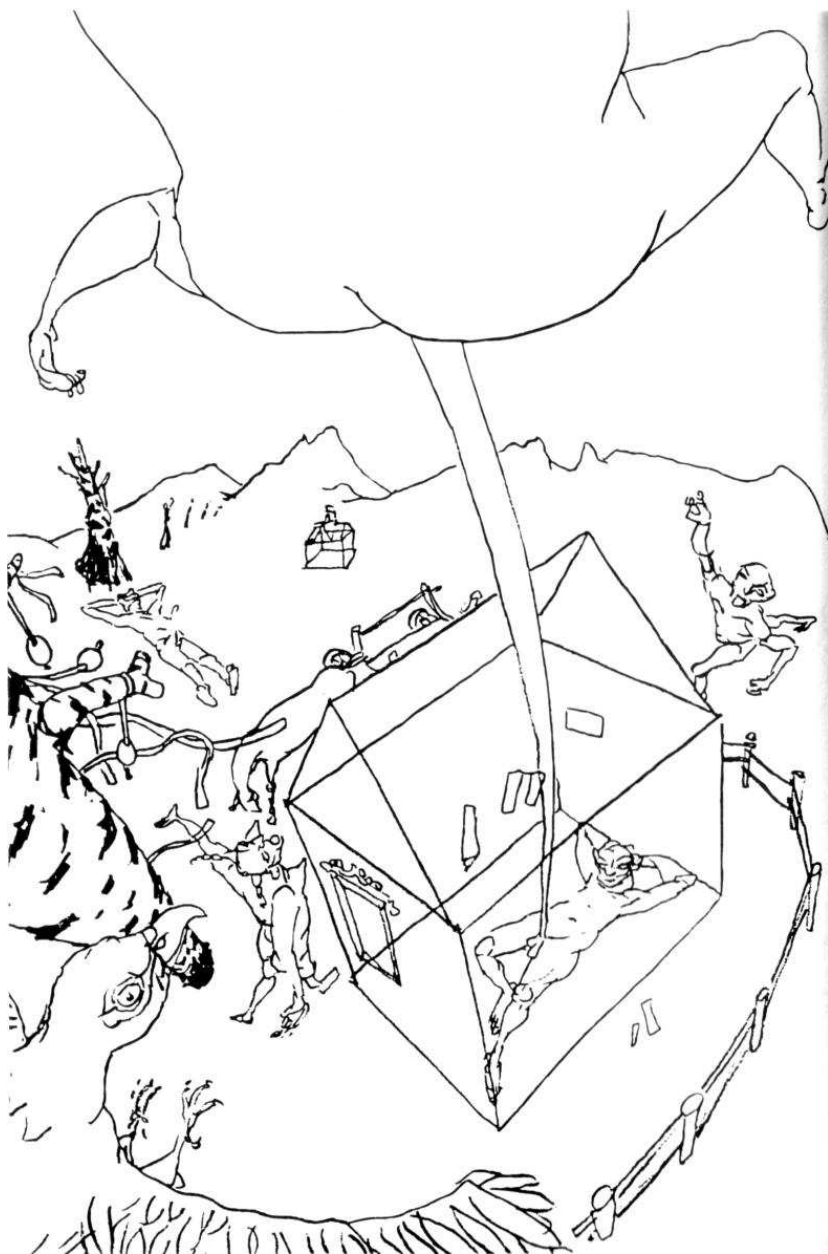
Zeť se probudil a vidí, že prsten má navlečený na celým prstě, chuj mu trčí do nebe na sedm verst a mačká ho k zemi tak, že se nemůže ani hnout. Začal si pomaloučku prsten stahovat z prstu a chuj začal ubývat. Stáhnul si ho až na nehet - a chuj už je jen na loket: vtom si zeť všiml, že na chuji trčí tchyně.

„Prokristapána, maminko, jak jste se tam octla?"

„Nezlob se, zeťáčku, já už to nikdy neudělám.“⁶

⁶ Varianta. Zeť si lehl ve světnici a chuj mu trčí na loket. Vešla tchyně, nasedla si na chuj a jezdí zadkem nahoru dolů. Prsten zeťovi sklouzl na celý prst a chuj rostl výš a výš, prorazil strop, pak i střechu a vynesl tchyni až nad komín.

b)

Byl jednou jeden krejčík a ten měl kouzelný prsten: kdo si ho navlékne na prst, chuj mu vyroste. Pracoval jednou u jedné milostpaní a byl to takový šibal, že když šel spát, nikdy si svůj úd nezakrýval. Paní uviděla, že má hrozně velký chuj, a ten nástroj ji tak vzrušil, že si krejčíka zavolala k sobě.⁷

„Poslyš," povídá, „vyspi se se mnou, aspoň jednou."

„Proč ne, milostpaní. Jen s jednou podmínkou - neprděť! Když se uprdneš, dostanu od tebe tři sta rublů."

„Tak dobře," řekla paní.

Lehli si a paní se ze všech sil snaží, aby se pod krejčíkem neuprdla. Nakázala své služce, aby připravila velkou cibuli, vrazila jí tu cibuli do řiti a přidržovala ji tam oběma rukama. Ale

⁷ Varianta. Byl jednou jeden chudák a ten měl měděnej čurák. Kupec ho vzal na práci. Když jednou čůral, uviděla kupecká dcera, že má velký chuj, a vzala si ho za muže (dále následuje epizoda s tchyní).

když si na ni krejčík lehl, cibule vyletěla a jako na vopici trefila služku přímo mezi voči a zabila ji! Paní tak přišla o tři sta rublíků. Krejčík sebral peníze a šel domů. Sel a šel a pak si lehl do pole, že si odpočine. Navlékl si na prst svůj prsten a chuj se mu natáhl na celou verstu, a jak tak leží, přišlo na něj spaní. Kde se vzalo, tu se vzalo, příběhlo sedm vlků a začali chuj ohlodávat, jenom žalud nechali být, až měli dost. Krejčík se probudil a myslel si, že mu chuj poštípaly mouchy. Stáhl si prsten z prstu, strčil ho do kapsy a vydal se zase na cestu.

Šel a šel a na noc zašel k jednomu mužikovi a ten mužik měl mladou ženu, milovnici nadměrných chujů. Krejčík si lehl pod kůlnu a chuj podle svého starého dobrého zvyku nechal nezakrytý. Uviděla to mužikova žena: jak to udělat? Přišla k němu, nazvedla si sukni a strčila si cizí chuj do pizdy. Krejčík uviděl, co se děje, potichu si navlékl prsten na prst a chuj mu rostl a rostl, až ji zvedl nahoru na celou verstu. Ženskou přešly všechny chutě a chytla se za chuj oběma rukama. Uviděli to

dobří lidé, sousedi i známí, že žena trčí na chuji.

„Měla by se sloužit mše, aby to voba přežili!“

Krejčík začal pomalounku prsten zase stahovat, chuj se zmenšil a žena spadla.

„Vidíš, ty děvko, mohlas z toho mít smrt, kdybysme to pokáceli.“

Rozrajcovaná paní

Daleko odtud v jednom mocnářství žil bohatý sedlák a ten měl syna Ivana.

„A co ty, synku, ty se do něčeho nepustíš?“ říkal mu otec.

„Času dost! Dej mi sto rublíků a otcovské požehnání - půjdu a něco podniknu.“

Otec mu dal sto rublů. Ivan šel do města. Jde kolem panského dvora a vidí v zahradě paní, moc hezku. Zastavil se a dívá se skrz mříž.

„Co tam, mládenče, tak stojíš?“ zeptala se paní.

„Nemůžu z tebe spustit oči, jak jsi krásná, paní. Kdybys mi ukázala nohy po kotníky - dal bych ti sto rublů.“

„Proč bych ti je neukázala? No, podívej se,“ řekla paní a nazdvihla sukni. Dal jí sto rublů a vrátil se domů.

„Tak, synku,“ ptá se otec, „do čeho ses pustil? Na co jsi vynaložil těch sto rublů?“

„Koupil jsem místo a dřevo na obchod. Dej mi ještě dvě stě rublů, musím zaplatit tesařům za práci.“

Otec mu dal peníze a syn zase šel a stoupnul si u té zahrady. Uviděla ho paní a ptá se:

„Proč jsi, mládenče, zase přišel?“

„Pusť mě, paní, do zahrady a ukaž mi svoje kolínka, dám ti dvě stě rublů.“

Pustila ho do zahrady, zvedla sukni a ukázala mu kolínka. On jí dal peníze, uklonil se a vrátil se domů.

„Tak co, synku, už ses zařídil?“

„Ano, zařídil jsem se, tatínku, dej mi tři sta rublů a já nakoupím zboží.“

Otec mu dal tři sta rublů. Syn se hned vypravil k té zahradě. Stojí a dívá se mříží. A otec si myslí: „Měl bych se na to jeho obchodování podívat.“

Šel za ním a dívá se.

„Proč jsi zase přšel, mládenče?“ zeptala se paní.

On jí odpovídá:

„Nesmíš se zlobit, paní, ale dovol mi, abych tě pohladil chujem po pizdě. Dám ti tři sta rublů.“

Pustila ho do zahrady, vzala peníze a lehla si na trávu. Ivan si stáhl kalhoty, začal ji chujem jemňounce hladit po pyskách a tak ji rozrajcoval, že paní sama prosí:

„Strč ho tam, prosím tě, strč ho tam!“

Ale mládenec nechce:

„Žádal jsem tě jen o to, abych tě mohl pohladit zvenčí.“

„Dám ti zpátky všechny tvoje peníze,“ říká paní.

„Nechci!“ A pořád jí jezdí chujem po pyskách.

„Vzala jsem si od tebe šest stovek, ale dám ti dvanáct set, jen ho tam strč!"

Otec hleděl, hleděl, oči mu mohly vypadnout, nakonec to nevydržel a zařval za mříží:

„Ber to, synku, to je dobrej kšeft!"

Paní to zaslechla, vytrhla se a utekla. Prachy jsou fuč! Ivan zavyl:

„Kdo se tě prosil, aby ses do toho pletl, ty starej páprdo!"

Dvě manželky

Byli jednou dva kupci, oba ženatí, a žili v pohodě a lásce. Jeden kupec povídá:

„Poslyš, kamaráde, co kdybysme vyzkoušeli naše ženy, která má svýho manžela víc ráda?“

„Proč ne? Ale jak?“

„Uděláme to tak: sebereme se a půjdeme na Marijevský jarmark, a která manželka bude víc plakat, ta má svého manžela radši.“

Vypravili se na cestu a manželky je vyprovázely. Jedna hořce pláče, druhá se loučí a směje se. Kupci odjeli na jarmark, ujeli tak pět deset verst a rozvažují:

„No ne, jak tě má ta tvoje žena ráda,“ povídá jeden, jak při loučení plakala, a ta moje se při loučení smála.“

A druhý povídá:

„Víš co, kamaráde, vrátíme se zpátky a uvidíme, co bez nás dělají.“

„Tak dobře.“

Vrátili se v noci a přišli do města pěšky. Jdou napřed k domu toho kupce, co jeho manželka plakala, nahlížíj do okna a vidí: ona sedí s milencem a dobře se baví. Milenec si nalívá vodku, pije a ji taky pobízí:

„Tumáš, má drahá, napij se!“

Ona se napije a povídá:

„Můj drahý, a teď jsem celá tvoje!“

„Co to říkáš, celá moje! Něco je přece i tvýho muže!“

Ona se k němu obrátila zadkem a povídá:

„Tomu zkurvysynu patří akorát ta prdel!“

Pak šli kupci k manželce, která neplakala, ale při loučení se smála. Přišli pod okno a dívají se: před svatými obrazy hoří lampička, ona klečí na klekadle a modlí se:

„Dopřej, Bože, mému manželovi šťastný návrat.“

„Tak vidíš,“ povídá jeden kupec druhému, „a teď pojedeme na trh.“

Přijeli na jarmark a obchody jim šly tak, že vydělali jako ještě nikdy. Byl čas jet domů. Chtěli ještě manželkám koupit nějaký dárek. Ten kupec, co se jeho žena tak modlila, jí koupil nádherný brokát na kožich a ten druhý koupil ženě brokát jen na prdel.

Přijeli domů a dali ženám dárky.

„Co že jsi mi koupil jen takový kousíček?“ ptá se nevěrná manželka.

„Vzpomínáš si, couro jedna, jak jsi seděla s milencem a říkala mu, že moje je akorát ta prdel? Tak jsem koupil dárek jen na tu svou část. Potáhni si ji brokátem a buď ráda!“

Stydlivá paní

Byla jednou jedna mladá paní a měla plno služebníků, ale všichni jí připadali sprostí, tak je propustila. Jeden mládenec si řekl:

„Zkusím to u ní!“

A šel se ucházet o práci.

„Podívej se, chlapče,“ povídá paní, „nebudu litovat peněz, ale jenom s tou podmínkou, že nebudeš říkat nic sprostého.“

„Jak bych před váma mohl mluvit sprostě?“

Jednou se paní vypravila na svůj dědičný statek. Když se blížili ke vsi, vidí: běhá tu stádo prasat a jeden kanec vylezl na svini. Tak to s ním cvičilo, že se mu valila pěna vod huby. Paní volá svého nového sluhu:

„Poslyš!“

„Co račte, milostpaní?“

„Co je tohle?“

Sluha nebyl dnešní.

„Ta dole, to musí být nějaká příbuzná - sestra nebo teta, a nahoře - to je bratr nebo synovec. Udělalo se mu zle a ona ho táhne domů.“

„Ano, ano, přesně tak,“ řekla paní a zasmála se.

Jeli dál a vidí jiné stádo: jeden býk vlezl na krávu.

„No a co je tohle?“

„Kráva nemá dost síly a nemůže se pást, protože všechnu trávu kolem sebe už spásla, a tak ji ten býk postrkuje na novou pastvu.“

Paní se zase zasmála:

„Ano, ano, přesně tak.“

Jeli dál a vidí stádo koní: jeden hřebec vlezl na kobylu.

„A tohle je co?"

„Jak račte vidět, milostpaní, za lesem stoupá kouř, nejspíš

někde hoří. Tak si hřebec vylezl na kobyly, aby tam dohlédl."⁸

„Ano, ano, to je pravda," řekla paní a dala se do smíchu.

Jeli dál a přijeli k řece. Paní se chtěla vykoupat, poručila zastavit, svlékla se a vlezla do vody. Sluha stojí na břehu a hledí.

Jestli se chceš taky vykoupat, rychle se svlíkni."

Sluha se svlékl a vlezl do vody. Ona viděla ten jeho inštrument, kterým se dělají živí lidi, zaradovala se a ptá se:

„Podívej se, co to tady mám?" a ukazuje si mezi nohy.

„To je studna,"

povídá sluha.

„Ano, ano, to je pravda! A co ti to tamhle visí?"

„Tomu se říká kůň."

„A dáváš mu pít?"

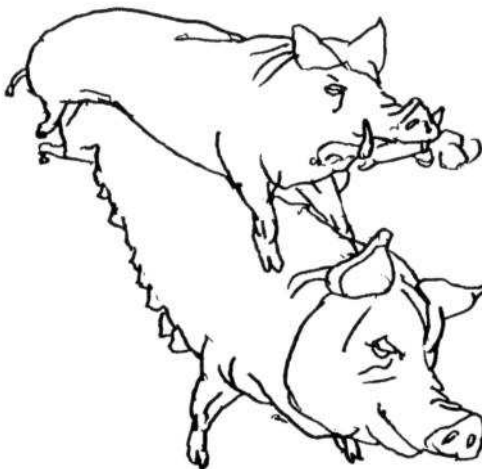
„Ano, dávám, milostpaní.

Nemohl by se teď napít z vaší studně?"

„No, pusť ho, ale ať

pije jen z kraje, do hloubky ho nepouštěj."

Sluha pustil svého koně k paní a ten začal pít. Ji to rajcovalo a tak mu poroučela:

⁸ Varianta. „Co ten hřebec dělá?" - „Obhlíží stádo." - „To je pravda!" - „Kdyby to nebyla pravda, neříkal bych to." - Kohout jebe slepici. „Co je tohle?" - „Dneska je pod mrakem, tak ji schovává před deštěm." - „To je pravda!" - „Kdyby to nebyla pravda, neříkal bych to!" - A tady jsou dva v sobě. „Co to dělají?" - „Zítra bude svátek a on ji tahá na návštěvu." - „To je pravda!"

„Pust' ho dál, pust' ho dál, ať se napije pořádně.“

Sluha se zaradoval a tak svého koně napájel, že pak oba sotva vylezli na břeh.

Pohádka o tom, jak se pop otelil

Byl jednou jeden pop a popka. Měli pacholka, jmenoval se Vaňka a žilo se mu u nich prabídně, protože popka byla hrozná držgrešle. Jednou jel pop s pacholkem pro seno. Přijeli a naložili dva vozy. Najednou se vobjevilo stádo krav. Pop popadl větev, lítá za nima, zahání je a vrátil se celej zplavenej. Dodělali to a že pojedou domů. Byla už tma.

„Vaňko," řekl pop, „neměli bysme radši přespat tady ve vsi, třeba u Gvozdika, je to hodnej člověk a má pěkněj dům."

Jak myslíš, otče," odpověděl Vaňka. Přijeli do vsi a poprosili u toho mužika o nocleh. Pacholek vešel do chalupy, poklonil se hospodáři a povídá:

„Hospodáři, když si budete sedat k večeři, řekněte: »Sedněte si, všichni křesťané,« protože kdybys řekl popovi: »Sedněte si, duchovní otče,« von by se na tebe rozzlobil, nesnáší, když mu tak někdo říká."

Pop vypráhl koně a vešel do chalupy, zrovna když hospodář poručil ženě prostřít k večeři. Když bylo všechno na stole, řekl: „Sedněte si, všichni křesťané!"

Všichni si sedli, jenom pop ne, čekal, že mu hospodář řekne zvlášť, ale nedočkal se. Povečeřeli a hospodář se zeptal popa:

„Co sis s náma, otče Michaile, nesedl k večeři?"

Pop odpověděl:

„Nemám hlad."

Hospodář pak odvedl popa a pacholka do komory, kam se dávaly malý telata; bylo tam teplejc než v chalupě: pop si lehl na pec a pacholek na pryčnu. Vaňka byl hned v limbu, ale pop mudruje, kde by sehnal něco do huby. V komoře nebylo nic, jenom kvásek. Vzbudil pacholka.

„Co je, otče?"

„Jed bych, až bych brečel, Vaňko."

„Vlastně kvásek je něco jako chleba, co ho jíme u stolu," řekl Vaňka, slezl z prýčny, naklonil díži a povídá:

„Dej si!"

Pop začal chlemtat kvásek a Vaňka, jakoby nerad, drcnul do díže a popa celýho polil. Pop už měl dost, zase si lehnul a hned usnul.

Tou dobou se v chlívě otelila kráva a ryčela a bučela, až ji uslyšela hospodyně, vyšla ven, popadla tele, zanesla ho do komory, strčila ho na pec k popovi a zase šla pryč. Pop se v noci probudil a cítil, že ho někdo volizuje. Našmátnul tele a budí pacholka.

„Co zase, otče?" zeptal se Vaňka.

„Vaňko, já mám na peci vedle sebe nějaký tele a nevím, kde se vzalo."

„No né! Sám jsi ho porodil a přej nevíš, kde se vzalo."

„Ale jak se to mohlo stát?" ptá se pop.

„Pamatuješ si, když jsme nakládali seno, co ses naběhal za krávama? No a teď z toho máš tele."

„Vaňko, jak to udělat, aby se to nedověděla žena?"

„Dej mi tři sta rublů a nedoví se to živá duše."

Pop že jo.

„Víš co," povídá pacholek popovi, „teď se potichoučku vyplížíš ven, ale vobuj si místo svejch bot mý láptě."

Sotva byl pop pryč, pacholek honem za hospodářem.

„Vy jste ale - ani nevíte, že tele sežralo popa, vyplivlo akorát boty, pojdte se podívat."

Hospodář se rozklepal jako sulc a nasliboval pacholkovi taky tři stovky, jen když se to nějak ututlá.

Vaňka slíbil, že všechno zařídí, sebral peníze, skočil na koně a jel za popem. Dohonil ho a povídá:

„Otče! Hospodář si nedá říct a že tele vodvede k tvý ženě a řekne jí, žeš ho porodil ty.“

Pop se vyděsil ještě víc a strčil Vaňkovi stovku: „Nějak to potichu srovnej."

„Klidně jdi domů, všechno zařídím," řekl pacholek, jel zpátky k hospodáři a říká mu:

„Popka se bez popa pomine a tobě nepomůže ani svěcená voda."

Ten hlupák dal Vaňkovi ještě stovku.

„Jen popku nějak vobalamuť a hlavně nikomu ani muk."

„Tak dobře," řekl pacholek, jel k popovi a vytáhl z něj ještě nějaký rublíky. Pak vod něj nadobro vodešel, voženil se a měl se jako pánbůh ve Frankrajchu.

Pop a past

V jedné vesnici žil mužik a byl to řezník. Porážel dobytek a prodával hovězinu: maso měl uložené ve skladu. Jenomže ten sklad měl okno a naučili se tam chodit psi a kočky a tahali maso pryč. Řezník nastražil do okna past: přiběhl popův pes, chytil se do pasti a bylo po něm. Popovi bylo psa líto, ale co se dalo dělat, koupil jinýho a bojí se:

„Jen abych nepřišel i o druhýho.“

Lámal si hlavu, jak by se řezníkovi pomstil, a vymyslel tohle: přišel ke skladu, stáhl si kalhoty, vlezl do okna a že past posere. Ale past sklapla a uskřípla popovi moudí. Zařval jako tur. Přiběhl řezník.

„Do prdele! Který čerti tě sem přinesli, ty hlavo skopová!“

Seběhli se lidi, horko těžko popa z pasti dostali, ale von se svalil a vypustil duši.

Sele

V jedny vesnici žil pop, hlava dubová, a měl dceru jako růžičku. A ten pop si najmul pacholka, náramnýho siláka. A v tý vsi zanedlouho žena jednoho bohatýho muže porodila. Mužik přijel a zve popa, aby přišel synáčka pokřtít.

„Otče, račte se k nám vobtěžovat i s vaší veleváženou paňmámou, nenechte se prosit!“

Každej pop, jak známo, je velkej vyžírka a pohoštění si nemůže nechat ujít. Zapřáhl kobylu a vodjel i s popkou na křtiny.

Pacholek zůstal s dcerou doma samotnej a hned ho popad velikánskej hlad, protože u popů měli v troubě dvě vypečený selátka.

„Poslouchej,“ povídá popovy dceři, „co kdybysme je snědli, když vaši nejsou doma?“

„Vlastně proč né?“

Pacholek vytáhl jedno sele a hned se do něj pustili.

„To druhý,“ povídá pacholek popovy dceři, „ti schovám pod sukni, aby ho vaši nenašli, a sníme ho pozdějc! A kdyby se po nich sháněli, řeknem, že je sežrala kočka.“

„A jak mi ho chceš schovat pod sukni?“

„Vo to se nestarej, to je moje věc.“

„Tak dobře, dělej!“

Poručil jí, aby se votočila a vohnula, nazved jí sukni a schoval jí ptáka do díry.

„No ne, ty ho ale umíš pěkně schovávat,“ povídá popova dcera.

„Ale jak ho teď vodsud' dostanu zase ven?“

„To je snadný, nalákáš ho na voves a vono vyleze samo.“

A tak ho schovával, schovával, až ji s božím dopuštěním zbouchnul. Udělalo se jí břicho jako buben a najednou: něco se jí v bříše mele, vona myslí - je to sele. Ba ne, žádný selátko - je to její dítátko.

Vyběhla na zápraží, nazvedla nohu a sype na zem voves:

„Na, na, na! Pojd', pojd'!“

Uviděli to pop s popkou a nejde jim to do hlavy.

„Kde přišla k tomu pupku, musíme se jí voptat, kde si to uhnala.“

Zavolali si dceru.

„Anuško, pojď sem! Co to s tebou je? Kdo ti to udělal?"

Dcera na ně kouká jak vyvoraná myš a mlčí.

Co to po mně chtějí?

„Tak mluv přece, ty náno! Vod čeho máš tak velký břicho?"

„Ach, maminečko, jak bych ho neměla, když v něm mám selátko, pacholek mi ho tam strčil!" Pop se praštil do čela a že si pacholka podá, ale kde tomu byl konec.⁹

⁹ Varianta. Ten pop měl velkou prasnici. Sotva s popkou vodjet, vrhla selata, jedenáct kousků. Popova dcera povídá:

„Jé, já jsem dostala takovou chuť na mladoučký vepřový!"

A pacholek:

„Snadná pomoc! Zapíchnem jedno a upečem ho!"

„Táta to pozná." ""

„Starou belu pozná! Vždyť vona jich má jednu víc a jednu zase míň."

Vzali jedno podsvínče, zapíchni ho, dali na pekáč a strčili do trouby. Čmouda byla za chvíli plná sednice. Sotva bylo sele upečený, kouknou z vokna a vidějí, že pop se vrací. Co dělat? Kam sele schovat?

„Vystřč hlavu z vokna," povídá pacholek dceři, „a dívej se, jestli je už blízko, a já ho zatím někam schovám."

Dcera vystřčila hlavu z okna, on na sele hodil pytel, stáhl si kalhoty a nazvedl dceři sukni.

„Co to děláš?"

„Chci schovat sele. Tam ho nikdo hledat nebude." A vrazil jí tam chuj, až zaječela.

„Jé, to bolí!"

„Drž, musím ho schovat pořádně!"

A pop už je tu.

„Co je to tu za smrad?"

„V peci nejspíš zůstalo kus dřeva," povídá pacholek, „a vaše dcera se drobet přivotrávila kouřem, podívejte se, jak vypadá."

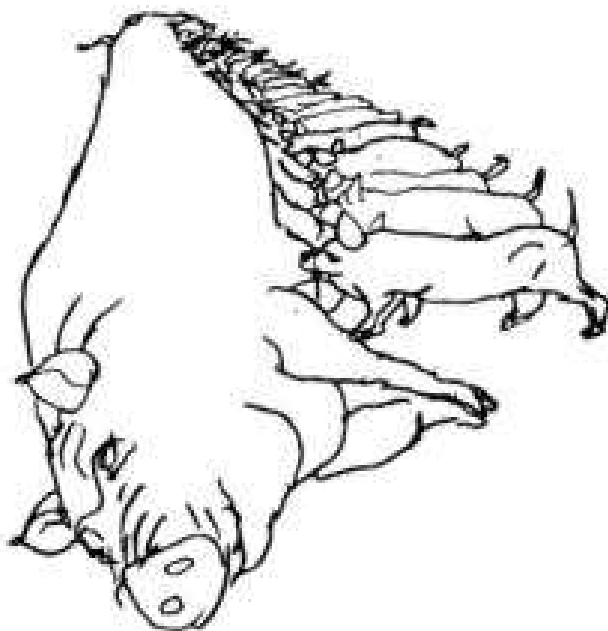
Po čase popovy dceři narostlo břicho a v tom břiše se jí začalo hejbat dítě.

Povídá pacholkovi:

„Víš, že to sele, který jsi tenkrát u mě schoval, vobživlo a celý se mele?"

„Nepovídej!"

„Namouduši! Hejbá se."

„A co ho vylákat na buchty?“

A tak dcera vzala kus buchty, šla do kůlny, postavila levou nohu na kolo a volá:

„Na, na, na! Pojd', pojd'!“

Pop a mužik

a)

Za devíti horama a devíti řekama, vlastně zrovna tady u nás, žil jeden mužik a ten měl mladou ženu. Mužik se vypravil za prací a žena zůstala doma s outěžkem. Popovi dávno padla do voka. Přemejšlí, jak by mužika doběhl. Dočkal se, žena se k němu přišla vyzpovídat.

„Bud' zdráva, Marjo," povídá pop, „kdepak máš muže?"

„Vodešel za prací, otče!"

„To je ale lump! Jak tě tu mohl takhle nechat? Zadělal ti na dítě a ne-dodělal ho. Teď se ti narodí nějaký mrzáček, bezrukej nebo beznohej! Budeš mít vostudu po celým Újezdě!"

Ta ženská byla slepice, úplně pitomá.

„Co si počnu, otče? Nedá se tomu nějak vodpomocť?"

„No, něco bych snad udělat mohl, ale jenom pro tebe, pro tvýho muže nehnu prstem."

„Tak něco udělej, otče!" brečí ta ženská.

„Víš co, já ti to dítě dodělám! Přijď dneska večer k nám do stodoly. Až půjdu dobytku pro krmení, tak to zmáknu."

„Mockrát ti děkuju, otče!"

Žena přišla večer k popovi do stodoly.

„Tak se tady, děvenko, polož, na slámu třeba."

Vona si lehla a roztáhla nohy: pop ji vopíchal, asi šestkrát, a povídá: i „A teď jdi spánembohem! Všecko je, jak má bejt."

Ženská se mohla uděkovat a uklanět. Muž se vrátil domů a vona sedí v koutě celá nafrčená.

„Co děláš ksichty?" ptá se muž. „Abych ti jednu neubalil!"

Jen se moc nevytahuj, ty packale! Vodejde si z domu a nechá tu nedodělaný dítě! Ještě že se pop smiloval a dodělal ho - jinak bych porodila nějakýho chcípáčka - mrzáčka."

Mužik vidí, že ho pop doběhl. „Počkej,” myslí si, Já ti to vrátím i s ourokama.”

Za nějaký čas žena porodila chlapečka a mužik jel popa zvat na křtiny. Pop přijel, pokřtil děťátko, pak si sedl ke stolu a popíjel vodu.

„To je vodka, panečku, ta píše," povídá pop hospodáři. „Mohl bys někoho poslat pro mou manželku, aby taky vychutnala?"

„Já pro ni dojdu sám, otče!"

„No tak jdi, synu!"

Přišel mužik k popce.

„To jste hodný, že jste na mě nezapomněli! Hned se vobleču," povídá popka. Začala se strojit a fintit, položila na lavici zlatý náušnice a šla se umejt: ještě si neprotřela voči vodou, když mužik ty náušnice sebral a stopil. Popka se umyla a hledá je - ale kde nic, tu nic.

„Nevzals je, dobrý muži?" ptá se.

Jak bych mohl, paňmámo! Já jsem viděl, kam se poděly, ale stydím se to říct."

„Co by ses styděl? Jen to řekni!"

„Jak jste si, paňmámo, sedla na lavici, vaše s vodpuštěním pizda je vcuclo."

„A dostat je vodsud' by nešlo?"

„No, zkusit to můžu."

Nazvedl jí sukni a už ji vobtahuje: vobtáhnul ji jednou, vobtáhnul ji podruhy, vytáhnul ptáka a pověsil na žalud jednu náušnici.

„Tady je, paňmámo!"

Vobtáhnul popku znova a už je na světě i druhá!

„Ty ses nadřel, ty chudáku, ale prubni to ještě jednou: vod předloňska nemůžem najít jeden hrnec, takovej železnák, co kdyby tam byl taky?"

Mužik ji vobtáhnul ještě asi dvakrát.

„Ne, paňmámo, to nepůjde. Je tam, ale leží dnem nahoru a já ho nemám za co chytit.“

Když to dodělali, šla popka s mužikem na krtiny a povídá mužovi:

„Nečekal jsi, mužíčku, moc dlouho?“

„To si myslím! Tebe,“ povídá mužikovi, „si tak poslat pro smrt!“

„Ale jdi ty! Co to říkáš? Skoro se mi ztratily náušnice, položila jsem je na lavici, pak jsem si na ně sedla a pizda mi je vcucła: poděkuj tady tomu dobrýmu člověku, von je ze mě dostal!“

Když to pop uslyšel, zamračil se jako kakabus. Tak ho ten mužik přece jen doběhl!¹⁰

b)

Žili spolu jednou jeden muž a žena. Ale muž musel vodjet do Moskvy; žena je sice s outěžkem, ale nedá se nic dělat.

„Já pojedu do Moskvy,“ povídá ženě, „a ty ať se tu chováš řádně a mravně, to ti povídám!“

Řekl to a vodjel. Bylo před Velikonocema, před velkým pústem. Žena se postila a pak se šla k popovi vyzpovídat. Vona byla moc hezká. Při zpovědi se jí pop ptá:

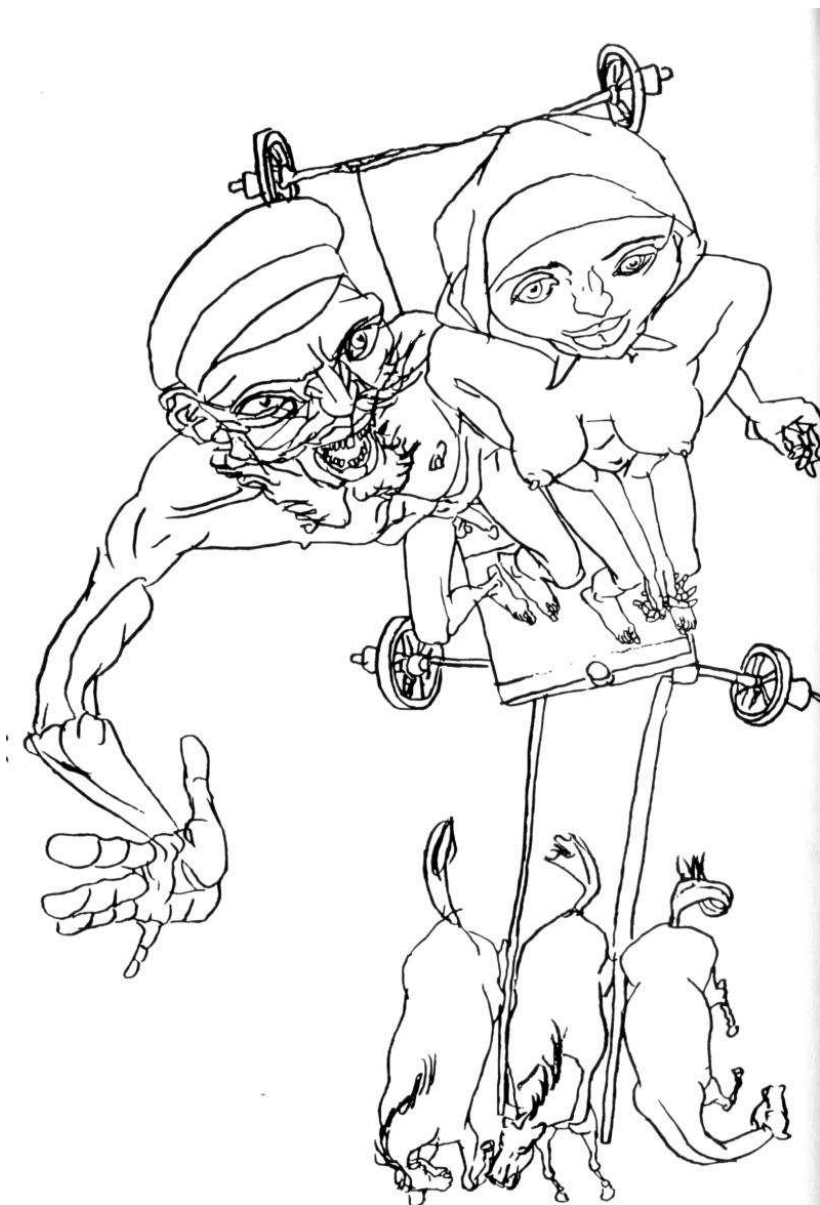
„Vod čeho máš tak velký břicho?“

„Zhřešila jsem, otče, žila jsem s jedním mužem, teď z toho mám buben a von si vodjel do Moskvy.“

„A bude tam dlouho?“

„Skoro rok.“

¹⁰ Varianta. Popka jela s mužikem na krtiny a když vyjeli za ves, přišla na ni potřeba. Vodbyla si to a chtěla si umejt ruce v louži. Stáhla si prsten, položila ho na zem a mužik ho sebral a schoval. Dále děj jako v první variantě: mužik jakoby vytahuje prsten z pizdy a navlíká si ho na chuj.

„To je ale lump, zadělal ti na dítě a nedodělal ho - to je přece

smrtný hřích! Jaká pomoc, jsem tvůj duchovní pastýř a musím ti ho dodělat. Za tu štrapáci mi přineseš tři štůčky plátna."

„Smiluj se nade mnou," prosí ta ženská, „zbav mě smrtelného hříchu a dodělej ho. A až se ten lump vrátí, já mu ukážu! Voči mu vyškrábu, kůži mu sedru!"

Dohodnuto - uděláno.

Ale pop byl ženatej a měl dvě dcery: bojí se, aby mu manželka na jeho techtle nepřišla. Muž se vrátil z Moskvy a žena už dávno porodila: sotva vešel do sednice, žena se do něj pustila:

„Ty lotře, ty hajzle! Nakázals mi, abych žila mravně, a sám jsi mi zadělal na dítě a nedodělal ho! Chválabohu, že mi ho pop dodělal, jinak bych byla v háji."

Muž si pomyslel, že je v tom nějaká čertovina.

„Jen počkej, ty černoprdelníku, já ti to vrátím i s ourokama!"

Jednou v létě pop sloužil mši. Jeho dům stál hned vedle kostela. Mužik chtěl jet na pole vorat a potřeboval brány, a pop měl troje. Mužik šel za popem do kostela a prosil ho, aby mu brány půjčil. Pop mu koukal ve všem jít na ruku, jen aby se popka nedověděla vo jeho techtlích, bál se ho vodmítnout, a tak povídá:

„Vem si třeba všechny tři!"

„Bez tebe mi je, otče, nedají: zavolej manželce aspoň voknem, aby mi daly všechny tři."

„Dobrá, synu!"

Mužik přišel k popce a povídá:

„Paňmámo! Otec poručil, abyste mi daly všechny tři..."

„Nezbláznil ses, člověče?"

„Zeptejte se ho sama, zrovna teď jsem s ním mluvil."

Popka volá na popa:

„Pope, ty jsi poručil, abysme mu daly všechny tři?"

„No jó, všechny tři mu dejte!"

Nedalo se nic dělat, musely dávat mužikovi po řadě: začal popkou, pokračoval se starší a skončil u mladší popovy dcery a pak šel domů.

Jen bylo po mši, pop se vrátil domů a popka se do něj pustila: „Ty mizero mizerná! Ty ses snad zcvoknul! Vobě dcery jsi nechal zmrhat: kdyby šlo jenom vo mě, ale ty jsi poručil, abysme mu daly všechny tři.“

Pop se chytil za fousy a horempádem běží za mužikem.

„Dám tě k soudu, ty jsi zmrhal mý dcery!“

„Co se rozčiluješ, otče,“ povídá mužik, „ty jsi s gustem dodělával cizí dětí a ještě sis řekl vo plátno, tak jsme si teď kvit.“

Pop s mužikem se časem udobřili a byli z nich nejlepší přátelé.

Pop a pacholek

Žili byli pop a popka a měli dvě dcery. Pop si najal na práci pacholka. Když nastalo jaro, pop chtěl jet jednou na mši a pacholkovi nakázal:

„Koukej, abys než přijedu, zryl celou zahradu a nadělal záhony.”

„Provedu, otče!”

Pacholek se nepřetrhl a celou dobu se jen povaloval. Když se pop vrátil, šli s popkou na zahradu a vidí, že s ničím není hnuto.

„Ale to ne, synu! Copak nevíš, jak se reje zahrada?”

„Tím to bude, kdybych to věděl, tak bych to udělal.”

„No, synu, jdi dovnitř a řekni dcerám, aby ti daly lopatu a já ti ukážu, jak se to dělá.”

Pacholek běžel do světnice za popovýmá dcerama.

„Tak, slečinky, váš tatínek poručil, abyste mi obě daly.”

„Co daly?”

„To je přece jasný - co ženský dávají.”

Popovy dcery se do něj pustily:

„Co mi nadáváte? Váš tatínek poručil, že se mám hned vrátit a rejt záhony. Jestli mi nevěříte, tak se ho zeptejte.”

Jedna sestra vyběhla na zápraží a křičí:

„Tatínku, vy jste poručil, abysme pacholkovi daly?”

„Koukejte mu dát a nezdržujte.”

„No, sestřičko,” povídá ta, co se vrátila, „nedá se nic dělat, musíme mu dát, tatínek poručil.”

A tak si obě lehly a pacholek je vopíchal. Pak vzal v komoře lopatu a běžel na zahradu. Pop mu ukázal, jak se mají dělat záhony, a sám s popkou šel dovnitř. Vidí, že dcery brečí na celé kolo.

„Co brečíte?"

Jak bysme nebrečely, tatínku! Sám jste poručil, abysme pacholkovi daly!"

„No a co? Co je na tom k pláči, dát někomu lopatu?"

Jakou lopatu? On nás obě zmermomocnil, připravil nás o věneček."

Když to pop uslyšel, rozzuřil se: popadl hůl a rovnou na zahradu. Pacholek vidí, že k němu běží pop s holí, a to nevěstí nic dobrého; odhodil lopatu a trapem pryč. Pop za ním, ale pacholek byl rychlejší a byl tentam. Pop se ho vydal hledat. Jde a potká mužika.

„Bud' zdrav, dobrý muži!"

„Bud' zdrav, otče!"

„Nepotkal jsi náhodou mýho pacholka?"

Já nevím, ale nějakej chasník kolem mě běžel."

„To byl on! Pojd', dobrý muži, se mnou, pomoz mi ho najít a já se ti dobře odměním."

Tak šli spolu a za chvíli potkali cikána.

„Bud' zdrav, cikáne!"

„Bud' zdrav, otče!"

„Nepotkal jsi náhodou mýho pacholka?"

„No, nějakej člověk kolem mě běžel."

„To byl on! Pomoz nám ho najít a já se ti dobře odměním."

„Proč by ne, otče!"

Tak šli všichni tři. Pacholek zatím doběhl do vsi, vzal si jiný šaly a sám jde popovi naproti. Pop ho nepoznal a ptá se:

„Synu, neviděl jsi cestou utíkat nějakýho člověka?"

„Viděl, utíkal do vsi."

„Pomoz nám ho najít, synu."

„Co by ne, otče?"

A tak šli hledat popovýho pacholka čtyři. Přišli ke vsi, chodí, hledají až do večera, ale marně. Nastala noc: kde přespát?

Přišli k jedné chalupě, kde bydlela vdova, a poprosili ji o nocleh. Vdova řekla:

„Dobří lidé! Dneska v noci sem přijde velká voda. Ještě byste se mohli utopit.“

Ale ať je posílala pryč, jak chtěla, nedali se a musela je pustit dovnitř. Tu noc za ní měl přijít milenec. Pocestní vešli do chalupy a uložili se ke spaní. Popa napadlo:

„A co když vopravdu přijde velká voda?“

Našel necky, postavil je na lavici a lehl si do nich.

„Když přijde velká voda,“ myslí si, „necky budou po vodě plavat.“

Cikán si lehl na přípecí, hlavou k ohništi, mužik si lehl u stolu na lavici a popův pacholek na lavici až u okna. Sotva si lehli, usnuli, jako když je do vody hodí. Jenom popův pacholek nespí a slyší, že pod okýnko přišel milenec hospodyně a že klepe.

„Votevři, dušičko!“

Pacholek vstal, otevřel okno a šeptá:

„Ach, ty můj miláčku! Dneska to nejde, musela jsem vzít na noc nějaký cizí lidi, přijď jindy.“

„To se nedá nic dělat, miláčku,“ říká milenec. „Vykloň se aspoň z okna ven, ať tě zlíbám.“

Pacholek vystrčil z okna zadek a milenec ho vroucně políbil.

„Sbohem, miláčku! Buď zdráva a zítra v noci jsem tu!“

„Přijď, drahoušku, budu tě čekat. Ale na rozloučenou mi půjč aspoň svůj chuj - když ho ucítím v ruce, hned mi bude veselej.“

Milenec vytáhl z kalhot chuj a strčil ho do okna.

„Na, miláčku, potěš se!“

Pacholek vzal chuj do ruky, hladil ho a hladil, pak vytáhl z kapsy nůž a ušmíkl chuj i s moudím. Milenec zařval jako tur a v mrákotách se vodpotácel domů.

Pacholek zavřel okno, sedí na lavici a mlaská, jako že něco jí.

Mužika to probudilo a ptá se:

„Co to, kamaráde, máš?"

„Našel jsem na stole kus klobásy, ale nemůžu ji ukousnout, je taková nějaká syrová."

„To je jedno, že je syrová, dej mi kousek!"

„Sám mám málo! Ale abys neřekl, kousíček ti dám." A podal mužikovi uříznutý chuj.

Mužik měl hrozně hlad a začal to žvejkat: žvejká, žvejká, ale rozkousat to nemůže, a tak se ptá:

„Co s tím mám, kamaráde, dělat? Nedá se to ukousnout, je to takový houževnatý."

„Snad abys to strčil do pece, když se to drobet rozpeče, třeba to bude měkčí."

Mužik vstal, přišel k peci a strčil klobásu cikánovi přímo do huby: podržel ji tam chvíli a pak ji znovu chtěl jíst.

„Nic to nepomohlo, furt to k jídlu není."

„Tak už toho nech, ještě nás uslyší hospodyně a vyžene nás. A ten voheň, co jsi v peci rozhrabal, bys měl ulejt, aby hospodyně nic nepoznala."

„A kde tady vezmu vodu?"

„Tak to pochčij!"

Mužik začal chcát cikánovi přímo do ksichtu, však už se mu taky chtělo. Cikána to probudilo a zaječel:

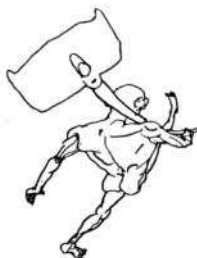
„Otče, velká voda, velká voda je tu!"

Pop uslyšel cikána a jak byl rozespalej, převrátil se i s neckama na zem a zpřelámal si žebra.

„Ach, Bože můj!" křičí, „když padá malý dítě, Pánbůh pod něj strčí polštářek, ale když padá starej, čert mu nastaví ještě brány. Nemám jedinou kost celou! Takhle toho svýho mizeru pacholka do smrti nenajdu!"

A pacholek povídá:

„Radši ho nehledej a jdi spánembohem domů - tam aspoň nepřijdeš k úhoně!”

Nahánění tepla

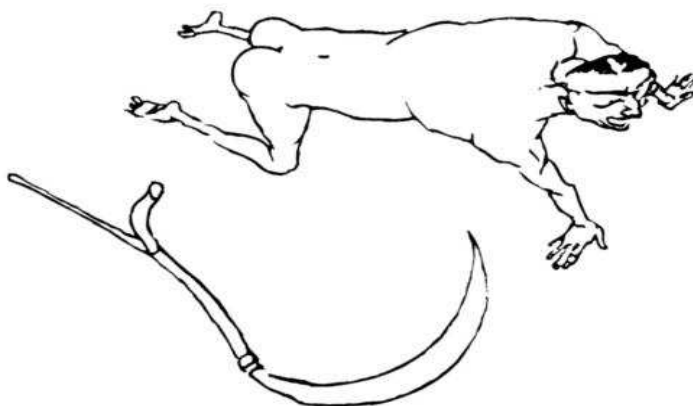
Byl jednou jeden mužik a ten měl tři syny: dva chytré a jednoho hlupáka. Zeptal se jich:

„Drahý moje děti, čím mě budete na starý kolena živit?“

Starší bratři odpověděli:

„Prací.“

A hlupák odpověděl jako hlupák:

„Čím bych tě měl živit, když ne chujem!“

Na druhý den vzal nejstarší syn kosu a šel na travu. Jde po cestě a potká popa.

„Kam jdeš?“ ptá se pop.

„Hledám práci na senách.“

„Pojď ke mně, ale mám jednu podmínku: dám ti sto rublů, když moje dcera nepřechřá to, co nakosíš za den, a když to přechřá, nedám ti ani flndu.“

Jak by to mohla přechřát,“ myslí si mládenec a souhlasí.

Pop ho zavedl na pole.

„Tak tady budeš kosit, sekáči!"

Mládenec se pustil do kosení a k večeru měl nasekanou kupu jako dům. Ale přišla popova dcera a přečůrala to. Sel domů s bžundou. Prostřednímu bratrovi se stalo to samé. A pak šel hlupák. „Půjdu," povídá, „a najdu si pro svůj chuj nějakou práci."

Vzal kosu a jde. Potkal stejného popa a nechal se najmout za stejných podmínek.

Když hlupák pokosil jeden pruh, stáhl si kalhoty a obrátil se na všechny čtyři. Přišla popova dcera a ptá se:

„Co že nekosiš, sekáči?"

„Počkej, nech mě. Naháním si drobet tepla do zadku, abych v zimě nezmrznul."

„Nažeň teplo i mně, jezdíme v zimě po návštěvách a to je mráz jako křen."

„Vobrat' se žádama a vezmem to při jednom!"

Klekla si žádama k němu a on jí chujem naháněl do díry teplo; naháněl jí ho tak, až z nich lil pot. Když skončili, mládenec povídá:

„No, to by ti mělo na jednu zimu stačit."

Popova dcera běžela domů a vykládá svým sestrám:

„Kdybyste věděly, sestřičky, kolik tepla mi pacholek nahnal do díry - až z nás lil pot."

Sestry tam běžely taky a hlupák jim taky nahnal teplo na zimu. A sena nakosil jen malou kupičku.

Přijde pop se starší dcerou a vychloubá se:

„Měl bys radši jít domů hned. Tohle moje dcera přečůrá levou zadní."

„Uvidíme!"

Pop poručil dceři, aby čůrala; nazvedla si sukni a počůrala si akorát punčochy.

„Tak vidíš," povídá hlupák, „a tak ses vytahoval."

Zahanbený pop poslal pro mladší dcery.

„Když to nepřečůrají ani tyhle," povídá pop, „dám ti za každou stovku."

„Tak dobře."

Ale taky prostřední a nejmladší dcera si počůraly jenom nohy. Hlupák si vzal od popa tři sta rublů, vrátil se k tátovi a povídá: „Tak tohle vydělal můj chuj. Podívejte, takový peníze!"

Jak se pohřbívá pes (nebo kozel)

a)

Byl jednou jeden mužik a ten měl psa. Jednou se na něj rozzlobil, popadl ho, odvezl do lesa a přivázal u dubu. Pes se dal do zuřivého hrabání, prohrabal se až pod dub - a ten povalil vítr. Na druhý den se mužik šel na psa přece jen podívat. Přišel na to místo, kde ho přivázal, a co nevidí: dub je vyvrácený a pod ním je velký hrnec zlata. Mužik se zaradoval, běžel domů, zapřáhl koně a znova jel do lesa: naložil hrnec s penězma a psa posadil na vůz taky. Vrátil se domů a povídá ženským:

„Ať se mi vo toho psa řádně staráte! Dělejte, co mu uvidíte na vočích, a krmte ho samejma dobrotama! Jestli ne - ukážu vám, zač je toho loket!”

Ženský cpaly psa jako na krmníku, zřídily mu měkkej pelíšek, vobskakujou ho, ale hospodář nikomu nevěří, jenom psovi: když někam jede, všechny klíče vždycky pověsí psovi na krk.

Ale jednoho dne přišla na psa nemoc a nebyla mu už žádná pomoc. Mužik si usmyslel, že psovi vystrojí krásnej pohřeb. Vzal pět tisíc a šel k popovi.

„Otče! Umřel mi pes a odkázal ti pět tisíc s tím, abys ho pohřbil podle křesťanskýho obřadu.”

„Proč ne, synu! Neponeseme ho sice do kostela, ale na hřbitově ho pohřbit můžeme. Připrav se, zejtra vyneseme nebožtíka z domu.”

Mužik všechno nachystal, udělal rakev a psa do ní položil. Ráno přišli pop s dáčkem a žalmistama v bohoslužebnejch rouchách, zazpívali jak se sluší a patří, odnesli psa na hřbitov a uložili do hrobu. Ale pop zaplatil žalmistům málo a ti na něj poslali

stížnost k archijerejovi: tam a tam prej pohřbili psa podle křesťanského obřadu.

Archijerej si popa zavolal k sobě.

„Jak ses mohl opovážit," povídá, „křesťansky pohřbít nečistého psa?"

A zavřel ho.

Mužik vzal deset tisíc a šel k archijerejovi, aby z toho popa dostal.

„Co tě sem přivádí?" ptá se archijerej.

„Tak a tak," povídá mužik, „umřel mi pes a odkázal Vaší Přeosvícenosti deset tisíc a popovi pět."

„Ano, slyšel jsem o tom a zavřel jsem ho: jak to, že ten bezbožník, když nesl psa kolem kostela, za něj taky neodsloužil zádušní mši?"

Archijerej sebral odkázaných deset tisíc, popa pustil, jmenoval ho hlavním popem a žalmisty dal odvést na vojnu.

b)

Žil jednou jeden staříček a stařenka. Neměli děti, jen kozla měli. Staříček neuměl žádné řemeslo, pletl jenom lýčené střevíce, láptě, a z toho byli živi. Kozel si na staříčká tak zvykl, že když šel někam z domu, běžel za ním jako pejsek.

Jednou staříček musel jít do lesa pro nové lýko a kozel běžel za ním. Přišli do lesa, staříček loupal lýko a kozel brouzдал po lese a oštípoval trávu. Najednou předníma nohama zajel do kypré země, hrabal, hrabal a vyhrabal hrnec zlata. Staříček si všimnul, že kozel něco hrabe, a když k němu přišel, uviděl zlato. Náramně se zaradoval, zahodil lýko, sebral peníze a domů. Tam to všechno vypověděl stařence.

„No, staříčku," povídá stařenka, „takový poklad nám na starý kolena seslal sám Pánbůh za to, že jsme celý život pracovali a žili jako nuzáci. Ale teď se budeme mít dobře."

„Ne, stařenko," odpověděl staříček, „ty peníze jsme nenašli my, ale kozel, a tak se o něj musíme starat lip než o sebe."

A taky že se starali: hejčkali ho, všelijak mu podstrojovali a sami přitom taky ztloustli - co si přát víc! Staříček úplně zapomněl, jak se pletou láptě: daří se jim, žijou dobře, netrápí je žádné hoře. Ale jednoho krásného dne se kozel rozstonal a skápnul. Staříček se radil se stařenkou, co teď.

„Když hodíme kozla psům, budeme mít před Bohem i lidma hřích, protože všechno naše štěstí pochází od něj. Půjdu radši k popovi a poprosím ho, aby kozla pochoval po křesťansku, tak jak se pochovávají jiný nebožtíci."

Staříček přišel k popovi a klaní se:

„Bud' zdrav, otče!"

„Bud' zdrav, synu! Co mi neseš?"

„Ale, otče, jdu k tvý milosti s prosbou; stalo se mi doma velký neštěstí: kozel umřel! Přišel jsem kvůli pohřbu."

Když to pop uslyšel, hrozně se rozlítil, popadl staříčka za fousy a vláčel ho po zemi.

„Ty darebáku! Co tě to napadlo? Pochovávat smradlavého kozla!"

„Ale, otče, ten kozel byl přece taky pravoslavný a odkázal ti dvě stě rublů."

„Poslouchej, ty dědku plesnivá!" řekl pop, „já tě nebiju kvůli tomu, že po mně chceš, abych pohřbil kozla, ale proto, žeš mi o jeho smrti neřekl hned: třeba je mrtvý už dávno!"

Pop si vzal od staříčka dvě stě rublů a povídá:

„Běž za otcem jáhnem a řekni, aby všechno připravil, půjdeme kozla pohřbít."

Přijde staříček k jáhnovi a prosí:

„Pospěš si, otče jáhne, budeme od nás vypravovat pohřeb."

„Kdo ti umřel?"

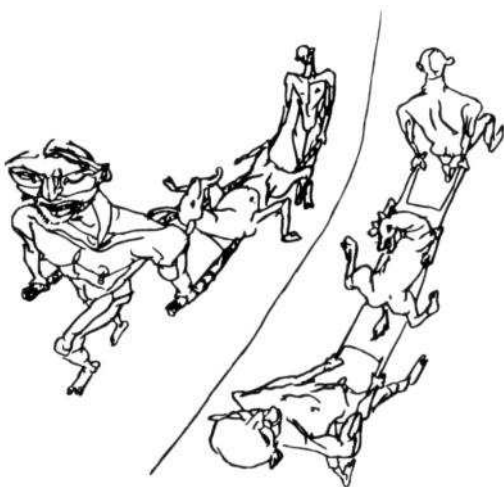
„Vy jste znal našeho kozla, tak ten."

Jáhen ho začal mlátit hlava nehlava.

„Nebij mě, otče jáhne," brání se staříček, „vždyť kozel byl skoro úplně pravoslavný: když umíral, odkázal ti sto rublů za pohřeb!"

„Jak jsi starý, tak jsi hloupý," povídá jáhen, „proč už jsi mi dávno nedal vědět o jeho pravoslavném skonu. Honem utíkej za kostelníkem, ať zazvoní umíráčkem."

Přiběhl stařeček ke kostelníkovi a prosí:

„Máš zazvonit umíráčkem za kozlí duši!"

Ale kostelník se rozzlobil a chytil stařečka za fousy. Stařeček křičí:

„Pust' mě, prosím tě, vždyť ten kozel byl pravoslavný, odkázal ti za pohřbení padesát rublů."

„A proč jsi to neřekl dřív? Mělo se zvonit

už dávno."

Kostelník vyběhl na věž a vyzváněl na všechny zvony. Domů ke stařečkovi přišel pop s jáhnem, položili kozla do rakve, odnesli ho na hřbitov a uložili po křesťansku do hrobu.

Řeči o kozlím pohřbu se donesly až k archijerejovi. Ten si k sobě zavolal popa i staříká.

„Jak jste se mohli opovážit uspořádat kozlovi pohřeb? Neznaboží!"

„Ale vždyť ten kozel," povídá staříček, „byl úplně jiný než ostatní kozli: před smrtí odkázal Vaší Přeosvícenosti tisíc rublů."

„Ty jsi ale hlava skopová! Nevytýkám ti, že jsi vystrojil kozlovi pohřeb, ale že jsi nezařídil, aby dostal před smrtí poslední pomazání!"

Vzal tisícovku a propustil popa i staříčka v míru a pokoji.

Krávy u soudu

V jedné vesnici žili pop a mužik. Pop měl sedům krav a mužik jen jednu a ještě k tomu chromou. Ale pop byl vykuk: pořád přemejšlel, jak připravit mužika i o tu poslední.

„To bych jich měl už osum!”

Jednou ve svátek pňšli lidi na mši a přišel i mužik. Pop se postavil k oltáři, rozevřel knihu a četl:

„Poslouchejte, věřící! Když někdo dá svému duchovnímu pastýři jednu krávu - Bůh ho ve své velké milosti odmění: ta kráva mu jich za sebou přivede sedum.”

Mužik ty slova uslyšel a přemýšlí:

„Co s jednou krávou? Stejně celou rodinu nevobživí! Budu se řídit Písmem svatým a vodvedu krávu k popovi. Třeba se Bůh dovopravdy smiluje.”

Když bylo po mši, mužik šel domů, uvázal krávu za rohy a odvedl ji k popovi.

„Bud' zdrav, otče!”

„Bud' zdrav, synu! Copak mi neseš?”

„Byl jsem dneska v kostele a slyšel jsem, co stojí v Písmu: kdo dá svému otci duchovnímu jednu krávu, ta mu jich přivede sedům! A tak ti, otče, tu krávu vedu.”

„To je pěkné, synu, že se tak řídíš slovem božím. Bůh se ti za to odmění. Odved', synu, tu svou krávu do chlíva k mým kravám!”

Mužik odvedl tu svou krávu k popovi do chlíva a vrátil se domů. Žena mu vynadala:

„Proč jsi, ty moulo, dal popovi naši hnědku? To máme zajít hladem jako psi?”

„Ty jsi ale husa!“ povídá mužik. „Copak jsi neslyšela, co pop říkal v kostele? Bůh nás vodmění a naše kráva jich za sebou přivede sedum: a pak budeme mít mlíka dost.“¹¹

Celou zimu neměl mužik krávu. Přišlo jaro, lidi vyháněli krávy na pastvu a taky pop vyhnal ty svoje. Večer přihnal honák krávy zase do vsi a každá zamířila ke svému domovu. Ta kráva, co ji mužik dal popovi, podle starýho zvyku běžela do dvora ke svému hospodáři; sedům popových krav si na ni za zimu tak zvyklo, že šly k mužikovi za ní. Mužik to viděl oknem a povídá ženě:

„Koukej, naše hnedka jich za sebou přivedla dalších sedum. Pop říkal pravdu: Boží slovo se vždycky naplní! A tys mi nadávala. Budeme teď mít mlíko i maso.“

Mužik zahnal všechny krávy do chlíva a dobře ho zavřel.

Pop vidí: už je tma a krávy nikde, tak se je vydal hledat po vsi.

Přišel taky k tomu mužikovi a povídá:

„Proč jsi, synu, k sobě zahnal cizí krávy?“

„Ale jdi! Já žádný cizí krávy nemám, mám jen ty, co mi dal Pánbůh: přivedla jich moje kravička za sebou sedum, zrovna jako jsi to říkal v kostele při mši.“

„Lžeš, ty darebáku! To jsou moje krávy!“

„Ne, moje!“

Hádali se, hádali a nakonec povídá pop mužikovi:

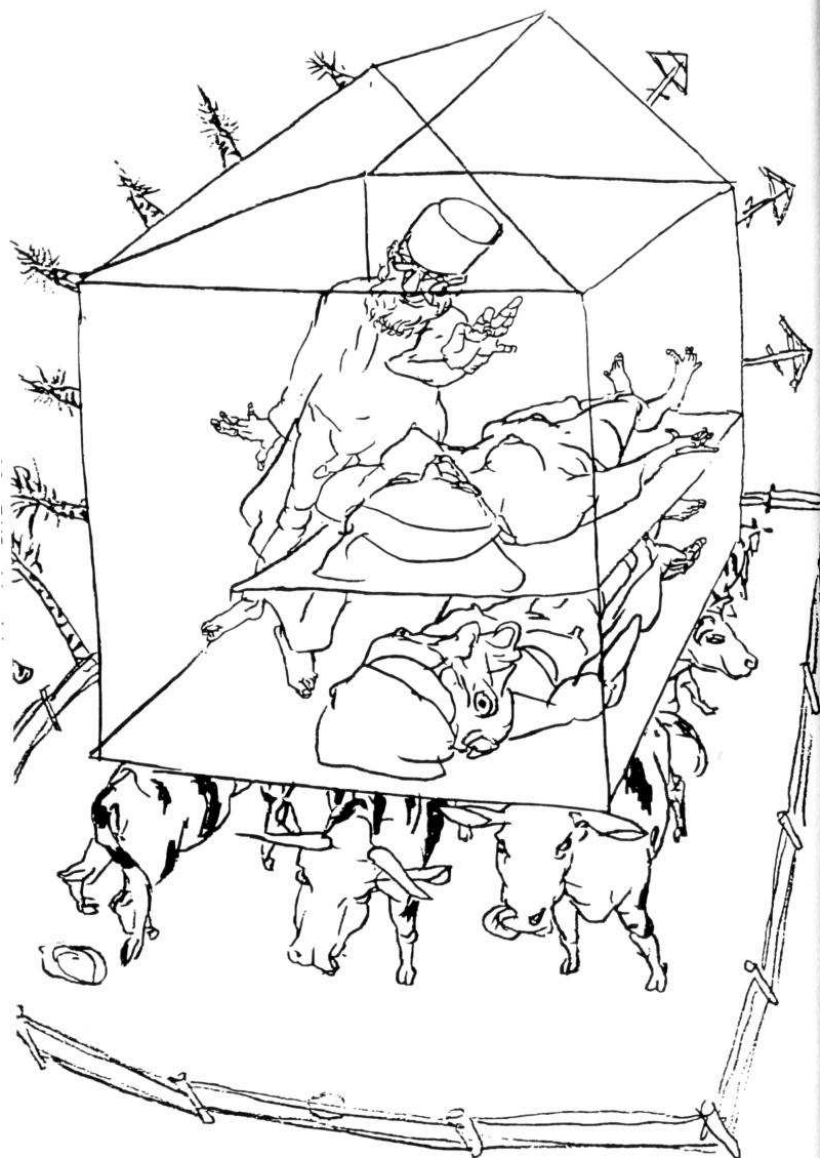
„Ale, čert to vzal, vem si svou krávu a ty moje mi vrať!“

„Až naprší a uschne!“

Nedalo se nic dělat, pop to dal k rozsouzení archijerejovi. Pop mu strčil peníze a mužik štůčky plátna; archijerej neví, jak to rozsoudit.

¹¹ Varianta. Pop si najal mužika, aby mu vyčistil ohradu, kde měl krávy.

Mužik schválně nechal otevřený vrata a krávy utekly: nebyl to žádný hlupák a zahnal všechny popovy krávy k sobě.

„Je to těžké," povídá jim, „ale já už jsem vymyslel, jak to udělat. Jděte teď domů, a kdo z vás přijde ráno ke mně dřív, ten krávy dostane."

Pop přišel domů a nařizuje popce:

„Koukej mě vzbudit brzy ráno!"

Ale mužik nebyl na hlavu padlý, vůbec domů nešel a vlezl archijerejovi pod postel.

„Budu tady celou noc," myslí si, „voči nezavřu, ráno vylezu a popovi se vo krávách může akorát tak zdát."

Leží mužik pod postelí a slyší: někdo klepe na dveře. Archijerej vyskočil, otevřel dveře a ptá se:

„Kdo je?"

„To jsem já, abatyše, otče!"

„No tak si, abatyše, lehni na postel!"

Lehla si na postel; archijerej jí začal tahat za cecky a ptal se:

„Copak to tu máš?"

„To jsou, svatý otče, hory síónské a tam níž jsou údolí."

Archijerej jí pohladil pupík.

„A tohle je co?"

„To je pupek země."

Archijerej sjel rukou ještě níž a hladí abatyši pizdu.

„A co je tohle?"

„To je peklo horoucí, otče!"

„A já mám, matko představená, hříšníka, který potřebuje zavřít do pekla."

Vylezl pop na abatyši, hříšníka strčil do pekla a řádně ho potrestal. Pak šel abatyši vyprovodit. Mužik zatím vylezl zpod postele a šel domů.

Na druhý den se pop vzbudil div ne za tmy, vyskočil, ani se nemyl a upaluje k archijerejovi. Mužik se krásně vyspal, a když se probudil, vidí:

slunce je vysoko, tak se nasnídal a šel. Když přišel k archijerejovi, pop už tam dávno byl.

„Tak co, bratře, nemohl jsi vstát od ženy?" posmívá se mu pop.

„No," povídá archijerej mužikovi, „přišel jsi druhý..."¹²

„Ne, Vaše Přeosvícenosti, pop přišel až po mně, copak jste zapomněl, že já jsem tu byl, už když jste chodil po horách síónských a hříšníka jste posílal do pekla?"

Archijerej zamával rukama.

„Ano, ano, mužiku, krávy jsou tvoje, tvoje jsou. Máš pravdu, byl jsi tu dřív!"

A tak pop utřel hubu a mužik si lebedil.¹³

¹² Varianta. Přišel pop k mužikovi a ten má zavřený vrata: škvírou mezi prkna vidí, že mužik připravuje hovězinu k nasolování.

¹³ Varianta. V jednom zápise pokračuje pohádka následovně: Přišel pop domů. Měl pacholka najatýho za sto rublů ročně. Byl u něj už sedům let, ale peníze ještě nikdy žádný neviděl. Začal se jich dožadovat, ale pop mu řekl: „Byl jsi u mě sedům let a ani jednou jedenkrát ses nepostil. Nejdřív se vyzpovídej a pak se vyrovnáme."

Pacholek se postil a pak šel ke zpovědi.

„Přiznej se, synu," povídá pop, jestli jsi někomu pustil krávy, je to velký hřích."

„Ne, otče, takovýho hříchu jsem se nedopustil, ale kaju se před tebou, že jsem sedům let líhal s tvou snachou."

„Vo to nejde, synu, ale nepustil jsi někomu krávy ze dvora?"

„Ne, otče, takovýho hříchu jsem se nedopustil, ale kaju se před tebou, že jsem chodil za tvou ženou."

„Nevykládej hlouposti, synu! Ptám se tě, jestli jsi nepustil mý krávy ze dvora?"

„Ne, otče, takovýho hříchu jsem se nedopustil, ale proč bych to tajil: můj chuj je nachystanej i na tebe!"

„Táhni, ty bídáku!"

Pop pacholka vyhnal a neměl ani krávy, ani čeledína.

Chamtivý pop

Byl jednou jeden pop a měl velkou farnost, ale byl tak chamtivý, že za zpověď o velkém půstu nevzal od nikoho míň než desetník. Když mu někdo desetník nepřinesl, ke zpovědi ho nevzal a ještě mu vynadal:

„Ty jsi ale dobytek! Za celej rok jsi nedokázal ušetřit desetník, abys ho mohl dát svému duchovnímu otci za zpověď. Vždyť on se za vás, za mizery, celej rok modlí.“

Jednou se přišel k tomu popovi zpovídat voják a položil před něj měděný pěták.

Pop se mohl vzteknout.

„Poslouvej, ty zatracenej chlape, jak ses mohl opovážit přinést svému duchovnímu otci pěták? To si ze mě děláš blázný?“

„Slituj se, otče! Kde mám vzít víc? Co mám - to dám.“

„Do všelijakejch putyk a hampejzů peníze nosíš! Ale ke svému duchovnímu otci taháš akorát svoje hříchy! Kdybys aspoň v takovým případě někde něco ukradl, pak to prodal a popovi donesl, co mu náleží! Stejně před ním projevíš lítost i za to, co jsi kvůli němu vzal, a on ti všechny hříchy odpustí.“

A pop vojáka vyhnal bez zpovědi.

Voják jde pryč a láme si hlavu:

„Co mám s tím člověkem dělat?“

Vidí, že u kruchty stojí popova hůl a na ní visí bobří čepice.

„Co kdybych tu čepici vzal?“ říká si.

Sebral čepici, potichoučku se vykradl z kostela a rovnou do hospody. Tam ji prodal za pětadvacet rublů, peníze strčil do kapsy a desetník odložil stranou pro popa. Vrátil se do kostela.

„Tak co, přinesl jsi desetník?“ ptá se pop.

„Přinesl, otče!“

„A kdes ho vzal, synu?"

„Zhřešil jsem, otče! Ukradl jsem čepici a prodal ji za desetník."

Pop si vzal desetník a povídá vojákovi:

„No, Bůh ti odpouští a i já ti odpouštím a dávám ti rozhřešení."

Voják odešel a pop, když skončil zpovídání svých oveček, odsloužil ještě večerní mši a chystal se domů. Sel ke kůru pro čepici - ale ta je pryč! Tak šel domů s holou hlavou. Přišel a hned poslal pro vojáka. Voják se ptá:

„Co pro tebe můžu udělat, otče?"

„Řekni mi, synu, ale čistou pravdu: to ty jsi ukradl mou čepici?"

„Já nevím, otče, jestli byla vaše, ale vypadala tak, protože takový čepice nosí jenom popi a nikdo jinej."

„A kdes ji vzal?"

„V našem kostele visela na popově holi hned vedle kruchty."

„Ty mizero, jak ses mohl opovážit ukrást čepici svému duchovnímu otci?"

„Otče, vždyť vy sám jste mi zrovna ten hřích odpustil

a dal jste mi rozhřešení."

Smích a hoře

Daleko, daleko odtud, za horami a lesy žil jeden pop; bydlel u řeky a převážel lidi z jednoho břehu na druhý. Přišel k řece jednou tulák a křičí z druhého břehu:

„Hej, otče, převez mě!"

„A zaplatíš mi za to?"

„Zaplatil bych, ale nemám ani findu."

„Když nemáš, tak tě nepřevezu."

„Když mě převezeš, ukážu ti, co je to smích a hoře."

Pop se zamyslel, moc rád by viděl smích a hoře.

Nasedl do loďky a přeplavil se na druhou stranu, vzal do loďky tuláka a přeplavil se zase zpátky.¹⁴

„No, otče, obrať loďku dnem nahoru," řekl tulák.

Pop obrátil loďku dnem nahoru a čeká, co bude. Tulák vytáhl z kalhot svůj junácký chuj a bacil s ním do dna tak, že se loďka

¹⁴ Varianta. Byl jednou jeden pop a měl dům u řeky, kostel stál na druhém břehu. Jednou ve svátek už zvonili na mši, pop si sedl do loďky a přeplavil se na druhou stranu. Sotva vylezl z loďky, jde k němu mužik:

„Převez mě, otče, na druhý břeh."

„Ach, synu, já bych tě převezl, ale už dávno zvonili na mši a já přijdu pozdě."

„Neboj se, bez tebe mše nezačne. A když mě převezeš, ukážu ti, co je to smích a žal."

Pop mužika převezl.

„Tak co, otče, moc chceš vidět smích a žal?"

„Ano, ano, synu, chci!"

Mužik chujem rozbil loďku. Jak se teď pop bez ní dostane na druhou stranu?

„Ty jsi ale mizera, mužiku. Takovej žal jsi mi udělal."

Postál nad loďkou, pak se zasmál a šel domů.

„Co ses tak brzy vrátil?" ptá se popka.

„Tak a tak," vykládá jí to pop.

rozlomila vedví. Když pop uviděl takový kapitální chuj, rozesmál se, ale když se pak podíval na svou rozbitou loďku, byl nešťastný, hoře ho přemohlo a dal se do pláče.

„Tak co, otče, lhal jsem?“

„Aby tě čert vzal! Táhni vodsud!“

Tulák se rozloučil s popem a šel svou cestou, pop se vrátil domů. Jen překročil práh světnice, vzpomněl si na ten kapitální chuj a rozesmál se, a když si vzpomněl na loďku, polily ho slzy.

„Co se ti stalo, otče?“ ptá se popka.

„Ty nevíš, matko, jaký neštěstí mě potkalo.“

A pop jako hlupák jí všechno vyprávěl.

Jak popka uslyšela o tulákovi, hned se do muže pustila:

„Ty chlape zatracená! Proč jsi ho pouštěl? Proč jsi ho nepřivedl domů? To nebyl žádný tulák, to byl můj vlastní bratr! Rodiče ho nejspíš poslali k nám na návštěvu a ty ses ničeho nedovtípil! Zapřáhni koně a žeň za ním, nebo tu ještě někde zabloudí, vrátí se domů a nás ani neuvidí. Aspoň se na bratříčka podívám a vyptám se ho na rodiče.“

Pop zapřáhl koně a hnal se za tulákem; když ho dohonil, povídá:

„Poslyš, dobrý muži, proč jsi mi neřekl, že jsi rodnej bratr mý ženy? Když jsem jí vyprávěl o tvý síle, hned věděla, že jsi to ty, a poručila, abych tě přivedl zpátky.“

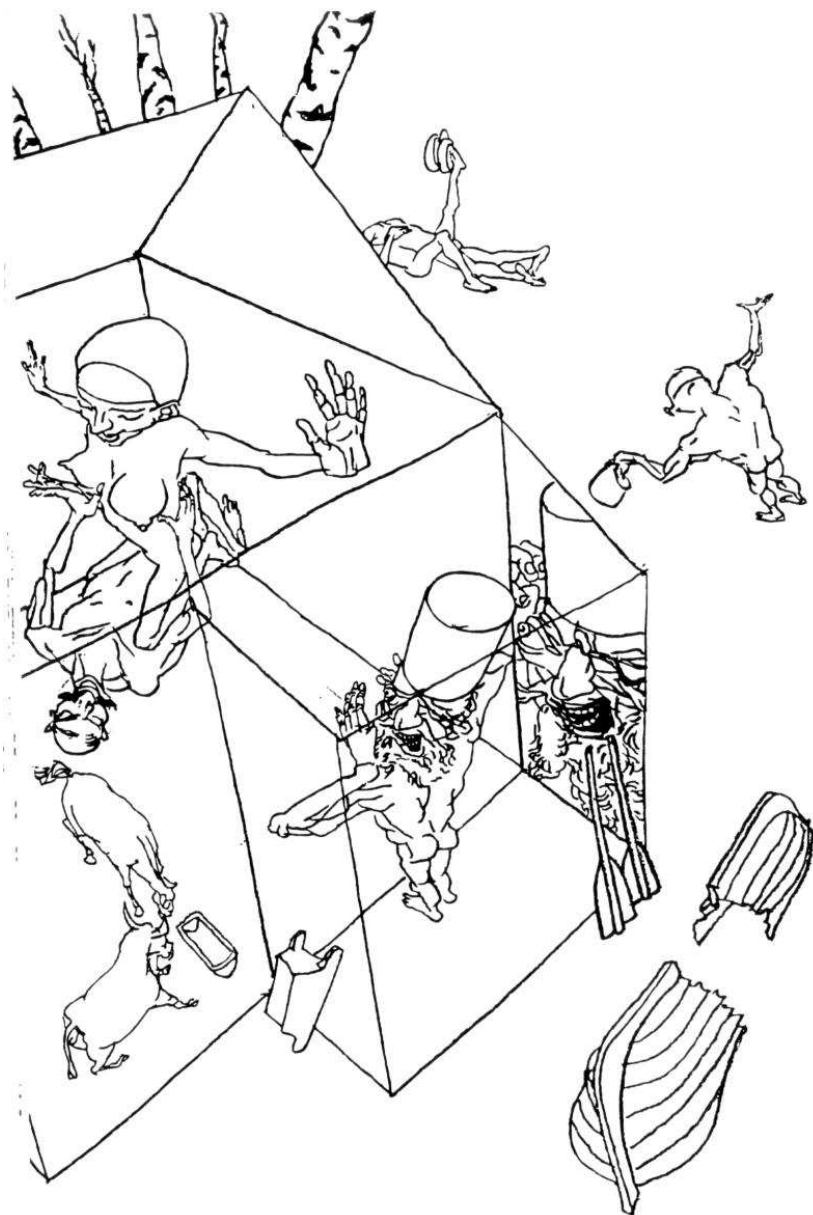
Tulákovi hned došlo, jak se věci mají.

Jo,“ povídá, „to je pravda: jsem rodnej bratr tvý ženy, a tebe, otče, jsem ještě nikdy v životě neviděl, a proto jsem se k tobě nehlásil.“

Pop ho chytil za ruku a táhne ho k vozu.

„Sedni si, synu, jen si sedni! Pojedeme k nám. Máme všeho, chválabohu, dost a je tě čím uctít.“

Pop přivezl tuláka domů, popka jim hned běžela naproti, skočila tulákovi kolem krku a hubičkuje ho.

„Ty můj milej bratříčku, tak dávno jsem tě neviděla! A jak se daří našim?“

„Nic novýho není, sestřičko, poslali mě, abych tě navštívil.“

„A my, bratříčku, si z božího dopuštění žijeme docela dobře.“

Popka ho usadila ke stolu, nanosila mu všelijaký lahůdky, vajíčka i vodku, a pobízí ho:

„Jen si ber, bratříčku, na co máš chuť!“

Všichni tři jedli, pili, hodovali až do noci. Byla už tma, když popka rozestlala postel a povídá popovi:¹⁵

„My si s bratříčkem lehneme tady a popovídáme si vo rodičích: kdo je naživu a kdo umřel. A ty si, otče, lehni sám na palandu.“

Uložili se ke spaní; tulák vlezl na popku a začal ji svým kapitálním chujem vopracovávat tak, že to nevydržela a vykvikla.

Pop to uslyšel a ptá se:

„Co se děje?“

„Ale kdybys věděl, otče, jaký neštěstí mě potkalo: tatínek umřel.“

„No, dej mu Pánbůh věčnou slávu,“ řekl pop a pokřižoval se.

Popka to zase nevydržela a podruhé vykvikla ještě víc. Pop se zase ptá:

„A co zase pláčeš?“

„Ach, otče, maminka umřela taky!“

„Dej jí Pánbůh věčnou slávu, ať odpočívá v pokoji.“

¹⁵ Varianta. A když se všichni najedli a napili, povídá popka:

„A teď, bratříčku, půjdeme do mé světnice a tam si v klidu popovídáme, co naši, a ty mi budeš vypravovat vo sobě a já ti taky budu vypravovat vo sobě.“

Pop se dovtípil, o co jde, a dívá se do světnice škvírou ve dveřích: vidí, že mužik jebe jeho ženu, až postel vrže. Pop to vidí, ale bojí se jít dovnitř.

Já je vyruším a von mě zabije tím svým chujem. Nedá se nic dělat.“

A tak to šlo celou noc. Ráno se tulák vypravoval na cestu a popka nevěděla, co by mu snesla na rozloučenou: víno, pirohy, a jen se kolem něj točila.

„No, bratříčku, když budeš mít někdy cestu kolem, zajdi k nám, ale určitě!”

A pop ho taky zve:

„Vždycky tě rádi uvidíme!”

Tulák se s nima rozloučil. Popka jde bratříčka vyprovodit a pop jde taky. Jdou a rozprávějí. Když přišli k poli, popka řekla popovi:

„Vrať se, otče, domů, co by ses trmácel, já bratříčka doprovodím sama.”

Pop se otočil, ušel tak třicet kroků, zastavil se a kouká: už jsou daleko?

Tulák v tu chvíli povalil popku na zem, vlezl na ni a na rozloučenou ji jebe. A aby udělal z popa ještě většího blbce, nasadil jí na pravou nohu svou čepici a poručil jí, aby zvedla nohu nahoru. A jak ji jebe, popka tou nohou klátí. A pop stojí a dívá se. „Vida,” říká si, „jakej je to milej příbuznej! Vodešel a pořád se klaní a mává mi čepicí na rozloučenou.” Pop si taky sundal čepici a ukláněl se:

„Sbohem, švagříčku, sbohem!”

Tulák tak potěšil popku, že si tři dni koukala pod sukně, jestli ho tam ještě nemá. Dohonila popa a radostí si prozpěvuje.

„Takový léta s ní jsem,” řekl pop, „ale že by zpívala, to jsem ještě nezažil.”

„Tak, otče,” povídá popka, „s bratříčkem jsme se rozloučili, ale

určitě jsme se s ním neviděli naposled."
„Pánbůh dá, že zase přijde!"

Kouzelné mazání

a)

Jednou, před mnoha a mnoha lety, žil v jedné vsi mladý mužik. V hospodářství se mu nevedlo, všechny krávy a koně mu zdechly, zbyla mu jedna jediná kobylka. Hlídal si ji jako oko v hlavě, sám si nic nedopřál, a všechno jenom pro ni, až byla vypasená jako kulička. Jednou svý kobylce podestýlal a hladil ji: „Ty moje kalupinko! Nikoho nemám tak rád jako tebe!”

Uslyšela to dcera ze sousedství, taková udělaná holka, a hned to kamarádkám zateplá pověděla.

„Holky! Byla jsem na zahradě a náš souseď Griška zrovna podestýlal svý kobyle a pak na ni vlezl, hubičkoval ji a říkal:

»Ty moje kalupinko! Nikoho nemám tak rád jako tebe!«”

Holky se mohly smíchem potřhat. Jak Gríšu potkaly, hned na něj pokřikovaly:

„Ty moje kalupinko!”

Co si měl počít, ani vyjít z domu nemohl.

Trápil se. Jednou ho uviděla stará tetka.

„Co že jsi, Griško, tak smutnej? Co tě trápí?”

A on jí všechno vyprávěl.

„Nic si z toho nedělej,” řekla tetka, „to se spraví. Přijď zítra ke mně. Však se přestanou smát!”

Tetka byla mastičkářka, vyhlášená po celý vsi. Večer se u ní scházivaly děvčata. Uviděla mezi nima tu holku, co vyprávěla o Grigorijovi, že leze kobyle pod ocas, a povídá jí:

„Děvenko, zajdi ke mně zejtra po ránu, musím si s tebou o něčem promluvit.”

„Dobře, teta!”

Na druhý den Gríša vstal, oblékl se a přišel k mastičkářce.

„Koukej, Gríšo, abys byl nachystanej! A teď se schovej za pec a buď tam, dokud tě nezavolám.“

Jen se schoval za pec, přišla ta holka.

„Dobrý den, teta!“

„Dobrý, děvenko! Víš, co ti chci říct? Nějak se mi nechceš líbit, nejsíš budeš stonavá.“

„Ale teta, já jsem přece zdravá!“

„Ne, děvečko, to se ti jen zdá! V břiše se ti děje něco moc nepěkného! I když tě to teď nebolí, až to dojde k srdci, bude pozdě na léčení - stejně umřeš! Ukaž, já ti vošahám břicho!“

„Vošahej, teta!“ povídá holka a div nebrečí strachy.

Mastičkářka jí vošahala břicho a povídá:

„Vidíš, měla jsem pravdu! Jen jsem se na tebe včera koukla, hned jsem věděla, že jsi marodná. Máš, děvenko, u srdce žlutou nemoc...“

„Pomoz mi, moc tě prosím!“

„Když jsi nemocná, tak tě budu kurýrovat, ale vydržíš, když to bude bolet?“

„Dělej si, co chceš, třeba mě řež nožem, jen když mi to pomůže!“

„Postav se tady u vokna, vystrč hlavu ven a koukej se, z který strany chodí víc lidí: z levý nebo z pravý? Zpátky se nevhlížej, nebo se to celý zkazí a pak už ti nezbydou ani dva tejdny života.“

Holka vystrčila hlavu z okna a rozhlíží se na obě strany: mastičkářka jí vykasala sukni a povídá:

„Nahni se z toho vokna, ještě víc, a nevobracej se: teď tě namažu dehtovým mazáním!“

Tiše zavolala Grišku.

On jí strčil to svý mazání do pizdy a jak přiráží, holka vrtí zadkem a heká:

„Moje milá tetičko, ta tvoje mast - to je ale slast!“

Griška ji vopíchal a zase se schoval za pec.

„No, děvkeno," řekla mastičkářka, „teď budeš zdravá jako řípa."

„Mockrát děkuju, teta! To kurýrování bylo učiněný blaho!"

„U mě nenajdeš nic špatnýho, ale medicíny pro ženský, starý i mladý, jsou obzvlášť oučinný! A z který strany šlo víc lidí?"

„Z pravý, teta!"

„To máš štěstí! A teď jdi spánembohem domů."

Holka odešla, odešel i Griška. Naobědval se a šel napojit svou kobytku k řece. Holka to uviděla, vyskočila a křičí:

„Ty moje kalupinko!"

On se obrátil a křičí zase na ni:

„Moje milá tetičko! Ta tvoje mast - to je ale slast!"

Holka ztichla a už nechala Grišku na pokoji.

b)

Byl jednou jeden mládenec a ten si navykl chodit kolem kupcova domu: jak jde, odkašlává a říká si:

„Zatracená husa - zaskočila mi!"

Kupecká dcera povídá:

„Můj tatínek má hodně peněz, ale husu ve všední den nemíváme."

„To není v penězích, ale ve štěstí," odpověděl mládenec a šel domů.

Kupecká dcera zavolala jednu starou žebračku a řekla jí:

„Jdi za tím mláďencem a zjisti, co obědvá, já se ti dobře odměním."

Mládenec přišel domů a žebrácká hned za ním: moc prosila, aby ji nechali ve světnici odpočinout, tak ji pustili dovnitř. Ale ten mládenec žil ve velké bídě.

„Maminko," povídá, „není tam něco k jídlu?"

„Polívka vod včera a kaše vod předvčerejška."

„Tak mi dej tu kaši."

Matka mu dala kaši. Mládenec se ptá:

„A vomastek by nebyl? Aspoň lojová svíčka?"

„Na, tady máš kousek."

Položil si ten kousek svíčky na kaši a baštil, až se mu dělaly boule za ušima.

Žebrácká to všechno viděla a pověděla kupecký dceři. Když šel mládenec znova kolem kupcova domu, zase odkašlává a říká:

„Zatracená husa - zaskočila mi!"

A kupecká dcera křičí z okna:

„Jedl jsi svíčku s kaší!"

„Sakra, jak se to mohla dovědět? To jí musela říct ta žebrácká."

Našel žebračku a prosil ji:

„Nedalo by se to nějak spravit? Až budu mít peníze, zaplatím ti."

„Dobře," řekla žebrácká a šla ke kupecký dceři.

„Jak se ti, milostslečno, daří?"

„Ani se neptej, babičko! Nějak mě pobolívá břicho. Co by se s tím dalo dělat?"

„Věděla bych: nech roztopit lázeň a já ti namažu břicho mazáním."

Roztopili lázeň; babka tam schovala mládence, pak přivedla kupeckou dceru, svlékla ji do naha a povídá:

„Musím ti, milostslečno, zavázat voči, aby se ti neudělalo špatně."

Zavázala jí šátkem oči, položila ji na lavici a povídá:

„Teď tě budu mazat lehkým mazáním."

Přejela jí rukou po břiše.

„A teď to bude silnější."

Zavolala potichu mládence, ten vlezl na kupeckou dceru a strčil do ní chuj tak, že na celou lázeň zařvala.

„Jen klid, milostslečno! Ze začátku to vždycky bolí, a jak se to zaběhne, půjde to jako po másle a břicho bude zdravý.“

Mládenec pokračoval, jí se to zalíbilo a povídá:

„Maž, babičko, bez přestání, skvělý je to tvý mazání!“

Mládenec z ní slezl, zase se schoval a babka jí rozvázala oči.

Kupecká dcera se podívala a vidí, že pod ní je krev.

„Co to je, babičko?“

„To z tebe vyšla zkažená krev. Ulevilo se ti?“

„Ulevilo, babičko. Ty máš báječný mazání, sladký jako med. Neuděláme to ještě?“

„Ty bys chtěla?“

„Moc, babičko! Nějak mě to břicho zase chytá.“

Babka jí zase zavázala oči, položila ji na lavici a mládenec ji znova klátí, jak se patří. „Maž, babičko, bez přestání, skvělý je to tvý mazání!“ křičí kupecká dcera.

Mládenec ji volal a schoval se: kupecká dcera vstala a prosí: „Přines mi, babičko, to mazání a tady máš sto rublů za kurýrování!" A tím to skončilo.

A zase jde mládenec kolem kupeckého domu a zase říká:

„Zatracená husa - zaskočila mi!"

A kupecká dcera křičí z okna: „Jedl jsi svíčku s kaší!"

A mládenec jí odpovídá:

„Maž, babičko, bez přestání, skvělý je to tvý mazání!"

Kupecký dceři začalo růst břicho. Matka si toho všimla a ptá se:

„Jakpak to, dceruško, z domu nevytáhneš paty a břicho máš až pod nos?"

„Ach, maminečko, to bude vod toho, jak jsem chodila s babkou do lázně, vona mi tam mazala břicho mazáním, takovým skvělým, sladším než med."

Matka se dovtípila, zavolala si žebračku a ptá se:

„Ty jsi, babičko, mazala v lázni mou dceru nějakým mazáním?“

„Ano, milostpaní.“

„Namaž mě taky!“

Babka upaluje za mládencem.

„Voblíkni se a utíkej do lázně, kupcová chce taky namazat.“

Přišli do lázně; babka zavázala kupcovy voči a položila ji na lavici. Mládenec na ni vlezl a už ji klátí. Kupcová si stáhla šátek z očí, poznala mládence, poděkovala mu za námahu a povídá:

„No, chlapče, žiju s mužem dvacet let, ale takovýhle potěšení jsem ještě nezažila. Tady máš sto rublů a vem si mou dceru za ženu.“

Mládenec se oženil s kupeckou dcerou: já jsem na tý svatbě byl, med a víno jsem tam pil, netrefil jsem do pusy, vyteklo mi na fousy.

Kouzelná píšťalka

Za horama a lesama žil pán a taky tam žil mužik, strašnej chudák. Pán si ho pozval a povídá:

„Poslouchej, mužiku! Svý dluhy neplatíš, a co si na tobě vezmu. Pojď ke mně na tři roky a svý dluhy si vodpracuj.“

Mužik u něj pracoval rok, dva a pak i tři.

Pán vidí, že lhůta už skoro končí, a přemejšlí, co by na mužika našel, aby si ho mohl nechat další tři roky. Zavolal si ho a povídá:

„Poslouchej, mužiku! Tady máš deset zajíců, vyžeň je na pastvu a koukej, abys je přivedl zpátky všechny! Nebo tu budeš ještě tři roky.“

Sotva mužik vyhnal zajíce na pole, všichni se mu rozběhli a byli pryč.

„Co mám dělat?“ říká si mužik. „To je můj konec.“

Sedl si a pláče. Kde se vzal, tu se vzal dědeček a ptá se ho:

„Proč pláčeš, mužiku?“

„Jak bych neplakal, dědečku? Pán mi poručil pást zajíce a voni se mi všichni rozutekli; neštěstí mě teď nemine.“

Dědeček mu dal píšťalku a povídá:

„Tady máš píšťalku, když na ni zapískáš, všichni zase přiběhnou zpátky.“

Mužik poděkoval, vzal píšťalku a sotva na ni písknul, hned se všichni zajíci k němu vrátili. Přihnal je domů. Pán je přepočítal a povídá:

Jsou všichni! Co naděláš!“

Vobrátil se na svou ženu:

„Co bych teď na něj vynašel?“

„Já už vím co, drahoušku," povídá žena, „až zejtra půjde pást zajíce, vezmu si jiný šaty, půjdu za ním a jednoho zajíce koupím."

„Tak dobře."

Mužik ráno vyhnal zajíce na pole a oni se hned rozeběhli na všechny strany. Mužik si sedl na trávu a pustil se do pletení láptí, když tu přijela paní, zastavila, přišla k němu a ptá se:

„Co tu děláš, dobrý muži?"

„Pasu dobytek."

Jaký dobytek?"

Mužik vzal píšťalku a zapískal - a všichni zajíci se k němu seběhli.

„Ach, dobrý muži," povídá žena, „prodej mi jednoho zajíčka."

„To nejde, to jsou pánovy zajíci. A pán je moc přísnější! Von by mě zjezdil;"

Paní na něj naléhala:

„Prodej mi ho, moc tě prosím."

Mužik vidí, že toho zajíce vopravdu moc chce, a tak povídá:

„Mám takovou podmínku, paní."

Jakou podmínku?"

„Kdo mi dá, víš co, tomu zajíce nechám."

„Vem si radši peníze, dobrý muži."

„Ne, nic jinýho nechci!"

Co dělat? Paní nakonec byla mužikovi po vůli. Když od ní vstal, podal jí zajíce:

„Ale moc ho nemačkej, nebo ho zadusíš."

Paní vzala zajíce, sedla si do kočáru a odjela. Mužik zapískal na píšťalku - jak to zajíc uslyšel, vytrhl se paní z rukou a upaloval zpátky k mužikovi. Paní přijela domů.

„Tak co, koupila jsi zajíce?"

„Koupit jsem ho koupila, ale jak ten mužik zapískal na píšťalku, zajíc se mi vytrhl a utekl.“

Na druhý den jela paní za mužikem znova, přistoupila k němu a zase se ptá:

„Co tu děláš, dobrý muži?“

„Pletu láptě a pasu panskej dobytek.“

„Kde máš ten svůj dobytek?“

Mužik zapískal na píšťalku, hned se zas všichni zajíci seběhli a paní zase chtěla jednoho koupit.

Mužik měl stejnou podmínku jako včera, a tak mu paní zase dala. Když dostala zajíce a odjela, mužik zase zapískal na píšťalku a zajíc jí zase utekl.

Třetí den přijel sám převlečený pán.

„Co to, mužiku, děláš?“

„Pasu dobytek.“

„A kde máš ten svůj dobytek?“

Mužik zapískal na píšťalku, a už tu byli zajíci.

„Prodej mi jednoho!“

„Za peníze ho neprodám. Mám takovou podmínku.“

„Jakou podmínku?“

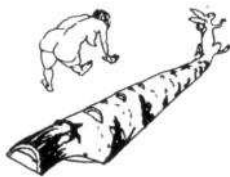
„Dám zajíce tomu, kdo vojebe kobylu.“

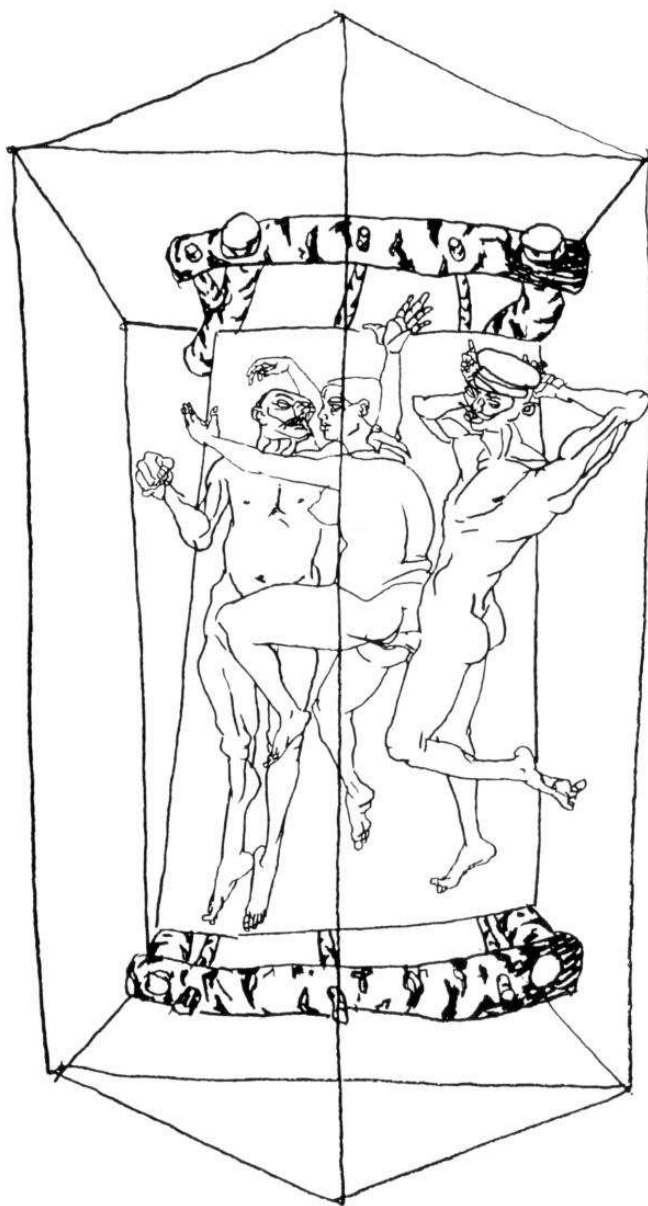
Pán vlezl na kobylu a dopustil se hříchu. Mužik mu podal zajíce a povídá:

„Ale moc ho nemačkej, pane, nebo ho zadusíš.“

Pán vzal zajíce a jel domů; mužik zapískal na píšťalku, zajíc to uslyšel a zase utekl zpátky.

Pán viděl, že si na mužikovi nic nevezme, a propustil ho.

Voják spí a chuj se činí

Byl jednou jeden mužik a ten měl mladou ženu. Do vesnice přitáhli vojáci a tomu mužikovi dali jednoho vojáka na byt. Večer si lehli všichni pohromadě do jedné postele: žena uprostřed a mužik a voják po stranách. Mužik leží a povídá si se ženou, ale voják si vyčíhnul správnou chvíli a zkouší píchat

ženušku zezadu. Na mužika taky přišly chutě, mačkal se na ženu, šáhl jí po pizdě, ale nahmátnul vojácký chuj.

„Co to děláš, vojáku?“

Voják chrápe, jako že tvrdě spí.

„Je to ale halama,“ řekl mužik, „spí si a chuj sám leze do

pizdy.“

„Nehněvej se, hospodáři, vopravdu nevím, jak se tam voctnul!“¹⁶

¹⁶ Varianta. „Co mě chytáš za chuj?“ zařval voják, „ani ženě to nedovolím, natož tobě.“

„A proč, pane vojáku, pouštíš svůj chuj do cizí pizdy?“

„Copak von tam lez?“

„To snad není pravda! Sám jsem ho votamtud' tahal!“

„To musel zabloudit! Ale stejně si ho podám, aby si nezvykal lízt do cizích pizd!“

Zběhlý voják

Zběhlý voják zalezl v noci k jednomu mužikovi do stodoly a zavrtal se do sena, že se vyspi. Sotva zadřímá, když najednou slyší, že někdo jde. Ve vojákovi hrklo a honem leze nahoru na patro. A hele: přišla holka a za ní chasník: přinesli si víno a všelijaký dobroty, postavili to do kouta, vodstrojili se a dali se do vobjímání a muchlování. Chasník povalil holku na seno a už ji vobtahuje: holka jen přiráží zadkem a pak povídá:

„Ach, ty můj miláčku! Co když Pánbůh dopustí a mně se narodí dítětko? Kdo na něj dohlídne, kdo ho zavopatří?“

A mládenec na to:

„Ten, co je nad náma!“

Když to voják uslyšel, neudržel se a zařval:

„Vy jste pěkně vyčuraný! Sami tu šoustáte a já to mám za vás vodnýst!“

Chasník seskočil z holky rovnýma nohama a pryč; a holka taky - upaluje, jako by jí za zadkem koudel hořela!

Voják slezl dolů, posbíral jejich šaty, víno a jídlo a šel svou cestou.

Voják a pop

Zatoužil voják přerážnout popku; ale jak na to? Navlíkl si mundúr, vyfešákoval se, vzal kvér a pochoduje k popovi.

„Tak, otče! Přišlo nařízení, že všichni popi mají bejt vojebaný. Nastav zadek!”

„Ach, vojáku! Nedalo by se to nějak vobejít?”

„To tak! Abych to za tebe vodskákal já! Kalhoty dolů a zadkem ke mně!”

„Slituj se, vojáku! Nešlo by místo mě vojebat popku?”

„No, třeba jo! Ale ať se to nedoví živá duše, nebo bude zle! A co mi za to dáš, otče? Pod stovku nejdu!”

„Tady je, vojáku, jen mě v tom nenechávej!”

„Tak pojd', lehni si do vozu na břicho, na záda si polož popku, na ni vlez já a budu jebat jakoby tebe.”

Pop si lehl do vozu, popka na něj, voják jí nazvedl podolek a už to do ní sází.

Pop ležel, ležel, ale pak to na něj přišlo taky: pták mu ztvrdnul, prolezl dírou ve dně vozu a trčí ven rudej jako krocan.

A popova dcera hledí, hledí a pak povídá:

„Jé, ten voják, ten má ale ptáka! Taťku propích, mamku propích, a ještě mu konec kouká ven!”

Užvaněná žena

Byl jednou jeden mužik a ten si chtěl vyzkoušet, jestli se, když na to přijde, dá svěřit ženě tajemství nebo nedá.

Jednou ho rozbolelo břicho, šel ven a vykadil se. Když se vrátil do světnice, seděl celej zaraženej a vzdychal, jako kdyby udělal něco špatnýho. Žena se ho vyptává:

„Co je to s tebou, nejsi nemocnej? Takovej jsi byl veselej, a teď koukáš jako kakabus!"

„Prosím tě, buď zticha, ženo," povídá mužik, „sám nevím, co se mi to stalo."

Žena dotírala: „No tak pověz, tak mi přece pověz, co to bylo?"

„Byl jsem venku se vysrat. Sotva jsem si sednul a uprd se, ze zadku mi vyletěla straka, a teď mi pořád leží v hlavě, co to má znamenat."

Když to žena uslyšela, hned běžela jako pro něco ke kmotře a vykládá jí:

„Poslouchej, kmotra, co se stalo mému

mužovi: šel se vykadit ven a jen se uprd, ze zadku mu vyletěly dvě straky. Co by to mohlo znamenat?"

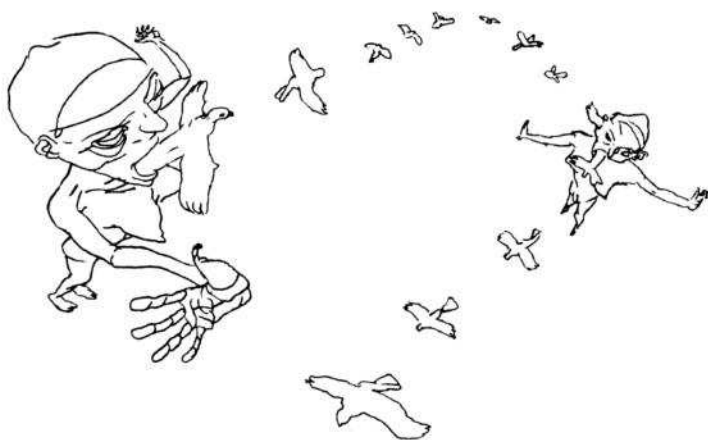
„To nevím, kmotra.“

Poklábosily si a rozešly se. Kmotra běžela hned ke svý kmotře a povídá jí:

„Neslyšelas, kmotříčko Arino, co se stalo Ivanovi? Přišla ke mně jeho žena a povídala, že se chtěl venku vykadit, ale sotva se uprd, vyletěly mu ze zadku tři straky.“

Kmotra Arina běžela k sousedce a vykládala jí, že Ivan se šel vykadit a ze zadku mu vyletěly čtyři straky. Čím dál, tím víc strak přibývalo. Než vobešla novina všechny báby ze vsi, Ivanovi vyletělo ze zadku dvanáct strak; byla z toho taková sláva, že se ani nemohl nikde vobjevit. Koho potkal, každě se ho hned vyptával:

„Tobě přej vyletělo ze zadku dvanáct strak. Prosím tě, vypravuj nám vo tom!“

Jak pop řehtal jako kůň

a)

V jedné vesnici žil pop, velký proutník; sotva uviděl oknem, že kolem jde nějaká mladá ženská, hned vystrčil hlavu a zařehtal jako kůň. V té samé vesnici žil jeden mužik, kterej měl moc hezkou ženu. Chodila každé den den kolem popovýho domu pro vodu: sotva ji pop zahlíd, hned vystrčil hlavu a zařehtal. Když ta žena přišla domů, ptá se muže:

„Mužičku, prosím tě, pověz mi, proč pop řehtá jako kůň na celou ves, když jde kolem jeho domu?“

„Ty jsi ale hloupá! Chce se s tebou pomilovat! Udělej to takhle: když půjdeš pro vodu a pop bude zase řehtat jako kůň »iha-ha-há!«, odpověz mu slabým hlasem »ihi-hi-hí!«. On vyběhne a bude se chtít s tebou domlouvat: ty ho nevodpal, ale pozvi ho.

Až ho budeme mít tady, tak mu to nandáme, aby toho koňského řehtání nechal.“

Žena vzala vědra a šla pro vodu. Pop ji uviděl oknem a zaržál na celou ulici „iha-ha-há!“, a žena mu odpověděla „ihi-hi-hí!“.

Pop vyskočil, natáhl si roucho, vyběhl z domu a hned k ní.

„Tak co, Marjuško? Nezašpásujem si?“

„Proč ne, otče? Muž se vypravuje do města na jarmark, ale nikde nemůže sehnat koně.“

„Tos měla říct dávno! Pošli ho za mnou, půjčím mu svůj pár koní i s vozem. Ať si jede!“

Žena se vrátila domů a povídá muži:

„Tak a tak, půjč si pár koní.“

Mužik se hned vypravil za popem, a ten ho dávno čeká.

„Buďte tak hodný, otče, a půjčte mi pár koní, sjedu na jarmark.“

„S radostí, s radostí, synu!“

Mužik zapřáhl koně do vozu, přijel domů a povídá ženě:

„Tak, ženuško! Vyjedu za ves, chvílku počkám a zase se vrátím. Až k tobě pop přijde, já se vrátím, zabouchám na vrata, von se lekne a bude se ptát, kde by se mohl schovat. Schovej ho tamhle do té truhly se sazema, slyšíš?“

„Tak dobře!“

Mužik si sedl do vozu a odjel za ves. Jak to pop uviděl, hajdy za ženou.

„Buď zdráva, Marjuško!“

„Buď zdráv, otče! Jsme tu teď sami, můžeme se pobavit. Sedni si ke stolu a napij se vodky!“

Pop vypil štamprle a je celej nedočkávej; svlíkl si roucho, kalhoty, zul si boty a míří do postele. Najednou někdo bouchá na vrata. Pop se ulekl a ptá se:

„Kdo to bouchá, Marjuško?“

„Ach, otče! To se vrací můj muž, nejspíš si něco zapomněl!“

„Kam bych se mohl schovat?“

„Tamhle v koutě stojí prázdná truhla, vlez si tam!“

Pop vlezl do truhly a rovnou do sazí. Ani nemuká, sotva dechá.

Žena truhlu zavřela a zamkla.

Muž vešel do světnice. Žena se ho ptá:

„Co že se vracíš?"

„Zapomněl jsem vzít truhlu se sazema, třeba to na jarmarku někdo koupí. Pomoz mi ji dát na vůz!"

Zvedli truhlu s popem a táhnou ji ke dveřím.

„Co že je tak těžká?" povídá mužik, „myslel jsem, že je prázdná, a zatím je tak těžká."

Táhne truhlu a schválně s ní vráží do zdí a do dveří: pop lítá v truhle jako nudle v bandě a říká si: „To jsem se dostal do pěkný šlamastyky!"

Naložili truhlu na vůz a mužik vodjel s popovýma koňma do města; sotva vyjel na cestu, pobídl koně bičem a voni se rozběhli tryskem.

Jede naproti pán a říká sluhovi:

„Jdi, zastav toho mužika a zeptej se ho, kam se tak žene?"

Sluha běží a křičí:

„Hej, dobrý muži, stůj! Zastav!"

Mužik zastavil.

„Pán mi poručil, abych se tě zeptal, kam se tak ženeš?"

„Chytám čerty, proto se tak ženu."

„A chytil jsi aspoň nějakýho?"

„Jednoho jsem chytil a druhýho honím, ale tys mi to překazil. Teď už ho nechytnu!"

Sluha to řekl pánovi.

A pán se hned vypravil za mužikem.

„Ukaž mi, kamaráde, toho čerta: jaktěživ jsem žádnýho neviděl."

„Když mi dáš sto rublů, tak ti ho ukážu."

„Tak dobře," povídá pán.

Mužik si vzal vod pána sto rublů, v otevřel truhlu a v truhle sedí pop - celej v omáčený, vyvalený v sáčkách, vlasy mu trčej na všechny strany.

„Ten je hrozný," řekl pán, „vopravdovskej čert je to! Dlouhý vlasy, černá huba, vyvalený voči!"

Mužik svého čerta zase zavřel a jel dál do města. Přijel na náměstí, kde byl jarmak, a zastavil.

„Co prodáváš?" ptají se ho.

„Čerta!" odpovídá.

„A kolik za něj chceš?"

„Tisíc rublů."

„Za mň bys ho nedal?"

„Nedal! Tisícovku - a ani vo rubl mň."

Kolem mužika se seběhl takovej dav lidí, že by jablko nepropadlo.

Přišli dva bohatý kupci a nějak se protlačili k vozu.

„Mužiku, prodej nám čerta!"

„Prodám, proč by ne?"

„A kolik za něj chceš?"

„Tisíc rublů, ale jen za čerta, bez truhly. Truhlu potřebuju, kdybych chytil ještě jednoho, abych ho měl kam dát."

Kupci se složili a dali mu tisíc rublů.

„Račte si ho vzít!" řekl mužik a otevřel truhlu.

Pop vylít a trapem pryč. Vrhel se přímo do davu, ale lidi se strašně lekli, rozprchli se a tak se mu podařilo utýct.

„To je ale čert! Takovému se dostat do drápů - a byl by konec!" říkali si kupci mezi sebou. A mužik se vrátil domů a odvedl koně k popovi.

„Děkuju vám, otče, za půjčení. Měl jsem dobrej vejdělek - tisíc rublů."

Když pak žena šla pro vodu kolem popového dvora, zahlídla popa a zařehkala: „Ihi-hi-hí!"

Jdi do prdele!" povídá pop. „Tvůj muž mi dal! Děkuju, nechci!"
A od té doby už pop nikdy neřehtal jako kůň.

b)

V jednom carství, v jednom mocnářství žil pop a tomu se tuze líbila žena jednoho mužika: jak jen jde s vědra pro vodu - von začne řehtat jako kůň. Vona mu jednou odpovídala a taky zařehtala. Pop hned vyběhl:

„Copak, ty chytrá hlavičko, nemohli bysme se seznámit blíž?"

„Mohli, otče, ale musím ještě něco zařídit."

Přišla domů a povídá muži:

„Pop si chce se mnou začít a přijít na noc."

„No co? Ať si přijde, pojedu vorat, ale vrátím se a načapám ho: třeba bysme na tom mohli něco trhnout."

Mužik jel na pole schválně kolem popovýho domu.

„Kampak jedeš, synu?"

„Vorat jedu, otče! Dej mi na cestu požehnání!"

„Bůh ti žehnej," povídá pop.

A žena se hned vydala pro vodu, potkala se s popem a povídá:

„Muž vodjel na pole. Přijď, otče, dneska večer. Připravím ti něco dobrýho a ty přines víno."

Pop se nemohl večera dočkat; trapem se voblík, do kapsy si strčil peníze, vzal láhev vína a běžel k mužikovy ženě.

Přišel tam.

„Bud' zdráva, chytrá hlavičko!"

„Bud' zdrav, otče!"

Pop vytáhl láhev a postavil ji na stůl: pojedli, popili jak se sluší a patří. Pak pop začal ženě šahat na prsa a tahat ji k posteli.

Vtom někdo klepe na okno.

„Votevři, ženo! Co se zamykáš? Nemáš tam někoho?"

„Počkej, mužičku, hned votevřu."

Pop se vyděsil.

„Co mám dělat? Kam se mám schovat?“

A žena mu říká:

„Víš co, otče, rychle shod' šaty, natáhni si tyhle hadry a sedni si tady u pece. Když se bude muž ptát, řeknu mu, že přišel žebrák, prosil vo nocleh a já jsem ho pustila dovnitř.“

Domluveno - uděláno. Muž vešel do světnice.

„Copak ses, muži, vrátil tak brzo? Říkal jsi přece, že jedeš na tři dni.“

„Ále, zapomněl jsem si soudek s vodou. A koho to tu máš?“

„To je potulnej žebrák, prosil mě vo nocleh a já jsem ho pustila dovnitř.“

„No dobře, hospodyně! Navečeříme se a půjdeme spát, zejtra časně ráno musím jet.“

Sedl si ke stolu a dal se s chutí do jídla.

„Nechceš se napít vína?“ povídá žena.

„Copak nějaký máme?“

„Máme, zašla jsem k mamince a ta mi dala celou láhev.“

Mužik se pořádně napil a povídá popovi:

„Posaď se, krajane, a vem si s náma.“

Pop na něj kouká a mlčí.

„Koukni, ženo! Jak tak chodil po tom božím světě, celej zárost a s takovejma fousama se teď stydí mezi lidi. Vidíš ho, jak je zaraženej? Podej mi nůžky, já mu ty fousy ušmiknu!“

Žena mu podala nůžky a mužik popovi dočista vostříhal všechny fousy. A pak povídá:

„Hej, ženo! Běž k popce a pozvi ji, aby k nám zašla, že ji pohostíme. Je to hodná ženská.“

Žena zaběhla k popce a pozvala ji; ta byla ráda, vyskočila, voblíkla se a šla k mužikovi.

„Co jdeš tak dlouho, paňmaminko?“

bouchat, shodil ze sebe žebrácký hadry a leh si k popce. Popka ho chce chytit za fousy, ale vidí - fousy nikde!

„Kdo tě, otče, takhle vobral?”

„Ten, kdo tě v posteli probral!”

A popka už byla zticha.

Chytrá žena

Byl jednou jeden kovář a ten měl ženu - učiněnou krasavici. Byli hrozně chudý. Jednou povídá kovář ženě:

„Poslyš, ženo, co budeme dělat? Kde vezmem peníze? Kdyby sis aspoň vopatřila nějaký amanty! Ty bys mohla klidně uhnat i boháče. Jdi do města, třeba se nějaké hejl chytí. Ale nespěť to: když se s někým smluvíš, vem vod něj peníze a řekni mu, aby přišel v noci do kovárny, ale ne dveřma - komínem. Já tam budu připravená a podám si ho.“

Kovářka se vyparádila a vyrazila do města. Potkala známého popa.

„Buď zdráva, kovářko! Copak, muže máš doma?“

„Nemám, otče! Pán si ho zavolal na celej měsíc na práci a já jsem teď sama.“

„Ale dcero, to je dobře, že jsi sama. Nemoh bych k tobě přijít na noc?“

„Proč ne, otče, dej mi ale dvacet rublů.“

„Tady je máš, dcero. A přijdu k tobě hned po večerní mši.“

Jen přijď, otče, ale ne do chalupy. Budu spát v kovárně a hlídat mužovo nářadí: tak tam vlez potichu komínem.“

„Dobře, dcero!“

Vzala vod popa dvacet rublů a šla dál. Potkala chrámového starostu.

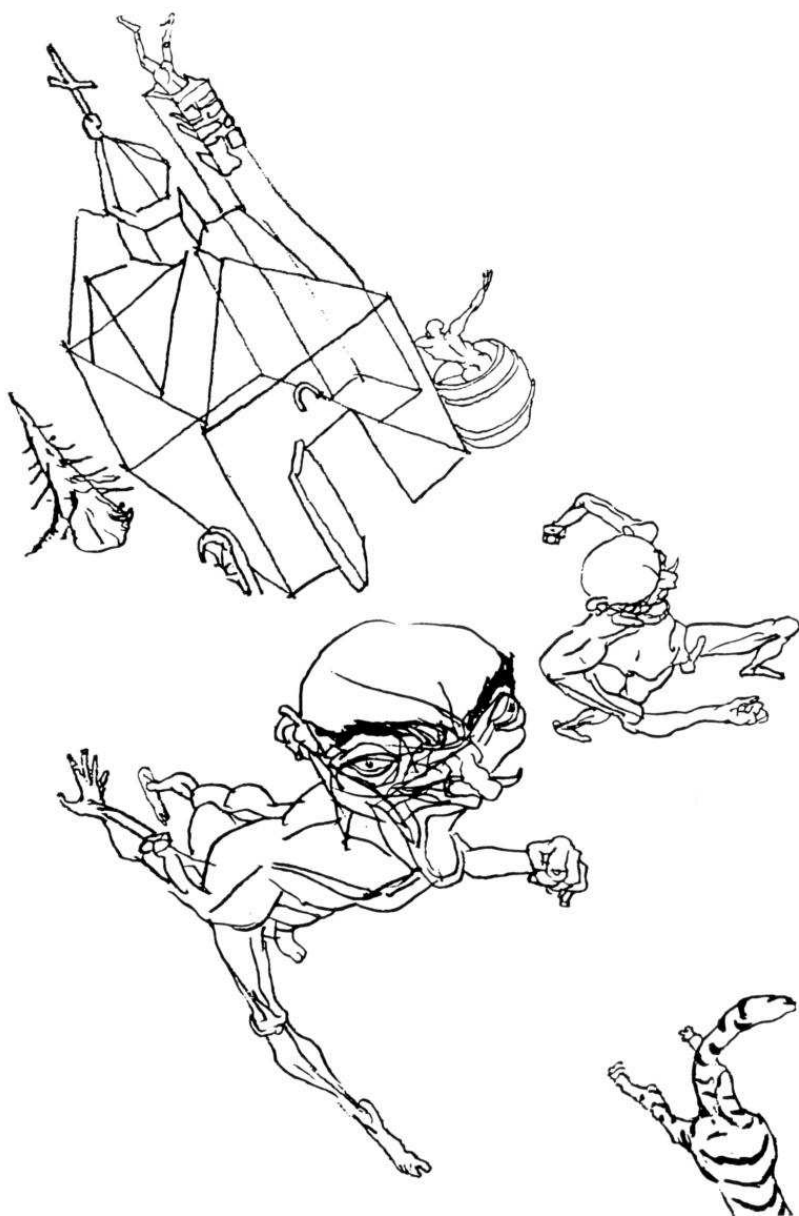
„Á buď zdráva, kovářko!“

„Buď zdráv, starosto!“

„Copak, muže máš doma?“

„Nemám, šel k pánovi pracovat na celej měsíc, tak jsem teď sama.“

„Nemoh bych za tebou přijít třeba jen na jednu noc?“

„Proč ne? Jsem teď svoje paní. Dej mi dvacet rublů a přijď večer co nejpозdějc. Budu spát v kovárně. Jak přijdeš, nebouchej, ať tě nikdo neslyší, ale vlez potichu komínem.“

„Tak dobře!“

Vzala vod starosty dvacet rublů a šla dál. Potkala cikána.

„Bud' zdráva, matičko!“

„Bud' zdrav, cikáne!“

„Copak, kochanečko, muže máš doma?“

„Nemám, vodjel na celej měsíc pracovat k pánovi. Tak jsem teď sama.“

„Jéje, to bych moh k tobě přijít na noc!“

„Proč ne? Přijď, cikáne! Dej mi ale dvacet rublů.“

Cikán vytáh peníze.

„Na, moje kochanečko! Večer jsem u tebe jako na koni.“

„Přijď přímo do kovárny, cikáne, a vlez potichu komínem: budu na tebe čekat.“

„Tak dobře, moje milenko!“

Kovářka se vrátila domů a povídá:

„No, mužičku, přijdou za mnou v noci tři amanti: vod každého jsem vybrala dvacet rublů.“

„Sláva Bohu, ženo! A já jim teď ukážu!“

Nastal večer. Kovář se sebral a šel do kovárny, rozdělal voheň, strčil do výhně kleště a čekal na amanty.

Když pop vodsloužil večerní mši, podkasal si roucho a horempádem letí do kovárny. Za ním se žene starosta.

„Kampak, otče?“

„Nikomu ani slovo, synu! Zhřešil jsem před Bohem, jdu ke kovářce na noc, dal jsem jí předem peníze.“

„Ale já tam jdu taky, otče!“

„To nevadí, synu! Půjdem voba, aspoň nám bude veselejc.“

Když už byli u kovárny, dohonil je cikán.

„Kampak jdete, duchovní otcové?”

„Nikomu ani slovo, cikáne! Jdeme k jedny ženský na noc, tady do tý kovárny.”

„Ale duchovní otcové, já tam jdu taky!”

„Tak pojd' s náma.”

Přišli tam všichni tři.

„Kdo vleze do komína první?”

Pop povídá:

„Já, jsem z vás nejstarší.”

„Tak lez, otče!”

Pop si svlík roucho a kalhoty a zul si i boty. Starosta s cikánem mu uvázali do podpaždí provaz a chtějí ho spouštět do komína.

Pop jim povídá:

„Jak si to vodbydu, zakřičím šup! A vy mě hup! Vytáhnete.”

Jak spustili popa do komína, kovář popadl rozžhavený kleště a chytil těma kleštěma popa za moudí, že zařval jako tur.

„Šup!”

A voni ho hup! Vytáhli nahoru.

„Copak, otče, že jste to pořídil tak brzo?” ptá se ho cikán.

„Ale, synu, ta má tak rozhicovanou pizdu, jen jsem se jí dotknul, jako by mě vožeh voheň! S takovouhle ženskou jsem v životě nic neměl!”

„Teď polezu já!” řekl starosta.

„Lez!”

Starosta ze sebe shodil šaty. Pop s cikánem mu uvázali do podpaždí provaz a spouštějí ho do komína. Kovář vzal rozpálený kleště a chytil i druhýho amanta za moudí.

Starosta zařval:

„Šup!”

A voni ho táhnou nahoru.

„No," povídá starosta, „nebylo těch dvacet rublů vyhozenejch. Lez teď ty, cikáne!"

Já, duchovní otcové, to udělám jinak: dokud ji nevojebám třikrát, nepůjdu pryč. Tak mě nevytahujte nahoru, dokud třikrát nezakřičím šup!"

„Tak dobře."

A už spouští cikána. Kovář uslyšel, že do komína leze třetí amant, vzal z výhně rozžhavený kleště a chytil cikána přímo za moudí. Cikán řve jako prase na noži:

„Šup!"

Ale voni ho nevytahují. Cikán řve podruhé:

„Šup!"

Ale voni ho zase nevytahují. Cikán řve potřetí:

„Šup! Šup! Tady se nejebe, tady se peče zaživa! Do prdele - šup!"

Pop a starosta konečně hup! a táhnou cikána nahoru. Moudí má celý vožehnutý a vopelichaný. Cikán se pustil do popa:

„Ty kundopase! Ty kokote! Proč jsi neřek, čím tam člověka uctěj? Čert aby tě vzal, měli uškvařit kulky jen tobě! Pane Bože, já jsem to z vás schytil nejhůř!"

„To nic, synu, když nás ta svině takhle převevzla, zajdeme k ní do chalupy a vyřídíme si to s ní."

Nějak se povoblíkali a táhli ke kovářce. Když přišli do chalupy, zastihli ji samotnou.

„Co jsi nám to, ty babo mizerná, provedla?"

„Ale páni moji milí," odpovídá kovářka, „vždyť já jsem z toho sama nešťastná, že mého muže přines čert domů. Z ničeho nic se vrátil a šel večer do kovárny pracovat. Posadte se, vzácní hosté, trochu se hodím do pucu: noc je dlouhá a bude celá naše. Muž teď bude v kovárně až do rána."

Hosti si sedli. Najednou jde kovář domů: dělá, že je nalitej, mlátí do dveří a huláká:

„Votevři, ty couru!"

Jak to hosti uslyšeli, vylítli jako uštknutý.

„Kam se teď máme schovat?"

„Nebojte se, já vás schovám, dyť je namazanej a bude hned chrápat. Ty, otče, se co nejrychlejc vysleč do nahá a postav se u dveří: řeknu mužovi, že jsem koupila statuji svatýho."

Pop ze sebe shodil roucho, kalhoty, košili i boty, postavil se do rohu u dveří a rozpustil si culík a fousy.

„A kam se poděju já?" ptá se starosta.

„A kam já?" křičí cikán.

„A vy se, milí páni, taky svlíkněte do naha. Tebe," povídá starostovi, „přivážu provazem na bidlo a řeknu mužovi, že jsem koupila velkej džbán; a ty, cikáne, si vlez sem do tý kádě s kvasem, tam se schováš a von tě neuvidí."

Svlíkli se teda do naha: starostu kovářka přivázala na bidlo a cikán si vlez do kádě. Kovářka votevřela mužovi dveře a von hned poroučí:

„Ženo, sem s večeří!"

Kouknul a vidí, že v rohu stojí pop.

„Co to tady stojí za čerta?"

„Nehřeš! To není žádněj čert, to je svatej!"

„A moclipak jsi za tak velkou statuji dala?"

„Zejtra ti to povím, teď si lehni."

Kovář zapálil svíčku, přišel k popovi, vzal ho za chuj a ptá se ženy:

„A tohle je co?"

„Na to se stavějí svíčky."

„No tak ji tam postavím."

Vzal svíčku a lepí ji na chuj. Ale vona ne a ne držet, pořád padá.

„Musím ji nahřát, to bude držet lip."

A svíčkou připaluje konec popovýho chuje. Pop se uprd, přeskočil stůl a trapem z chalupy - peláší dočista nahatej!

„Ty couro!“ zařval muž, „ty jsi nekoupila svatýho, ale čerta! Vždyť von utek - a peníze za něj jsou v hajzlu.“

Pak přišel k bidlu:

„Co to tady visí?“

„Koupila jsem velkej džbán na vodu.“

Jakej džbán, to je přece přímo sud! A je vůbec pevněj?“

„Bouchala jsem do něj pěstí - má dobrej zvuk.“

„Počkej, zkusím to polenem, jestli se nerozbije.“

Muž vzal poleno a vši silou praštil starostu do žeber. Starosta se točí na bidle jako korouhvička. Najednou se provaz přetrh, starosta spad rovnou na hubu, vyskočil a útek.

„No to byla koupě!“ povídá kovář. „Dej mi napít kvasu!“

Přšel ke kádi a vidí, že tam sedí cikán potopenej až po bradu, jenom nos mu kouká ven. Kovář se pokřižoval:

„To jsme to dopracovali. Žes tu kád' nevymejvala vod naši svatby a do sedliny se už dali čerti?“

Položil na kád' s cikánem víko a pevně ho hřebíkama přitlouk. Nahej cikán tam vo hladu sedí den, sedí dva. Na třetí den zapřáh kovář kobyly, kád' postavil na vůz a jede k jezeru. Přijel tam a zastavil. Zul se, vyhrnul si kalhoty, vlez do vody a chodí s bičem vokolo jezera, jako že chytá ryby. Po chvíli jde kolem pán.

„Bud' zdráv, dobrý muži!“

„Co mě zdravíš, pane, jen jsi mi překazil lov.“

„Jakej lov?“

„Zrovna teď mi začal brát čert, ale jak tě uslyšel, už ani neťukne.“

„Co si to vymejšíš?“

„Nic si nevymejšíím. Jednoho jsem už chytil a strčil do kádě, a druhýho jsi mi vyplašil.“

„Ukaž mi toho, co jsi chytil!“

„Neukážu, pane.“

„Tady máš padesát rublů.“

„Můj pán mi dává stovku.“

„Tak tady máš stovku!“

Kovář si vzal vod pána stovku a votevřel kád': vyskočil voduť cikán celej zadělanej vod kvasu a upaluje pryč.

„Vopravdickej čert!“ řekl pán a upliv si. „Takovejch let jsem na světě, ale čerta vidím prvně.“

Kovář se vrátil domů a povídá ženě:

„Tak jsem, ženo, prodal cikána za sto rublů: ted' ještě musím prodat popovy šaty a bude to v čajku.“

Voblík si popovo roucho, vzal si jeho hůl a časně ráno se vypravil k popovému domu. Pop kováře uviděl a myslí si:

„To bude zlý, jestli to lidi poznají.“ A prosí kováře:

„Synu, buď tak hodnej a neproducíruj se tady před licíma.“

„Co mi za to dáš? Vykoupíš se za sto rublů?“

„Ale jakejch sto? Sto padesát ti dám!“

Kovář dal popovi jeho roucho a hůl a vzal si vod něj sto padesát rublů. Vrátil se k ženě a žili vo trošku lip než dřív.

Nikolaj Sosnovský

Byl jednou jeden děda a ten měl mladou ženu. Naučil se k nim chodit jistej mládenec - Těrjoša. Děda se to dověděl a povídá svý ženě:

„Ženo, byl jsem v lese a natrefil jsem tam na Mikolu Sosnovskýho. Ať ho poprosíš, vo co chceš, všecko ti splní."

Sám po ránu utíkal do lesa, našel starou vykotlanou sosnu a vlezl si do dutiny. Jeho žena napekla pirohy, nasmažila koblížky a lívance a šla se do lesa pomodlit k Mikolovi Sosnovskému.

Přišla ke stromu, uviděla v něm schoulenýho dědouška a pomyslela si:

„To bude určitě ten zázračnej Mikola Sosnovskej!"

Modlila se k němu:

„Svatej Mikolo, dej, ať můj dědek voslepne!"

A její muž odpovídá:

Jdi, ženičko, domů, tvůj muž bude slepej jako krtek, a ten košík s pirohama nech tady."

Žena postavila košík s pirohama u stromu a vrátila se domů. Děda vylezl ze stromu, nadlábnul se pirohů, koblížků a lívanců, uřízl si hůl a šel domů. Jde a hmatá kolem sebe jako slepec.

„Copak, muži," ptá se ho žena, „co se tak šouráš? Ty nevidíš?"

„Ach, ženuško, takový neštěstí, nevidím dočista nic!"

Žena ho chytila v podpaždí, zavedla do chalupy a uložila na pec. K večeru přišel za ženou její amant.

„Teď se nemusíš ničeho bát," říká mu žena, „můžeš za mnou přijít, kdy chceš. Byla jsem v lese a pomodlila jsem se k Mikolovi Sosnovskému, aby můj starej muž voslep; a taky že se zrovna vrátil domů a nevidí dočista nic."

Žena napekla lívance, postavila mísu na stůl a Těrjoša se cpal jako nezavřenej.

„Koukej, Těrjošo," povídá žena, „ať ti ty lívance nezaskoče, radši dojdu ještě pro máslo!"

Sotva vyšla ze světnice, děda vzal kuši, namířil, na Těrjošu

vystřelil a nadobro ho zabil. Pak slezl z pece, svinul lívanec do trubičky a nacpal ho Těrjošovi do krku, jako že se tím lívancem udusil, a pak zase vylezl na pec. Přiběhne žena s máslem, a co nevidí: sedí tam mrtvěj Těrjoša. „Vždyť jsem ti to říkala: nejez ty lívance nevomaštěný, nebo se udávíš, ale tys mě neposlech - a teď to máš!"

Popadla ho, vodtáhla pod most a sama šla

spát. Ale samotný se jí spí špatně, a tak k sobě volá dědu. Děda povídá:

„Mně je tady dobře!"

A ležel na peci dál. Najednou zakřičel jakoby ze spaní:

„Ženo, vstávej, pod mostem leží mrtvěj Těrjoša!"

„Ale prosím tě, něco se ti zdálo!"

Děda slezl z pece, vytáhl Těrjošu zpod mostu a odvedl ho k bohatému mužikovi; uviděl tam bečku s medem, Těrjošu vo ni vopřel a strčil mu do ruky lžíci, jako že ujídá med. Mužik vidí, že mu někdo krade med, běží a vezme Těrjošu vší silou po hlavě: ten se svalí na zem. Děda vyskočí, zpoza rohu a popadne mužika za límec:

„Tys ho zabil!"

„Tady máš sto rublů a nikomu ani muk!" prosí mužik.

„Dej mi pětistovku, nebo tě dám k soudu!"

Mužik mu dal pět set rublů: děda chytil mrtvého a odvedl ho na faru; vyvedl z popovy stáje koně, posadil na něj Těrjošu, přivázal mu vopratě k rukám a koně pustil. Pop vyběhl, nadává Těrjošovi a chce ho chytit: kůň se lekl, namířil si to přímo do stáje; Těrjoša bác hlavou vo futro a slítnul na zem. Děda vyskočil zpoza rohu a popadl popa za fousy:

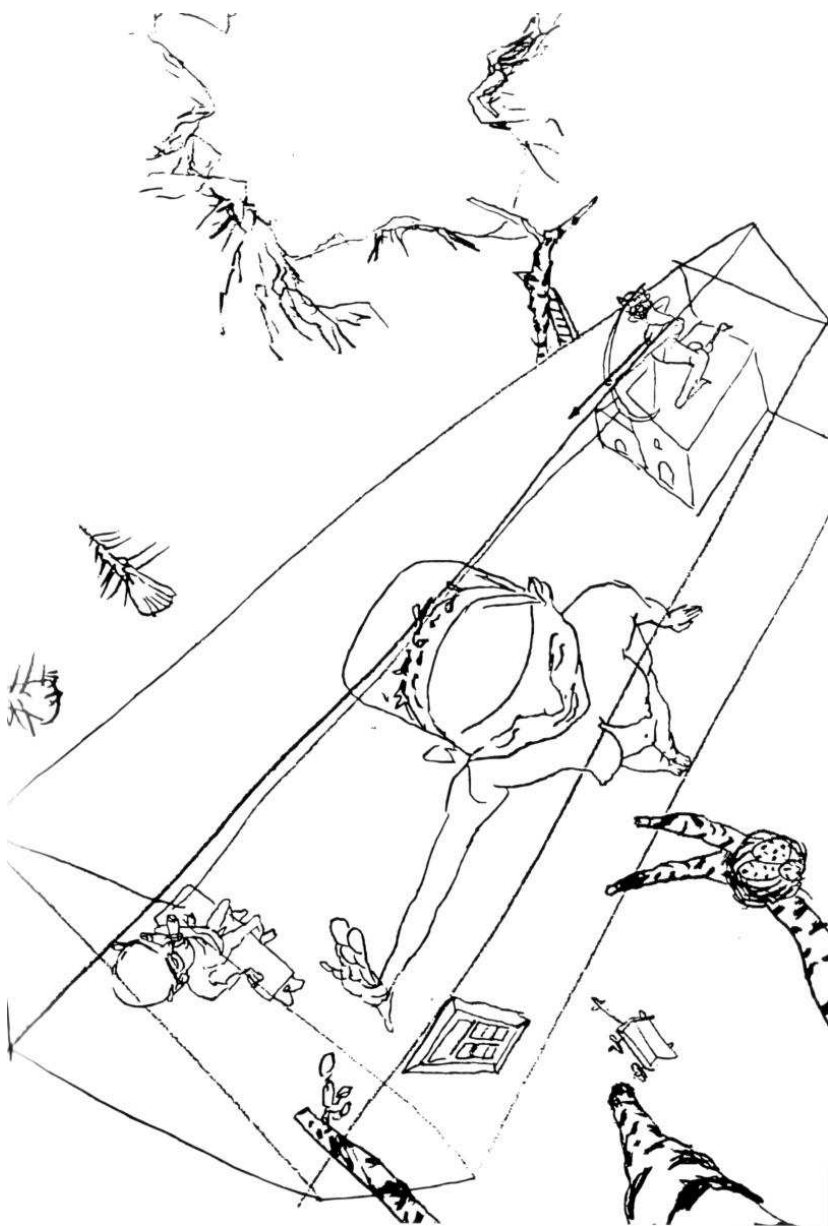
„Tys ho zabil! Jdeme rovnou k soudu!"

Nedalo se nic dělat, pop mu dal tři sta rublů.

„Nikomu ani slovo!"

A Těrjošu pohřbil.

Dva bratři ženiši

Byl jednou jeden mužik a ten měl dva syny na ženění. Radil se s ženou:

„Kterýho bysme měli voženit dřív - Gricka nebo Lavra?“

„Voženíme toho staršího," povídá žena.

Začali shánět nevěstu, a takhle vo masopustě našli jednu v sousední vsi. Počkali do Velikonoc, a hned jak bylo po hostině na konci půstu, Gricko s Lavrem se vypravili za nevěstou. Zapráhli koně a nasedli do vozu. Lavr je ženich, a tak si sedí jako pán a Gricko mu dělá kočího. Sotva vyjeli za ves, na Lavra přišlo sraní: moc se při tý hostině přežral.

„Gricko," povídá, „zastav.“

„Proč?“

„Potřebuju se vysrat.“

„Ty jsi ale blbej! Copak budeš srát na naše pole? Vydrž to, až dojedeme na cizí - a tam si ulevíš!“

Nedalo se nic dělat, Lavr to drží, až je mu z toho zle a voblejvá ho pot. A už jsou u cizího pole.

„Tak, bratře, buď tak hodnej a zastav," povídá Lavr, „už to vopravdu nemůžu vydržet.“

„Ty jsi ale blbej," povídá Gricko, „to je s tebou práce! Proč jsi neřek, když jsme jeli přes naše pole, tam ses mohl vysrat klidně. Ale teď, na cizím, to víš: ještě nás někdo uvidí, zmlátí nás a sebere nám koně. Ještě chvilku to vydrž: jak přijedeme k tvému tchánovi, vyskočíš hned z vozu a rovnou do kadibudky, a tam si ser co ti prdel ráčí a já zatím vypráhnou koně.“

Lavr sedí na voze celej ztrápenej a drží to za všech sil. Když přijeli do sousední vsi, zamiřili k tchánovému dvoru. U vrat čeká na svýho nastávajícího zetě tchyně.

„Pěkně u nás vítám, synáčku! Už se tě nemůžeme dočkat!"

Ženich bez jedinýho slova vyskočil z vozu a trapem do kadibudky.

Tchyně si myslela, že se zeť stydí, chytla ho za ruku a povídá:

„Co se stydíš, chlapče? Jen se nestyď, u nás nikdo cizí není, pojd' pěkně k nám dovnitř."

Zatáhla ho do chalupy a usadila ke stolu na čestný místo. Lavr to už nevydržel, vyběhlo to z něj samo a nasral si plný kalhoty; sedí na lavici a bojí se pohnout. Tchyně pobíhá sem a tam, nosí před něj všelijaký dobroty, přinesla láhev vína a první sklenici podává ženichovi. Sotva se ženich se sklenicí v ruce postavil, hovna mu začaly týct po stehnech do holínek a po světnici se rozšířil ukrutnej puch.

Co to tady tak smrdí? Tchyně prohledává každé koutek, jestli tam děti něco nenatropily, ale nikde nic. Přichází k hostům:

„Vodpusťte, vzácní hosti, ale na dvoře nemáme vždycky umetýno, možná že někdo z vás šláp do hovna. Vstaňte a já se vám podívám na boty." Tchyně se podívala na boty Grickovi - a nic, tak šla k Lavrovi:

„Zeťáčku, ty jsi hned, jak jste přijeli, běžel ke kadibudce - nezamazal ses tam vod něčeho?"

Začala ho vošahávat a sotva mu šáhla na kolena, měla celý ruce zaprášený.

Vyjela na ženicha:

„Zbláznil ses, nebo co? Co to má bejt? Tys k nám nepřišel na návštěvu, ale chceš se nám vysmívat, mizero! Ještě jsi neměl sousto v hubě a už ses u stolu zesral! Táhni k čertu, toho si vem - ne naši dceru!"

Hned dceru zavolala a povídá:

„Moje drahý dítě! Nedám ti požehnání, aby sis vzala tady toho sralu, vem si jeho bratra, to bude ženich pro tebe!"

Vodstrčili Lavra stranou a na čestný místo posadili Gricka. A jedli a pili a veselili se až do večera. Přišla noc a bylo na čase jít spát. Tchyně povídá hostům:

„Jděte si spánembohem lehnout do novýho stavení a ty, dcero, tam ženichovi ustel. Ale tomuhle posranci nestel, ať leží na holý lavici!“

Uložili se: Gricko v peřinách a Lavr na lavici. Nemůže usnout, pořád přemejšlí, jak by se bratrovi pomstil. Slyší, že Gricko tvrdě spí, vstane z lavice, chytí stůl, potichoučku do přitáhne ke dveřím a sám si zase lehne. Vo půlnoci se Gricko vzbudil, má břichabol a potřebuje jít ven: jde ke dveřím a praští se vo stůl.

„Co to je? Kde jsou dveře?“ diví se. Vrátil se zpátky a hledá znova, ale kam se votočí, všude jen samý stěny.

„Kam se poděly dveře?“

Chce se mu už strašně srát. Co má dělat? Přičapl si u stolu a nadělal takovou hromadu, že by se nevešla na lopatu. Když se vysral, uvažuje:

„To není dobrý, nějak bych to měl uklidit.“

Rozhlíd se kolem a uviděl v dřevěný stěně mezi trámama širokou škvíru. Tak že tam to hovno hodí. Ale do škvíry se netrefil, hovno se rozpláclo vo stěnu a vodrazilo se mu přímo do ksichtu. Gricko se votřel rukama, nabral ještě hrst a hodil podruhy - a zase to samý. Celý stěny zmazal a sebe taky. Potřeboval se umejt: hledal vodu, hledal, hledal, až nahmatal na peci štandlík s červenou barvou, která zbyla vod Velikonoc, když se barvily vejce.

Vytáhl ho a vomyl si v něm ruce a hlavu.

Znova si lehnul a sotva usnul, bratr vstal a stůl zase přetáhl na starý místo. Jen se rozednilo, přišla nevěsta budit ženicha.

„Vstávej, miláčku!“ říká mu. „Snídaně už je hotová.“

Podívala se na něj a vidí, že ženich vypadá jako čert; vyděsila se a vyběhla ven. Přiběhla k mámě a brečí na celý kolo.

„Co brečíš?" ptá se máma.

„Jak bych nebrečela? Sama se jdi podívat, co se děje v naší chalupě!"

„Co by se dělo? Spí tam tvůj ženich s bratrem."

„Jakej ženich? To je čert a ne ženich!"

Šli tam všichni tři: táta, máma, nevěsta. Jen vešli, ženich je uviděl a celej se rozzářil: jenom voči mu svítí z modrého ksichtu - učiněnej ďábel! Vyběhli ven. Táta pevně zamknul chalupu a šel k popovi.

„Pojď, otče, požehnej nám novou chalupu a vyžeň vodtud' nečistý síly: voni se nám tam usadily."

„Co to povídáš, synu, u vás že se usadili čerti? Ale já se, synu, čertů hrozně bojím."

„Neboj se, otče! Mám kobylu, kdyby něco, vyskočíš na ni a zmizíš. To tě nechytí ani ptáček, natož čert!"

„No, synu, když to teda musí bejt, půjdu a tu nečistou sílu vyženu, ale jen když kůň bude můj!"

„Bude, bude," ujišťuje ho mužik a hluboce se klaní.

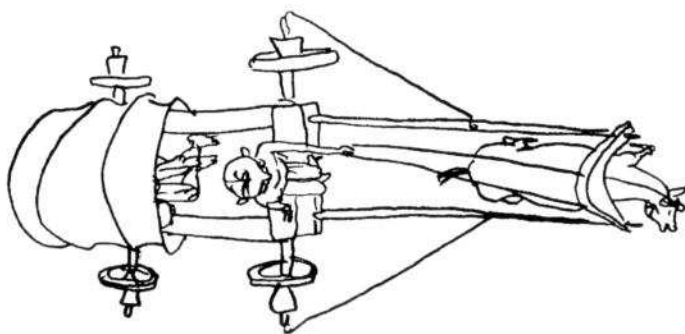
Pop přišel k chalupě, vzal s sebou dýčka a kostelníka, natáhl si roucho a vzal do ruky kadidelnici a zapálil kadidlo: všichni tři chodí kolem chalupy a propěvují.

„Vida," myslí si Gricko, „pop žehná chalupě, postavím se u dveří a až

vejde dovnitř, poprosím ho taky vo požehnání." Postavil se u dveří a čeká.

Pop vobešel chalupu třikrát, přistoupil ke dveřím a sotva překročil práh, Gricko k němu natáhl svou modrou ruku. Pop couvl, vyskočil na kobylu a mlátí ji místo bičem kadidelnici. Jednou se rozmáchnul tak, že se jí trefil přímo pod vocas. Kobyla se vzpíná, vyhazuje, pak klopejtia, pop jí přeletěl přes hlavu, dopadl na zem a bylo po něm.

A ženiši hlupáci se vrátili domů s nepořízenou.

Bezhlavá nevěsta

a)

Byl jednou jeden mužik a ten měl ženu a syna. Jednou odvedl na jarmark krávu a prodal ji mužikovi ze sousední vesnice; zapili litkup a začali si říkat kmotře.

Od té doby se pokaždý, když se potkali, uctívali vodkou. Jednou se sešli v krčmě.

„Buď zdráv, kmotře!“

„Buď zdráv, kmotře! Jakpak se daří tvý krávě vodě mě?“

„Chvála Bohu, dobře!“

„Chvála Bohu! A podívej, kmotře, co kdybysme dali dohromady naše děti?“

„Proč ne? Ty máš syna na ženění a já dceru na vdávání.“

„Tak co, plácnem si?“

„Plácnem!“

Popovídali si a rozešli se. Vrátil se domů mužik, co prodal krávu, a povídá synovi:

„No, synku, poděkuj mi! Našel jsem ti nevěstu.“

„A kdes ji našel, tatínku?“

„Vzpomínáš si na toho kmotra, kterému jsem prodal krávu?“

„Vzpomínám, tatínku.“

„A ten kmotr má dceru - hotovou krasavici.“

„Copak tys ji viděl?“

„Vidět jsem ji neviděl, ale von to povídal.“

„Když jsi ji neviděl, tak to nemůžeš říct. Kupovat zajíce v pytli se nevyplácí, to víš sám. Pusť mě, zajdu k nim do vesnice, dobře si ji prohlídnu, a hned budu vědět co a jak.“

„No tak spánembohem jdi!“

Syn si vzal ty nejhorší šaty, hodil si uzdu přes rameno, vzal bič a vydal se ke kmotrovi. Přišel tam večer a bouchá na okno.

„Bud' zdrav, hospodáři!"

„Bud' zdrav, dobrý muži," odpovídá kmotr, „co tě k nám přivádí?"

„Nech mě u vás přespat, už je tma."

„A vodkudpak jsi?"

„To je moc daleko, nejmiň sto verst vodsud'. Hledám koně. Přespal jsem u jedněch i s koňma, ale dva mi někdo ukrad. Třetí den je hledám a pořád nic..."

„Tak pojď a nocuj u nás."

Mládenec vešel do chalupy, sundal si z ramene uzdu, pověsil ji na hřebík, sedl si na lavici a pokukoval po nevěstě. Hospodář se svýho nocležníka vyptává:

„Tak copak nám povíš hezkýho?"

„Hezkýho nic, ale zlýho moc."

„A copak, copak?"

„Potulujou se tu vlci a každou noc někoho roztrhají: už dobrejch čtrnáct dní nemine noc, aby vlci nezamordovali aspoň pět deset lidí."

Popovídali si a ulehli, že budou spát: mužik se ženou v komoře, dcera v síni a hosta uložili na seno. Mládenec leží a poslouchá, jestli za dcerou nepřijde nějaký milenec. Leží hodinku, leží dvě, a najednou slyší klepání na dveře a hlas:

„Zlatíčko moje, vtevři!"

Děvče potichu vstalo a pustilo svýho milence dovnitř. Ten se hned svlíknul a lehl si k ní do postele. Povídali si, povídali, až z povídání bylo jebání. Milenec ji vopíchal jednou, vopíchal ji podruhý. Vona povídá:

„Poslouchej, miláčku, ženský tvrdí, že když se svážou nohy provazem a přitáhnou se až nahoru ke krku, pizda se našteluje

tak, že je jebačka jako víno, vůbec se nemusí přirážet. Pojd', zprubneme to!"

Mládenec se dlouho nerozmejšlel, vzal opasek, uvázal jí ho kolem nohou, zvěd jí je, co to šlo, nahoru, a že ji bude jebat. A tu nocležník seběhne dolů a křičí jako na lesy:

„Pomoc! Pomoc, hospodáři! S tvou dcerou je amen, vlci jí utrhlí hlavu!"

Milenec skočil rovnou ke dveřím, ale nocležník ho popadl za límec:

„Kampak, kamaráde, nechvátej tolik!"

Hospodář s hospodyní uslyšeli křik, že vlci jejich dceři urvali hlavu, vyběhli z komory a ženou se k dceřiný posteli. Hospodář s nataženejma rukama hmatá potmě a nahnátne pizdu a řít. Zakřičel na ženu:

„Přines světlo! Naše dceruška už není mezi živejma!"

A dal se do pláče.

Žena přinesla světlo. A hele, živá dcera tam leží svázaná do kozelce!

„Propánaboha, co tohle má znamenat?"

„To, hospodáři, udělal tenhle vlk," povídá nocležník a drží milence za límec.

„Ty mizero!" zakřičela hospodyně, „tos ji nemoh jebat normálně?"

Nandali mu, co se do něj vešlo, a vyhnali ho. Teprve pak dceru rozvázali.

„Moc tě prosím, přítelíčku, nikde vo tom nevykládej," přemlouvá hospodář nocležníka, „tady máš pětadvacet rublů."

„Co bych kde vykládal, hospodáři! Nic mi do toho není. Spánembohem!"

Ráno hospodáři nocležníka dobře pohostili a vyprovodili ho za ves. Mládenec se vydal domů, jde a jde a potká houf žebráků.

„Milí žebráčci," povídá jim, Jděte tamhle do té vesnice a až na konci žije jeden bohatej mužik a zrovna pořádá pohřební hostinu na památku své dcery, který vlci utrhli hlavu. Je to hodnej člověk, pohostí vás a ještě vám dá vejslužku s sebou."

Žebráci přišli k hospodáři na dvůr, postavili se do řady a čekají na pohoštění. Uviděl je hospodář:

„To je lidu!"

Vzal velkej bochník chleba, nakrájel ho a každému dal krajíc, ale žebráci stojí dál.

„Na co ještě čekáte?" ptá se hospodář. „Vždyť jsem vám almužnu dal."

„My čekáme, jestli nám nedáš taky voběd, když máte hostinu na památku své dcery."

Jaký dcery?"

„No přece tý, co ji sežrali vlci."

„Co vám kdo napovídal?"

„Poslal nás sem takovej mládenec."

„Ať už jste pryč!" zařval hospodář. „No, ženo, těch pětadvacet rublů byly vyhozený peníze. Slíbil, že to nikomu neřekne, ale sotva vytáhl paty, nahnal nám sem plnej dvůr žebráků. Už to nejspíš roznesl po všech vesnicích ve vúkolí. A jestli se to doví kmotr, bude po námluvách."

Mezitím mládenec přišel domů. „Tak co, synku, viděl jsi nevěstu?" ptají se ho rodiče.

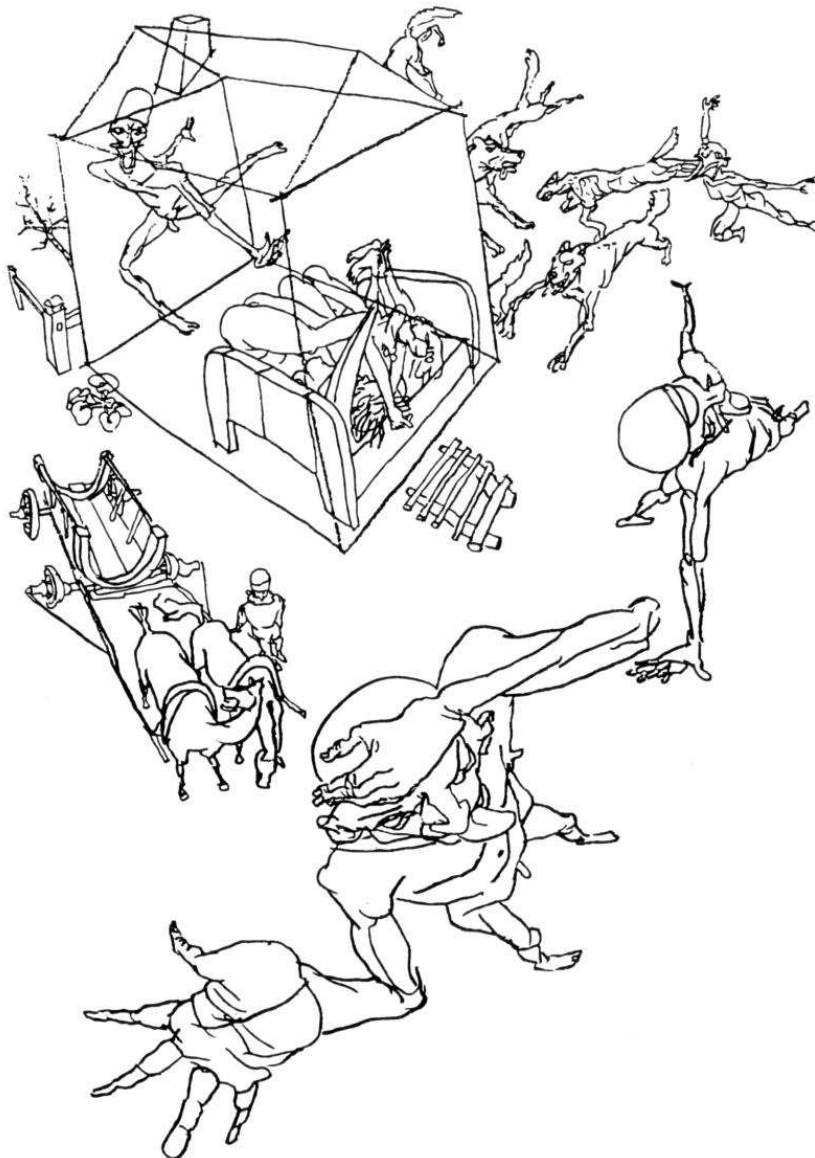
„Viděl, ale radši kdybych neviděl."

Jak to?"

„Tý mojí nevěště, dej jí Pánbůh věčnou slávu, vlci utrhli hlavu. Nechali jenom tělo, zejtra bude pohřeb."

„To je neštěstí! Měli bysme tam zajet ještě před pohřbem. Byli to hodný lidi. Zapřáhni, synku, koně, pojedeme s matkou ke kmotrovi."

Syn zapřáhl koně, nasedli a jeli. Když přijížděli ke dvoru, kmotr

je uviděl a vyšel jim naproti.

„Bud' zdrav, kmotře! Jak se máte? Prosím, račte rovnou dovnitř, drazí hosté!"

A hosté odpovídají pohřebním hlasem:

„Děkujeme, kmotříčku, ale my jsme nepřijeli na návštěvu - chceme se rozloučit s tvou dcerou."

„Vo čem to mluvíš, kmotře?"

„Vždyť vás postihlo neštěstí: vlci utrhli vaší dcerce hlavu."

„Kdy že? Kdo vám to napovídal?"

„Náš syn, vždyť včera u vás přespal. A sám to viděl."

„Tak takhle to je! To byl tvůj syn? Nedá se nic dělat, i když je naše dcera živá a zdravá, ze svatby nebude nic!"

Rozešli se v pokoji, ale od té doby si už neříkají kmotře.

b)

Voják jednou dostal dovolenku, šel a šel, a když se setmělo, poprosil o nocleh u popa. Ten pop měl dceru a voják už po cestě slyšel, že za ní chodí milenec. Sedli si k večeři a pop se ptá:

„Kdepak sloužíš, vojáku?"

„V Pitěru, otče!"

„A copak, vídáš někdy cara?"

„To bych řekl!"

„A neproslejchá se tam něco nového?"

„Proslejchá, proslejchá, ale nesmí se vo tom mluvit."

„Pověz nám to, synu!"

„Brzy přijde takový jedno nařízení."

„Řekni nám to, nenech se prosit."

A pop mluvil do vojáka jako do hodin.

„Tak teda, otče, bude zavedený nový způsob vohledně jebání ženskejch: hlava do chomoutu, nohy do chomoutu - a teprve

pak se může jebat. To víš, přísnost musí bejt a pokrok se prosazuje všude."

„Co se dá dělat, páni to nařizují," řekl pop.

A dcera sedí na peci a špicuje uši. Pak šli spát, dcera zůstala na peci a voják si lehl na pryčnu.

„Dej mi, otče, nějaký poleno," povídá voják popovi.

„A nač ho potřebuješ, vojáku?"

„Prej se tady u vás v noci potulují vlci."

Pop mu dal poleno, pak se zasmál a povídá ženě:

„Vidíš, říká se, že v Pitěru nejsou hlupáci, tenhle voják je vodtamtud' a vykládá, že tu v noci chodějí vlci."

O půlnoci přišel k dceři milenec a chce na ni vlízt, ale ona nechce.

„Sežeň chomout," říká mu. „Car nařídil, že se musí jebat novým způsobem. Přišel z Pitěru voják a povídal to tatškovi."

„Kde bych vzal chomout?"

„Visí v síni na hřebíku."

Milenec vstal, přinesl chomout, navlík ho popovy dceři na nohy a horko těžko jí tam strčil i hlavu. Sotva se chtěl pustit do jebání, voják vyskočil z pryčny, vzal ho polenem přes zadek a zařval:

„Otče, otče, vlci!"

Milenec upaluje, co mu nohy stačí, a pop s popkou letí k peci, aby se podívali, jestli vlci nesežrali dceru. Pop potmě nahmátl pizdu, nahmátl řiť, ale hlavu ne.

„Tý naší chudince utrhli vlci hlavu."

Voják rozsvítil svíčku, leze na pec a pop s popkou vidí, že jejich dcera je živá a zdravá a má na sobě navlečenou chomout. Voják spustil:

„Jak jste se mohli vopovážit! To nařízení přece ještě nevyšlo!"

„Neříkej to na nás, vojáku," prosí pop, „tady máš sto rublů."

Voják vzal peníze a povídá:

„Víš, otče, jí to odpustím, je ještě hloupá, ale kdybys to dělal ty s manželkou, ani tisícovku bych nevzal!“

Divná jména

Byl jednou jeden mužik a ten měl ženu a syna. Jednou jel na pole orat a sotva vyoral první brázdu, našel v zemi hrnec plný peněz. Měl strašnou radost, popadl hrnec a chtěl ho někam schovat, ale zrovna šel kolem vojáka, uviděl peníze a povídá:

„Poslyš, mužiku, ty peníze jsou moje. Když mi je dáš, uvidíš, že v každé další brázdě, co vyvořeš, najdeš zrovna takovej hrnec s penězma.“

Mužik chvíli přemýšlel a pak ten hrnec vojákovi dal. Znova se pustil do orání, vyoral jednu brázdu - a nic. Vyoral druhou - a zase nic!

„Asi nevořu dost hluboko,“ myslí si mužik a rádlo spustil níž, že kůň nemohl ani utáhnout pluh. A peníze pořád

nikde! Žena mu přinesla oběd a pustila se do něj:

„Ty jsi pěknej hospodář! Ze se Boha nebojíš, takhle tejrat koně! Proč vořeš tak hluboko?“

„Poslouchej mě, ženo!“ povídá mužik. „Sotva jsem přijel na pole a vyoral první brázdu, hned jsem našel hrnec plnej peněz. A vtom se vobjevil ten zatracenej voják a povídá mi: »Když mi ty peníze dáš, v každý další brázdě, kterou vyvořeš, bude zrovna takovej hrnec s penězma.« Dal jsem mu to, voru dál a nikde nic. Myslel jsem si, že nezabírám dost hluboko, tak jsem

začal zabírat hloubějc a voral jsem, voral celej den, ale všechno marný."

„Ty jsi ale blb! Takový štěstí si necháš utýct. A na kterou stranu šel ten voják?"

„Přímo tady po tyhle cestě."

„Půjdu a dohoním ho!"

Šla žena se synáčkem po cestě, jdou a jdou, a najednou vidí vepředu nějakýho vojáka, co nese hrnec. Dohnali ho.

„Bud' zdráv, vojáku! Kampak máš namířeno?"

„Jdu na dovolenou, křepeličko!"

„A do který vesnice jdeš?"

„Ale támhle do tý."

„Já tam jdu taky, půjdeme spolu."

„Proč ne?"

Jdou spolu a povídají si:

„A jakpak se jmenuješ, křepeličko?"

„Ale vojáčku, máme se synem takový divný jména, že se je stydím říct."

„Co by ses styděla? Stydět se má zloděj a jména můžou bejt všelijaký."

„Tak abys věděl, já se jmenuju Srát a můj synáček Pozdě."

„Na tom přece není nic špatnýho."

Došli k zájezdní hospodě a že tam zůstanou na noc. Sotva voják usnul, žena mu sebrala hrnec s penězma, probudila syna a vydali se domů. Voják se vzbudil, kouká - peníze pryč! Zoufale volal:

„Srát! Srát!"

Hostinskej ho uslyšel a povídá:

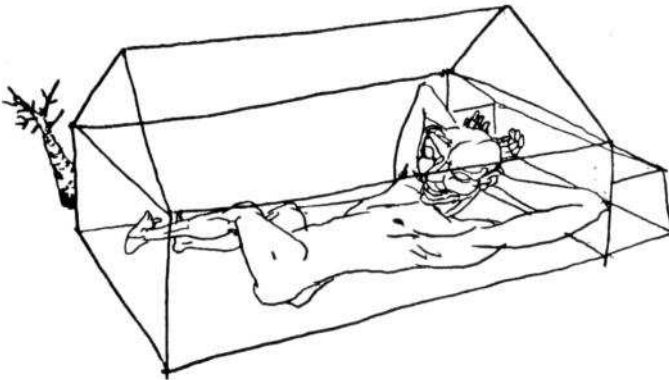
„Támhle je záchod, vojáku!"

Voják vidí, že ženská se nevozejvá, a tak volá kluka:

„Pozdě! Pozdě!"

Hostinskej se naštval:

„Ty prasáku jeden! To se dělá, posrat se mi v baráku!?”
Chytil vojáka za flígr a vyhodil ho.

Dobrák pop

Byl jednou jeden pop a ten si najal čeledína. Přivedl ho domů a povídá:

„Tak, chlapče, když budeš dobře pracovat, já ti taky popřeju.“

Čeledín tam byl tak týden, když nastala senoseč.

„No, chlapče,“ povídá pop, „když Pánbůh dá a dobře se vyspíme, půjdeme zejtra kosit louku.“

„Tak dobře, otče.“

Vstali časně ráno a pop povídá popce:

„Dej nám, matko, snídani, a my pak půjdeme na pole.“

Popka dala jídlo na stůl a oni se pořádně nasnídali. Pop povídá čeledínovi:

„A co kdybysme při jednom hned taky snědli voběd a mužem kosit v jednom kuse až do vodpolední svačiny.“

„Jak myslíte, otče, mužem povobědvat.“

„Dej nám, matko, hned taky voběd,“ poručil pop ženě.

Dala jim teda voběd. Snědli lžíci, dvě a měli dost.

„A co kdybysme při jednom hned taky snědli i svačinu, a mužem kosit v jednom kuse až do večere.“

„Jak myslíte, otče, tak se nasvačíme.“

Popka jim přinesla svačinu. Zase snědli lžíci, dvě a už nemohli.

„To je jedno, chlapče,“ povídá pop čeledínovi, „když už jsme v tom, tak se taky navečeříme, přespíme na poli a hned časně ráno se do toho dáme.“

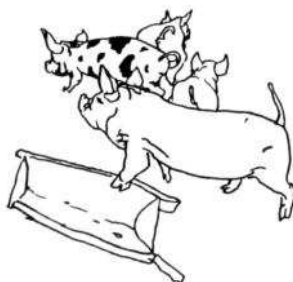
Jak myslíte, otče.“

Popka jim přinesla večeři. Sotva snědli jednu lžíci, vstali od stolu. Čeledín si vzal kabát a že půjde pryč.

„Kampak, kampak, chlapče?“ ptá se pop.

Jak to, kam? Přece sám dobře víte, otče, že po večeři se chodí spát."

Čeledín šel do stodoly a spal až do kuropění. Od té doby pop už nikdy nedával čeledínovi snídani, oběd, svačinu a večeři najednou.

Kupcová a příručí

(Podobná historka je u Boccaccia.)

Byl jednou jeden kupec, starej kořen, a ten se oženil s mladoučkou ženičkou. Kupec měl hodně příručích a nejstarší z nich se jmenoval Potap. Byl to pěkněj mužskej, urostlej, a brzy se začal kolem kupcovy točit, až ji nakonec uhnal. lidi si toho všimli a řekli to kupcovi. Ten hned na svou ženu:

„Poslouchej, dušinko, lidi vykládají, že prej máš něco s Potapem.“

„Jak můžeš věřit takovejmu pomluvám! Nevěř lidem, věř svejm očím.“

„Vykládají, že už má na tebe zálusk dávno. Nešlo by ho nějak vyzkoušet?“

„Proč by ne?“ povídá žena. „Obleč si mý šaty a jdi za ním na zahradu, víš, kde spává, a pošeptej mu: »Už jsem tady! « a uvidíš, co je zač.“

„Tak dobře,“ povídá kupec.

Kupcová si vyčíhla vhodnou chvíli a uložila příručímu:

„Až přijde muž, dej mu na pamětnou! Aby si to, vobejda, dlouho pamatoval!“

Kupec počkal do večera, vyšňořil se do ženinych šatů a šel do zahrady za příručím.

„Kdo je to?“ ptá se příručí.

Kupec šeptem odpovídá:

„To jsem já, dušinko! Od muže jsem odešla a za tebou jsem přišla.“

„Ty nestydo! A to se o mně říká, že prej za tebou chodím! Ty na mé chceš poštvat pána!“

A mlátí kupce hlava nehlava.

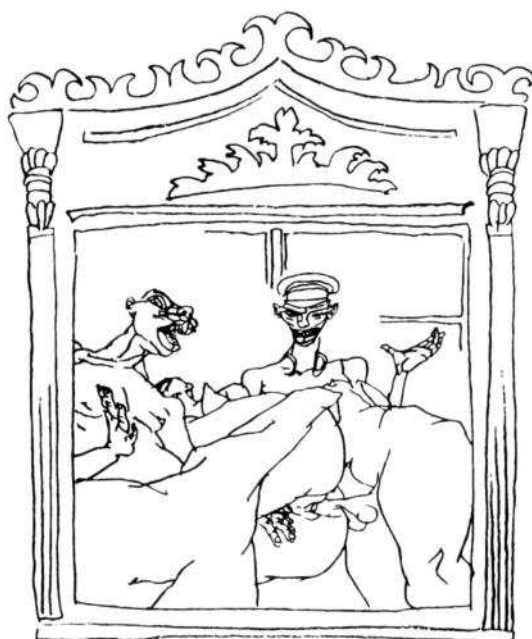
„Ať už jsi pryč, ty hanbářko! Svému pánovi bych nikdy nic takovýho neudělal!“

Kupec jen stěží utekl, přiběhl k ženě a povídá:

„Tak, dušinko, teď si může říkat kdo chce co chce, že máš něco s příručím, já mu věřit nebudu! Ten mi nadával, a dokonce mě bil, jen tak tak jsem se mu vytrhl!“

„Tak vidíš, ty každému naletíš,“ řekla kupcová. A od té doby se už ani trochu nebáli a scházeli se, kdy se jim zachtělo.

Závěrem

Překladatelka spisu, který jste právě dočetli, nesnáší sprostou mluvu. Za tři desetiletí našeho společného života se nestalo ani jedinkrát, aby mé (mimovolné, jak jinak) užití některého silnějšího slova nebylo vzápětí zaznamenáno a nevlídně ohodnoceno. Stejně jsou na tom i děti a vnuci. V raném mládí ji poučili, že úroveň dámy, pokud se smiřuje s nepěkným vyjadřováním, se snižuje; postupuje ve shodě s touto instrukcí a nikterak se neohlíží na to, že své okolí ochuzuje o celou vrstvu barvitých a psychicky nejednou přímo léčebných prostředků stylistických.

Z překladu sami vidíte, že takto orientovaná bytost strávila několik měsíců v krajině chujů a pizd.

A nejen strávila. Z míst, kde dlela nad svým textem, jsem slýchal rozradovaný smích, a když vyšla, s lehkostí pronášela ta nejvulgárnější slova, technicky je se mnou pojednávajíc z hlediska otázky, které prý bude asi nejvhodnější pro postižení věcného významu, náladového odstínění nebo rytmu překládaného textu.

Má vyjevenost z tohoto zdánlivého paradoxu trvala jen do chvíle, co mi dala přečíst první vyprávěнку. Shodou okolností to bylo mistrovské dílo z žánru „pohádky všedního dne“ (bytovaja skazka, slovesný druh pochopitelně docela jiný než ten, který se týká princezen a který nazýváme pohádkou kouzelnou) - Voják a pop. Jako dojista i vy, byl jsem stržen závěrečným výjevem: na prknech vozu leží pop na bříše, na jeho zádech tváří (a jinými, zde neméně důležitými orgány) nahoru popka, na ní se pohybuje voják; údy se vzájemně nastavují za účelem vyvolání osleпивého dojmu v mysli přihlížející nevinné bytosti...

Pozoruhodná je už absolutní, vítězná libovůle dějových motivací, jejichž poslušnost k danému uskupení vedla, ale já chci mluvit o něčem jiném. Výjev nás rázem vytrhuje nejen z vulgarity, ale i ze sexuality jako konce a účelu. Sexualita se stala materiálem, poskytla své hmotné atributy pro stavbu docela novou, nadskutečnou a svéúčelnou. Co nám předkládá pohádkář, je sousoší, suverénní konstelace těl a orgánů. Právě tak zase v jiných pohádkách osvědčuje vypravěč svůj nadhled konstruováním neuvěřitelných, vpravdě absurdních, ale podivuhodnými tvarovými představami dovršených dějových obrátů a situací. Takové výtvořry ryzího umělectví, oproštěné od vazeb vynucovaných standardní logikou, neřkuli psychologií, obsahují asi tolik vulgárnosti, kolik ornament z draků na titulním listu středověkého rukopisu má v sobě reálné děsivosti. Čtenář takového rukopisu asi sotva, praštiv pergamenem, s výkřiky „Drak! drak!“ prchal z bibliotéky: stejně i háklivá překladatelka mohla bez újmy na jemnocitu pracovat o svém chujím a pizdím vyprávění.

Je možné, že základní buňkou pornografie je naštelování těl, poloha, propletenec údů co možná originální a nebývalý. Pohádkářovo překonání vulgarity, všimněme si dobře, nezáleží v tom, že by to obešel, že by se tomu vyhnul. S nádhernou samozřejmostí se chápe právě toho jádra pohlavního obcování, ale činí tak jen proto, aby rozehrál svou vlastní hru, svou fugu svobodného utváření a s ním propojeného úlevného smíchu, který vymaňuje, povznáší a očišťuje. Mnozí uvažují o pohádce jako o splnění nespílnitelného (aspoň) ve světě fantazie. Do létajícího koberce se vtěluje sen letu. Nejméně polovina lidstva sní o tom, že příslušný orgán bude mít o kus delší, ale paralele mezi kobercem a chujem zděli sedmi verst (7,5 km) se cosi vzpírá. Hyperbola (v koberci jí není!) popírá účel touhy po prodloužení: co s orgánem, který se vine mezi pahorky a lesy?

Povznesení a očista tu viditelně není ve snovém splnění reálné touhy, ale v úsměvu nad touhou po nadměrnosti samotnou. Na rozdíl od pornografova navlhlého, patetického funění v televizi Nova, nutícího nás k identifikaci s kaširovanými nadvýkony loutek, pohádkář podoben Rabelaisovi nebo Alfrédu Jarrymu osvobodivě vytrhává plevel v záhonech chtění, a volání nás někam, pak ke katarzi ve světě plebejského lidství, které ve svém celku a mnohorozměrnosti sedm verst ční nad svými jednotlivými funkcemi a mohutnostmi, schopno si s nimi pohrávati.

Miroslav Červenka

Obsah

Osudy jedné zakázané knížky	6
Liška a zajíc.....	9
Vrabec a kobyla.....	11
Medvěd a ženská	14
Veš a blecha	15
Pizda a prdel.....	16
Hlupák	17
Štičí hlava	18
Bázlivá nevěsta.....	22
Rodinné hovory.....	26
Rozpálený chuj.....	28
První seznámení ženicha s nevěstou	31
Šikovná hospodyňka	33
Mužik a pán.....	34
Ne.....	36
Muž na vejcích	40
Lovec a hejkal.....	43
Mužik a čert	46
Chlap a ženské práce	48
Slepcova žena.....	52
Tetřev.....	55
Archijerejova odpověď	57
Jak se sejou chuje.....	58
Kouzelný prsten	67
Rozrajcovaná paní.....	79
Dvě manželky	84
Stydlivá paní.....	86
Pohádka o tom, jak se pop otelil	91

Pop a past	95
Sele	97
Pop a mužik	101
Pop a pacholek	109
Nahánění tepla	116
Jak se pohřbívá pes (nebo kozel)	120
Krávy u soudu	125
Chamtivý pop	130
Smích a hoře	133
Kouzelné mazání	140
Kouzelná píšťalka	147
Voják spí a chuj se činí	152
Zběhlý voják	154
Voják a pop	155
Užvaněná žena	156
Jak pop řehtal jako kůň	158
Chytrá žena	167
Nikolaj Sosnovský	176
Dva bratři ženiši	181
Bezhlavá nevěsta	186
Divná jména	194
Dobrák pop	197
Kupcová a příručí	199
Závěrem	202

Alexandr Nikolajevič Afanasjev
ZAKÁZANÉ POHÁDKY

Z ruského originálu
Заклятые сказки
vydaného nakladatelstvím
АО Белич
v Sankt-Peterburgu 1994
vybrala, přeložila a předmluvu napsala
Marcela Pittermannová,
doslov napsal Miroslav Červenka
Obálka a kresby Boris Jirkó
Odpovědná redaktorka Magdalena Wagnerová
Vydalo nakladatelství & vydavatelství
VOLVOX GLOBATOR,
Prvního pluku 7, 186 00 Praha 8,
<http://www.volvox.cz>,
jako svou 452. publikaci
Sazbu z písma Century Old Style programem T_EX
připravil Karel Horák
Litografie připravil Pavel Růt ve studiu FORMA
Tisk Pavel Baštář, Příbram
Vydání první
Praha 2000

Adresa knihkupectví: Opatovická 26, Praha 1

